

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LANETLİ ÂŞIK'IN NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ERIN STERLING

LANETLİ ÂŞIK #2

LANETLİ ÖPÜCÜK

Çeviren: Setenay Karaçay

OLIMPOS®

Erin Sterling'in *New York Times* çöksatını *Lanetli Âşık*'ın devam kitabında, okurların sevgilisi Gwyn ve yakışıklılığıyla insanın midesinde kelebekler uçuşturan Wells Penhallow hem aralarındaki büyü çökimle hem de yeni bir grup cadıyla mücadele ediyorlar.

Gwyn Jones, Graves Glen'deki hayatından çok memnundu. Annesi ve kuzeniyle beraber yeni, güçlü bir cadı meclisi kurmuşlardı, Muzip Şeyler adındaki cadı ürünleri mağazasını başarıyla işletiyordu ve kasabanın genç cadılarından bazılarına rehberlik etmeye başlamıştı. Cadılar Bayramı yaklaşırken bir tek sorun vardı: Llewellyn "Wells" Penhallow.

Wells, ailesinin kurduğu kasabayla arasındaki bağı güçlendirmek ve uzun yıllar boyunca itaatkâr bir evlat olarak Galler'de yaşadıktan sonra kendine yeni bir hayat kurmak için Graves Glen'e gelmişti. Muzip Şeyler'in tam karşısına yeni bir dükkân açıp da Gwyn'le zıtlasmaya başlayınca beklediğinden fazlasını bulacağını çabucak anladı.

Profesyonel rekabetleri tamamen kişisel –ve tamamen tutku dolu– bir öpücüğe yol açtığında, bu öpücüğün sadece büyü bir yanlışlık olduğundan şüphe duymayan Wells ve Gwyn birbirlerinden uzak durmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama gizemli bir cadı meclisinin kasabaya gelmesi ve Gwyn'in güçlerinin yavaş yavaş kaybolmaya başlaması üzerine, bu yeni cadıların ne istediğini öğrenmek ve iş işten geçmeden Gwyn'in gücünü geri getirmek için beraber çalışmak zorundaydılar.

ERIN
STERLING

LANETLİ ÖPÜCÜK

ERIN STERLING

LANETLİ ÖPÜCÜK

Çeviren:
Setenay Karaçay

Ninova

ZM

Merlin ve Bosworth'a.
Siz ikiniz konuşamadığınız için çok memnunum.

Duzenleme
Ny.ozlem

On Üç Yıl Önce, Penhaven Üniversitesi'nde...

Büyünün “Bu yaprağı başka bir şeye dönüştür,” olduğu ve Gwynnevere Jones’un gerçekten de *yaprağı başka bir şeye dönüştürdüğü* göz önüne alınınca, şu anda herkesin ona bas bas bağırması kesinlikle haksızlıktı.

Tamam, *ona* değil de *genel olarak* bağırıyor olabilirlerdi ve evet, tamam, *belki* yaprak artık bir tür küçük dinozora benziyor ve sipsivri dişlerini profesörün sivri burunlu çizmesinin ucuna saplamış, kemiriyor da olabilirdi ama büyünün tanımı yeterince açık mıydı?

Değildi!

Diğer herkes kalem ya da birazcık daha büyük bir yaprak gibi sıkıcı şeyler mi yapmıştı?

Evet!

Gwyn’inki fena hâlde havalı bir hareket efekti olan tek büyü değil miydi? Dolayısıyla, “Durdur şunu!” ya da “Hasiktir!” gibi laflar etmek yerine teşekkür edip ne esaslı bir cadı olduğunu söylemeleri gerekmez miydi?

Açıkçası, aynen öyle!

Bu ısırma meraklısı yarattığı tekrar meşe yaprağına dönüştürmeye yetecek gücü toplamak için bir kez daha uğraşırken, *Tam da*, diye düşündü, *bu yüzden buraya gelmek bile istemiyordum.*

Graves Glen, Georgia’daki Penhaven Üniversitesi’nde hem normal öğrencilere hem de cadılara eğitim veriliyordu. Cadılık dersleri gizli kapaklıydı, diğer herkes kampüsteki o tuhaf bi-

nalara girip çıkan çocukların Halkbilim ya da öyle bir şeyler üzerine tuhaf dersler aldığını düşünüyordu. İleri Çit Yapım Teknikleri falan.

Gwyn bu kasabada büyümüştü ama yine de Penhaven'a gönderileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Annesinin bunu yapmayacak kadar havalı olduğunu, geleneklere diğer cadılar –veya anneler– kadar düşkün olmadığını düşünmüştü. Gwyn normallerin okullarından birinde okuyup kırmızı plastik bardaklarda bira içeceğini ve kendi kendine büyü çalışacağını varsaymıştı.

Ama hayır. Annesi *bir tek* bu konuda fazla gelenekçi davranmaya ve Penhaven'a gitmesi için ısrar etmeye karar vermişti.

Annesi Elaine, Gwyn'in tanıdığı en az gelenekçi insan olmalıydı. Gwyn'i tek başına yetiştirmiş; çeşitli festivallerde ve Rönesans Fuarlarında banyo tuzu ve özel çaylar satarak, kulübe-lerinin rahat ve samimi mutfağında tarot okuyarak geçimlerini sağlamıştı. Gwyn bu hayatı seviyordu. Annesinin izinde yürüyüp kendi istediği şeyleri yapacağını düşünürken lise eğitiminin sonuna gelmesiyle Penhaven o çirkin yüzünü göstermişti.

“Senin için iyi olacak,” demişti Elaine, sarı saçları mutfağa giren güneş ışığında parlıyordu, müşfik bakışlarıyla bir azizeye, ya da daha fenası, Stevie Nicks'e benziyordu. İnsan Stevie Nicks'e nasıl hayır diyebilirdi ki?

İşte böylece Gwyn kendini Penhaven'da Ayin Mumları ve Ay'ın Evreleri gibi dersler alırken buldu.

Tabii bir de Basit Form Dönüşümü vardı. Kulağa matematik gibi geldiği için Gwyn bu derse baştan beri şüpheyile yaklaşıyordu.

Profesör, “Bayan! Jones!” diye bağırınca Gwyn başını iki yana salladı, hâlâ becerebildiği kadar çok sihir gücü toplamaya çalışıyordu. Fakat yaprağı o sırada Dr. Arbuthnot'ın (kabul etmek gerekir ki fazlasıyla şık) çizmesini kemiren şeye dönüştürmek

için nasıl canını dişine taktığı da –sihirselsel olarak tabii– düşünülecek olursa işi çok zordu.

Sürekli hava atmak zorunda değilsin, biliyorsun.

Kuzeni Vivi sınıfta Gwyn'in yanında değildi; Elaine hiç şüphesiz onu da buraya göndermeden önce iki yıl daha lisede okuyacaktı. Ama Gwyn kuzeninin tam da böyle söyleyeceğini biliyordu ve bu sözler aklından geçerken yüzünü buruşturup daha fazla odaklanmaya çalıştı.

Avuçlarını önündeki masaya yaslamıştı, masanın yüzeyi hafifçe titriyordu, uzun mor saçı ellerinin iki yanına dökülmüştü.

Saçının rengi, dersler başlamadan önce yeltendiği bir isyan hamlesiydi. Doğal kızıl saçı koyu ametist rengine dönmüştü ama tabii ki annesi gülümseyip başını okşamakla ve saçının ona yakıştığını söylemekle yetinmişti.

İnsanın Havalı Annesi olmasının sorunu buydu işte.

“Oluyor mu?”

Laboratuvar partneri, esmer güzeli Morgan fal taşı gibi gözlerle yanına yaklaşınca Gwyn'in dikkati bir anlığına dağıldı.

Kendini gülümsemeye zorlayarak, “Evet,” dese de kesinlikle *olmuyordu*. “Az kaldı!”

Derken, Tanrıçaya şükürler olsun ki, yaratık Dr. Arbuthnot'ın çizmesini bıraktı.

Ama bu sefer de aç bakışlarını kadının boynundan sarkan fulara dikmiş gibi görünüyordu. Parlak mavi tırnaklarını masanın yüzeyine daha da sert bastıran Gwyn dişlerini sıktı. Bir öğretmenin kazara yenmesine sebebiyet veren ilk öğrenci olarak Penhaven Üniversitesi tarihine *geçmeyecekti*.

Peki, büyüü yaparken sadece ellerini yaprağın üzerine koymuş ve tüm gücüyle *değişmesi* gerektiği düşünmüştü. Daha fazla talimat vermemiştii. Acaba sorun bu muydu?

Gwyn başını kaldırıp sınıfın ön kısmına odaklandı.

Sınıfta pencere yoktu, her şey duvarlardaki apliklerle aydınlatılmış ve öğrencilerin kullandığı ağır, ahşap masalar yer-

den azıcık yüksek bir platforma yerleştirilmişti, sanki Victoria döneminden kalma bir ameliyathaneydi.

Salonun ön tarafında, eski moda bir kürsünün arkasında Dr. Arbuthnot dikiliyordu. Yani, normalde orada dikilirdi. Şimdiyse kürsünün önüne geçip kenarına yaslanmıştı, yere sinip ayağına hırlayan yaratığa doğru parmak uçlarından mavi ışık hüzmeleri püskürtüyordu.

Ama Gwyn'in küçük yaprak yaratığı akıllıydı, ışıktan kaçıyor ve Gwyn bütün bu olay yüzünden okuldan atılacağından ya da –eğer hâlâ öyle şeyler yapılıyorsa– kazığa bağlanıp yakılacağından endişelenmese neredeyse... ufaklıkla gurur duyacaktı.

Gwyn gibi o da mücadeleciydi.

Gwyn, Dr. Arbuthnot'ın o şeyi basit bir büyüyle ortadan kaldıracabileceğini ama Gwyn'in onu kontrol edebilmesini, daha da iyisi, tekrar yaprağa dönüştürebilmesini istediğini biliyordu. Sonuçta dersin amacı buydu ve Gwyn gerekeni yapmakta kararlıydı.

Penhaven Üniversitesi'ne gelmek istememiş olabilirdi ama Sınıfın Beceriksizi olmaya hiç niyeti yoktu.

Kararlılıkla odaklanıp ellerini kaldırdı. Yaratığın değişmeye başladığını hissedebiliyordu.

Dönüşmeye başladığını.

Az kaldı.

Tam da yaprak yaratık başını ona doğru çevirirken Gwyn'in parmakları kasıldı.

Aynı anda sınıfın kapısı hızla açılıp duvara çarptı.

Gwyn kapıya dikkat etmedi, bakışları sınıfın ön tarafına kilitlenmişti, gücü toplanıyordu, derken–

Ani bir ışık patlamasıyla beraber Gwyn'e kamp ateşlerini ve sonbahar gecelerini hatırlatan bir koku yayıldı.

Kürsüdeki Dr. Arbuthnot hızla doğrulurken Gwyn tavana doğru yükselen duman parçacıklarıyla uçuşan kalıntılara –tuşan yaprak parçalarına– bakakaldı.

LANETLİ ÖPÜCÜK

Elleri iki yanına düştü, ağzı açık kaldı. Sıçtım.

Sıçtım.

Her nasılsa işi abartmıştı. Büyüyü beslemek için çok fazla güç kullanmıştı ve yaprağı eski hâline çevirecekken... imha etmişti.

Ama sonra Dr. Arbuthnot'ın kapıya doğru baktığını gördü, aynı anda Morgan'ın iç çektiğini duydu.

Gwyn kadının bakışlarını takip etti.

Orada bir oğlan dikiliyordu.

Hayır, bir adam. Gwyn'den büyüktü ama aralarında pek fazla yaş farkı yoktu, koyu renk saçları dağınık, mavi gözleri o mesafeden bile ıslıl ısıldı. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, elleri hâlâ salonun ortasına doğru uzanıyordu ve bu adam her kimse, Gwyn atalarının bir zamanlar giyotinin kör tarafına tepeden baktığına kesinkes emindi.

Birkaç köylüye zulmetmeyen birinin böyle elmacık kemikleri olmazdı.

“Penhallow,” dedi Dr. Arbuthnot, fularını düzelterek. Gwyn'in gözleri kısıldı.

Doğru tahmin etmişti. Penhallow ailesi tüm kasabayı yönetiyor dense yeri ydi, hem de orada yaşamamalarına rağmen. Ama ailenin atalarından biri Graves Glen'i –ve üniversiteyi– kurmuştu ve arada sırada Penhallowlardan biri lütfeder, belki bir yaz için Gwyn'in memleketinin sıradan halkına karışırdı.

Adam, “Herkes iyi mi?” diye sordu, yüzüne düşen saçını düzeltmek için uzanırken gözleriyle sınıfı taradı.

Gwyn, iyiden de *öte* olduklarını, birkaç saniye daha izin verse her şeyi kontrol altına alacağını ve cidden, eşyaları patlatan böyle basit bir büyü yapmanın o kadar da etkileyici olmadığını söylemek için ağzını açtıysa da Dr. Arbuthnot ondan önce davrandı.

“Artık iyi, evet. Teşekkürler, Penhallow.”

“Geçiyordum da,” diye açıkladı adam, “tantanayı duydum. Yardım edebileceğimi düşündüm, o yüzden–”

“Ne madalyamız ne de kurabiyemiz kaldı,” diye araya girdi Gwyn parmaklarını esneterek. “Ve aslında yardım etmedin. Sadece o şeyi havaya uçurdun. Onu *ben* de yapabilirdim.”

Penhallow denen adam bir kaşını kaldıradak Gwen’e baktı. “Öyleyse niye yapmadın?” diye sordu fakat daha Gwyn cevap veremeden arkasını dönüp gitti, bir an sonra kapı arkasından kapanıyordu.

Sınıfın ön tarafında Dr. Arbuthnot uzun eteğinin önündeki külleri silkeleyip gözlüğünü düzeltti. “Dersten sonra konuşacağız, Bayan Jones,” dedi. Başını tamam der gibi sallarken Gwyn bir yandan da gözlerini devirdi.

En az haftada bir kez Dr. Arbuthnot’la dersten sonra konuşuyorlardı. Gwyn’in bu gidişle dönem bitmeden önce kadının ofisi için kira ödemeye başlaması falan gerekecekti herhâlde.

Yanında dikilen Morgan hâlâ efkârlı gözlerle kapıya bakıyordu. Rüyada gibi iç çekerek, “O gelen Llewellyn Penhallow’du,” dediğinde eşyalarını toplamaya başlayan Gwyn burnundan soluyarak güldü.

“*Llewellyn*,” diye tekrar etti çünkü birinin böyle bir ismi varsa dalga geçmeye bile gerek kalmıyordu. İsmi tekrar etmek yeterdi.

Morgan dirseğiyle Gwyn’i dürterken diğer eliyle saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yakışıklı olduğunu kabul etmelisin,” diye ısrar etti. Gwyn çantasını omzuna attı, dönüp tekrar kapıya baktı.

Omuz silkerek, “Belki yakışıklı ama,” dedi, “kesinlikle götün teki. Adının önüne bir de ‘Ekselansları’ ekleniyordur herhâlde.”

“Eh, öğrenmeye fırsatın olmayacak,” diyen Morgan kitaplarını toplamaya başladı. “Yaz dönemini bile bitirmeyecekmiş diye duydum. Görünüşe göre babası bir tür aile işi için Galler’e geri çağırılmış.”

LANETLİ ÖPÜCÜK

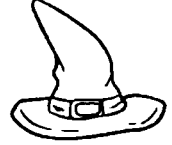
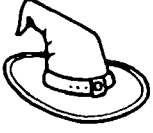
Penhallowların çok güçlü, çok kadim bir cadı soyu olduğu da göz önüne alınırsa, Gwyn “aile işi”nin birçok anlama gelebileceğini düşündü ve muhtemelen hiçbiri de hayırlı değildi.

Umursadığından değil ya.

Hayır, o sırada Gwyn’in umursadığı en önemli şey Dr. Arbuthnot’la konuşmak ve kampüsün öbür ucundaki bir sonraki dersine ne yapıp ne edip vaktinde yetişmek zorunda olmasıydı; sonra da Graves Glen’in merkezindeki dükkânları Muzip Şeyler’e gidip annesine yardım etmesi gerekiyordu.

Ekselansları Llewellyn Penhallow, sınıfın ön tarafına ve ona memnuniyetsiz bir tavırla bakan Dr. Arbuthnot’a doğru yürüyen Gwyn’in tam olarak bir düşüncesinde daha kendine yer buldu.

Tanrıçaya şükürler olsun ki o göt herifi bir daha asla görmek zorunda değilim.

BİRİNCİ BÖLÜM

“Hayaleti yakaladığımızda ‘oley böö’ diye bağırsam ironi yaptığımı anlarsın, değil mi?”

Kuzeni Vivi’nin arkasında sessizce ilerleyen Gwyn fısıldayarak konuştu. Karanlık ormanın üzerindeki lacivert gökyüzünde incecik ay parlıyor, Vivi’nin yarattığı küçük ışık topu kafalarının hemen üstünde neşeyle hoplayıp zıplıyordu. Hava eylül başı için şaşırtıcı derecede soğuktu ve canlandırıcı bir koku vardı, hafif bir duman Gwyn’in burnunu kaşındırıyordu.

Hayalet avcılığı için çok uygun bir geceydi.

Ama şaka yapmak için pek uygun değildi belki çünkü omzunun üstünden bakan Vivi’nin ela gözleri kısılmıştı. “Gwynnevere.”

“Ne?” diye itiraz etti Gwyn. “Ya o ya da ‘hiçbir hayaletten korkmam ben’ gibi bir şey söyleyeceğim ama şahsen ikincisinin biraz eskidiğini düşünüyorum.”

“Neden bu işi ciddiye almadığın hissine kapılıyorum acaba?”

Küçük beyaz hayaletlerle süslenmiş siyah bir kazak giyen Gwyn kuzenine en ciddi yüz ifadesiyle baktı. “Neden böyle düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok.”

Beklediği gibi, Vivi’nin katı bakışları yumuşayıp sevecen bir gülümsemeye ve göz devirmeye dönüştü.

“Peki, tamam. İronik ‘oley böö’nü kabul ediyorum.”

“Teşekkür ederim.” Gwyn omzuna çapraz astığı deri çantayı düzeltti. Bu ilk hayalet avı olduğu için Muzip Şeyler’de işe yarayabilir gibi görünen ne varsa talan etmişti ama dükkânın esas kitlesi cadılar değil, turistlerdi.

LANETLİ ÖPÜCÜK

Bu da Gwyn'in yanında bir çanta dolusu kristal, bir iki tane bardak mum ve annesinin dükkân için özel olarak yaptığı banyo tuzlarıyla dolu bir kadife kese olduğu anlamına geliyordu.

Mumlar kristallere çarpıp şingirdarken Vivi yine dönüp baktı. "Bir şey getirmen gerekmediğini söylemiştim," dedi. "Bu daha çok bir keşif gezisi."

"Anlıyorum, Vivi ama hayatımda tam olarak bir tane hayalet gördüm, o da feci korkutucuydu. Hazırlıklı olmak istediğim için kusuruma bakma."

"Papatya ve lavantalı banyo tuzlarıyla mı?"

"Mühim olan içerdiği tuz."

Vivi kaşlarını kaldırarak bir kez daha duraksayınca Gwyn elini salladı. "Bilirsin işte. Dizilerdeki gibi?"

"Diziler mi?"

"Yakışıklı heriflerin hayalet avladıkları falan, oralarda hep" –sesini hem kalınlaştırıp hem de boğuklaştırdı– "Çevresine bir tuz halkası çizmeliyiz' ya da öyle bir şeyler diyorlar. İşte." Çantasına pat pat vurdu. "Tuz."

"Biz cadıyız, Gwyn," diye hatırlattı Vivi. "Dizileri örnek almasak mı acaba?"

Gwyn, "Ama *hayalet avlayan* cadılar değiliz," diye karşılık verdi. "Hem o dizi yirmi sene falan sürdü. Eminim *bir şeyleri* doğru yapmışlardır."

Vivi duyduklarını bir süre değerlendirdikten sonra omuz silkti. "Zararı olmaz herhâlde."

Rüzgâr ağaçların tepesindeki yaprakları hışırdattı, kuzenine yetişmek için daha büyük adımlar atmaya başlayan Gwyn'in uzun kıvil saçını yüzünden geriye savurdu. "Yalnız, *benim* seksi bir kocam olsaydı kesinlikle evde kalmak için daha fazla sebep bulurdum, hortlaklı ormanlarda oradan oraya koşturmak için değil."

Vivi hafifçe güldü. "Rhys'ı da davet ettim ama işi başından aşkın ve seyahate çıkmadan önce her şeyi toparlamaya çalışıyor."

Gwyn, Vivi'nin yokluğunu düşününce göğsüne çöreklenen sızıyı yok saymaya çalışarak anlayışlı bir mırıltıyla cevap verdi. Aptalcaydı, Vivi sadece birkaç haftalığına gidecekti. Rhys'ın memleketi Galler'de ilgisini çeken bir tür büyü ayinini görmek için seyahate çıkacaklardı ama Gwyn asırlardır kuzeninden bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştı. O da yetmezmiş gibi annesi Elaine de Arizona'ya, bir çeşit cadı inzivasına gitmişti, yani Gwyn tamamen bir başına kalacaktı.

Ki bu da sorun değildi. Nihayetinde Gwyn bir yetişkindi, onlar olmadan da—

Tepelerinde bir baykuş ötünce Gwyn hafif bir çığlık atarak kuzenine biraz daha yaklaştı.

Gırtlığını temizleyip omuzlarını dikleştirdi ve yürümeye devam etti. “Ee, memlekete ilk büyük yolculuk ha, nasıl hissediyorsun?”

Vivi'nin gülümsemesi neredeyse ışık büyüünden bile daha aydınlıktı. “*Harika* olacak. Rhys beni Snowdonia'ya, abisinin yaşadığı dağın oralara çıkaracak ve—”

“Denyo Abisi mi, Kurtadam Abisi mi?”

Vivi yine kuzenine bir bakış attı. “Aslında Wells ve Bowen olarak anılmayı tercih ediyorlar ve son kez söylüyorum, Bowen kurtadam değil, sadece... pek sık tıraş olmuyor.”

Bir yaprak yığınının kenarından dolaşırken, “Bilemiyorum, Vivi, bu tam da bir kurtadamın kullanacağı türden bir bahaneye benziyor,” dedi Gwyn.

Kuzeni gülerek başını iki yana salladı. “Her neyse, evet, Bowen'ın yaşadığı yere. Wells hâlâ büyüdükleri köyde yaşıyor, eminim geçerken ona da uğrarız.”

“Harika. Kardeşinin düğününe gelmekten daha önemli ne işi varmış, onu da sorabilirsiniz belki.”

Vivi homurdandı. “Of, Gwen, taktın buna! Benim umurumda değildi! Rhys'ın bile umurunda değildi.”

“Eh, benim umurumdaydı,” diye cevapladı Gwyn, yine öfkelenmişti. Vivi o yaz evlenmişti, Graves Glenn’de, yıllar önce Rhys’la tanıştıkları çimenlikte küçük bir düğün yapmışlardı. Güzel ve sadeydi, Gwyn’in bile (itiraf edeceğinden değil ya) hafiften gözleri dolmuştu. Gwyn, Bowen’ın sakalını görünce gerçekten telaşlanmıştı ama bir kez olsun gülümserse ölebilirmiş gibi görünen bu adam en azından düğüne gelmişti.

Öte yandan Rhys’ın babası ve diğer abisi gelmemişti.

Gwyn, evlendiği gün Vivi’nin yanında olmamayı hayal bile edemiyordu. Hem Wells davet edilmemiş değildi. Davet edilmişti. Hatta düğünden birkaç gün önce Rhys onunla konuşmuştu ama tören günü gelip çattığında adam ortalıkta yoktu.

Bahane falan da sunmamıştı. Öylece gelmemişti işte.

Ne biçim abiydi bu?

Sonrasında Llewellyn Penhallow’la karşılaştığı o tek olayı hatırlayan Gwyn, fazla şaşırmaması gerektiğini düşünmüştü.

“Rhys onun hep böyle olduğunu söylüyor,” diye devam etti Vivi bu kez. “Babası gelmediği için o da gelmezmiş. O... bilmiyorum, babasına fazla sadık falan işte. Bir de barıyla meşgul sanırım.”

Llewellyn Penhallow’un, yani Penhaven’da geçirdiği bir tek dönemin ardından ne kadar güçlü bir cadı olduğuyla nam salan o adamın bir çeşit Etkileyici Cadı Zımbırtısıyla uğraşmak yerine Galler’de bir bar işletmesi Gwyn’e hâlâ tuhaf geliyordu. Gerçi hiç bunun sebebini soracak kadar merak etmemişti.

“Ben de işimle meşgulüm!” dedi kollarını kavuşturarak. “Geçen gün Muzip Şeyler’in arka odasında *grimoire*ları¹ düzenliyordum. Sonra kendi kendime, ‘ama şu “grimoire” da ne tuhaf isim, nereden gelmiş acaba?’ dedim. Sonra bir baktım ki önümde on iki ayrı Wikipedia sekmesi açılmış, dışarıda hava kararmış.”

1 Kara büyü kitabı –ç.n.

Yokuş yukarı yürümeye devam eden Vivi gülümseyerek başını iki yana salladı. Gwyn onun arkasında ilerliyordu.

“Demek istediğim, yine de düğününe geldim,” diye eklediğinde Vivi uzanıp kuzeninin saçını okşadı.

“Geldiğin için minnettarım. Tıpkı burayı kontrol ederken bana eşlik etmene minnettar olduğum gibi.”

Gwyn haklı öfkesine öyle kapılmıştı ki nerede olduklarını ve ne yaptıklarını unutmuştu.

Sahi. Hayalet avı. Ürkünç orman.

“Belki hayalet yoktur?” diye sordu, durumun böyle olmasını çok ama çok istiyordu. Bu gece için planları vardı, sipariş ettiği yeni çayı deneyip haddinden uzun bir süre banyo yapmak gibi. Planlarının hiçbir yerinde, sırf Vivi üniversitedeki birkaç öğrencisinin ormanın bu kısmından gelen tuhaf ışıklardan ve seslerden bahsettiğini duydu diye gecenin bir vakti ormanda yürümek yoktu.

“El lambalı birkaç çocuktur herhâlde, bira içip romantik hayatlarında yanlış seçimler yapıyorlardır,” dedi bu kez, etrafa bakınırken ağzı kurumuştı. Vivi’nin ışık büyüyle bile karanlık çok yoğun, ağır geliyordu. Sıcak ışık kürelerinin hemen dışında onları izleyen bir şeyler, ağaçlarda binlerce göz olabileceği hissine kapılan Gwyn ürpererek kazağının kollarını çekip ellerini örttü.

“Olabilir,” diye kabul etti Vivi, çizmeli ayağının ucuyla bir yaprak yığınının dürterek. “Ama başka bir şey olup olmadığını kontrol etmek bizim kasabaya karşı sorumluluğumuz.”

“Sorumluluk” Gwyn’in hastası olduğu bir kelime değildi ama kuzeninin haklılığını kabul etmek zorundaydı: Graves Glen’i besleyen Jones kadınlarının sihriydi ve bu da, büyülü bir haltlar dönüyorsa Gwyn ve Vivi’nin devreye girmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Gwyn kuzeninin koluna girerek onu yakınına çekti. “Haklı olmandan cidden nefret ediyorum. En iğrenç özelliklerinden biri.”

Vivi sırtıttı. “Rhys da aynı şeyi söylüyor.”

LANETLİ ÖPÜCÜK

“Kocanla fikir birliği ettiğimiz nadir konulardan biri,” dedi Gwyn iç çekerek. Vivi hâlâ gülümserken kalçasını kuzenininkine vurdu, üstlerinde süzülen ışık yüzünü ıslıl ıslıl aydınlatıyordu.

Gwyn bir anda fazla ıslıl ıslıl olduğunu fark etti.

Çünkü artık etraflarındaki tek ışık o değildi.

Kolu hâlâ Vivi’ninkine sarılıyken başını yavaş yavaş çevirdi ve... az ötelerinde süzülen şeyi kavramaya çalıştı.

Gwyn’in gördüğü tek hayalet kesinlikle insana benziyordu. Karşılarındaki şey her neyse onun gibi parıltılıydı ve havada süzülüyordu ama kesinlikle insan gibiydi.

Bu öyle bir şey değildi. Neredeyse bulut gibiydi, biçim değiştirip dalgalanıyor; tuhaf, yeşil bir ışık saçıyordu ve yaydığı büyü...

Gwyn daha beter titredi, dişleri birbirine çarpmak üzereydi. Büyüye karşı her zaman Vivi ve Elaine’den daha hassas olagelmmişti, varlığını ikisinden de önce sezerdi. Bu şeyse sence yaklaşmıştı ama artık yanındaydı ve tabiatında bir terslik olduğunu hissedebiliyordu.

Feci bir terslik.

O çantasına uzanırken Vivi kaşlarını çatıp o şeye yaklaştı ve tek kolunu kaldırarak, “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi.

“Vivi, acaba o korkutucu buluta dokunmasan mı?” diye sordu Gwyn, parmakları mumları ve kristalleri aşıp banyo tuzlarını taşıdığı kadife keseye dokundu.

Elini hâlâ indirmeyen Vivi yürümeye devam etti. “Geçen yıl Rhys’la lanetleri araştırmak için onca zaman harcadık ama buna azıcık bile benzeyen hiçbir şeyle karşılaşmadık,” dedi. “Neden yapıldığını bile anlamadım.”

“Kâbuslarımdan ve bir parça saç jölesinden?” diye önerdi Gwyn, nihayet bir avuç tuz alabilmişti. “Her neyse, o kötü bir şey ve ondan nefret ediyorum. O yüzden, *eğil*.”

“Dur!”

Gwyn hızla dönüp bakınca baloncuğun yaydığı ışığın hemen ucunda dikilen üç kişiyi gördü, yüzleri hastalıklı bir yeşile bürünmüştü. Tuz hâlâ avucunda fırlatılmaya hazırdı ki Vivi konuştu. “Sam?”

Genç bir kadın öne çıktı. Saçı parlak turkuazdı, gözlüğünde baloncuğun yansıması vardı. Gwyn kızı tanıdı. Üniversitedeki cadılardan biriydi, aynı zamanda Gwyn’in dükkânıyla aynı caddede yer alan Kahve Kazanı’nda çalışıyordu. Yanındaki daha kısa boylu, uzun siyah saç sıkıca örülmüş kızın da orada çalışanlardan biri olduğunu fark etti. Üçüncü çocuğu tanı mıyordu ama o da diğer ikisi kadar telaşlanmış görünüyordu, koyu renkli gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ama belli ki Vivi hepsini tanıyordu ve o yaklaşırken üçü de hafifçe geri çekildiler.

“Burada ne yapıyorsunuz?” dedikten sonra Gwyn’e dönüp, “Bunlar Sam, Cait ve Parker. Penhaven’da Sihir Tarihi sınıflımdalar. Ve *genellikle* iyi öğrencilerdir, kesinlikle ormanda takılıp tehlikeli sihirle uğraşacak tiplerden değildir,” diye açıkladı.

“Tamam, yani, kötü gözüktüğünün farkındayım,” dedi Sam. “Ve itiraf etmem gerekir ki işler... planladığımız gibi yürümüyor ama bu büyü’nün bir zararı yok, yemin ederim.”

“Aslında benim fikrimdi, Dr. Jones,” diye ekledi Cait. “Bu dönem hepimiz Dr. Arbuthnot’ın Basit Form Dönüşümü dersini alıyoruz ve bize bir şeyi başka bir şeye dönüştürmeyi öğretiyordu. Bir yaprağı falan.”

Gwyn gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Üniversiteli cadılar klasiklerden bir türlü uzaklaşamıyordu, değil mi? Her yıl tekrar tekrar aynı sıkıcı dersleri işlemek varken niye büyücülükte yeni ve çığır açıcı şeyler bulmaya uğraşınlardı ki?

Cait, “Neyse,” diye devam etti, “Cadılar Bayramı’nın yaklaştığını hatırladım ve bilirsiniz işte, bayrama biraz seviye atlatmak için sihir kullanabileceğimizi düşündüm. Turistler için yani.”

“Ve yoktan hayalet yaratmaya mı karar verdiniz yani?” Vivi kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gwyn de benzer bir duruş takındı, Vivi kadar sert ve otoriter göründüğünü umuyordu ama hayaletli kazağının görünüşünü *biraz* yumuşattığının da farkındaydı.

“Hayalet değil!” diye ısrar etti Sam. “Cidden, sadece biraz sim, tutkal ve suyu büyüleyip hayalet gibi *görünmesini* sağladık.” Küçük gruplarının üçüncü üyesine doğru başını salladı. “Parker’ın fikriydi aslında. Böyle konularda gerçekten çok iyidir.”

Parker kendine biraz çekidüzen verdi, kahverengi buklelerini yüzünden geriye attı. “Aslında o kadar zor değil,” dedi. “Sadece—”

“Hayır!” Vivi bir elini kaldırıp öğrencisini susturdu. “Zararsız görünebilir ama tam da bu sebeple turistler için gerçek sihir yapmıyoruz. Normal sınıflarımdaki öğrenciler bütün hafta boyunca ormandaki şu parlak şey hakkında konuştular. Hepimizin biraz daha ihtiyatlı olması gerekir.”

Bunun üzerine üç cadı biraz yılmış gibiydi ve Gwyn, Cait’in itiraz etmek üzere olduğunu fark etti. Ve işin doğrusu, onları anlıyordu. Biraz da eğlenemeyeceksen sihir sahibi olmanın ne anlamı vardı?

Ama bu noktada kuzenini desteklemesi gerektiğini biliyordu, Vivi’ye doğru yürüdü ve “Vivi haklı, çocuklar,” dedi. “İnanın bana, şakadan ibaretmiş ve çok da ciddi değilmiş gibi *görünen* büyüler bir anda sarpa sarabilir. İlla böyle bir şey deneyecekseniz en azından daha deneyimli bir cadının gözetiminde yapın.”

Nihayetinde Gwyn ve Vivi'nin Elaine'i vardı.

Ama Sam somurtup başını iki yana salladı. "Dr. Jones, üniversitenin ne kadar katı olduğunu biliyorsunuz. Nerede ve ne zaman büyü yapacağımızla ilgili bir sürü kural var. Hiç... doğaçlama yapma, yeni şeyler deneme fırsatımız olmuyor."

"Eh, o kuralların iyi sebepleri var. Ve bunu, prensip gereği kurallardan nefret eden biri olarak söylüyorum," dedi Gwyn, göz ucuyla Vivi'ye bakarak.

Vivi kurallara *âşıktı*. En sevdiği şey kurallardı.

Ama aksine, Vivi üç cadıyı düşünceli bir ifadeyle süzüyordu. "Galiba üniversite bu tür şeylerde fazla resmî," dedi yavaşça. "Ve yeteneklerinizi geliştirmenin bir yanı da alıştırmaya yapmak..."

Bu kez Vivi dönüp kaşlarını çatan Gwyn'e baktı. Gwyn, "Bana o düşünmeçli ifadeyle bakma," deyince Vivi'nin alnı kıvrıldı.

"Düşünmeçli ifadem yok ki."

"Var! Tam şu anda bana düşünmeçli ifadeyle bakıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor!"

Vivi, "Sadece düşünüyordum da—" diye başlayınca Gwyn parmağını ona doğrulttu.

"Bak, işte!"

Kuzenini duymazdan gelen Vivi devam etti, "—belki bu da artık bizim sorumluluğumuzun bir parçasıdır. Kasabaya karşı yani. Genç cadılara kılavuzluk etmek. Üniversiteye bağlı olmadan sihir deneyebilecekleri güvenli bir yer sunmak."

İşte yine o kelime. Gwyn, kuzenine zaten bir sürü sorumlulukları olduğunu hatırlatacaktı — Gwyn'in dükkânı vardı, Vivi iki işte birden çalışıyordu, *üstelik* Cadılar Bayramı'na bir ay kalmıştı, yani işleri daha da yoğunlaşacaktı. Şimdi de Vivi kalkmış, Yavru Cadılar için bir tür İzci Kızlar oymağı kurmak mı istiyordu?

Ama Vivi'nin omzunun üzerinden bakınca Sam, Cait ve Parker'ın bu fikir karşısında yavru köpekler gibi kocaman açıl-

mış gözleriyle resmen ışıldadıklarını gördü, “hayalet”e bir kez daha baktı ve kabul etmeliydi ki epey etkileyici bir sihirdi. Sırf ışımaya etkisini yaratmak bile zorken sürekliliğini sağlamak cidden daha da zordu ve bu çocuklar bunu başarmıştı.

Ve dürüst olması gerekirse, yeni nesil cadılar için bir nevi Elaine olma fikrinin eğlenceli bir yanı vardı.

“İyi, tamam,” dedi iç geçirerek. “Ama sırf üniversitedeki patronlarını fena hâlde sınırlendireceğini düşündüğüm için kabul ediyorum.”

Vivi gülümseyerek başını salladı, sonra yine öğrencilerine döndü.

“Peki, alıştırmaya yapmak istiyorsanız Gwyn ve ben sizinle beraber çalışacağız. *Ama*. Artık geceleri ormanda sinsice dolaşmak yok ve bizimle konuşmadan kesinlikle ‘doğaçlama’ yapmak *yok*, anlaştık mı?”

Üçü de başlarını öyle hızlı salladılar ki kafalarının kopmaması mucizeydi. Vivi ellerini çırpı, belli ki hâinden pek memnundu.

“Öyleyse şimdi bir tek şundan kurtulmak kaldı,” dedi arkasında süzülen biçimsiz balonu işaret ederek. Parker’ın kaşları çatıldı.

“Evet. İşte o... o yüzden buradayız aslında. Nasıl geri alacağımızdan emin değiliz.”

Gwyn ışıldayan kitleye döndü, artık neden ve kim tarafından yapıldığını bildiği için çok daha az korkutucu gözüküyordu.

Fazla düşünmeden çantasına uzanıp eline tekrar bir avuç tuz aldı.

Vivi kaşlarını çatı. “Gwyn, bilmiyorum—”

“Öf, hadi,” dedi Gwyn. “Ne yapacak sanki!”

Ve o talihsiz beyanıyla beraber tuzu fırlattı.

“Azıcık fevri olduğunu daha önce söyleyen oldu mu, Gwynnevere?”

Gwyn masanın karşı tarafında oturan Rhys’a, yani Vivi’nin kocasına ters ters bakarken ıslak saçını havluyla kurulamaya devam etti. Kulübesine dönünce yirmi dakika süren bir duş almıştı ama hâlâ hayalet balçığıyla kaplıymış gibi hissediyordu. Teknik olarak tutkal, sim ve sihirden ibaret bir şey nasıl olur da patlayınca böyle iğrenç bir şeye dönerdi?

Hayatı boyunca tekrar temiz hissetmesini sağlayacak kadar kuvvetli bir banyo olduğunu hiç zannetmiyordu. Belli ki Vivi de onunla aynı düşünceyi paylaşıyordu çünkü hâlâ üst kattaki banyodan çıkıp gelmemiştir.

Soruyu, “Aslında oldu, evet,” diye yanıtladı. “Öğretmenlerim, birkaç eski sevgilim, bir de pek acımasız bir trafik mahkemesi hâkimi. Şimdi de sen.”

“Ne görkemli yoldaşlarım varmış,” diyen Rhys elektrikli su ısıtıcının fokurdadığı tezgâha doğru yürüdü.

O anda Elaine’in sabahlıklarından birine sarıyan Vivi çıkageldi, ıslak saçı tavus kuşu mavisi ipek kumaşta benek benek iz bırakıyordu. “Galiba bu, bu gece alacağım birçok duşun birincisiydi,” dedi. Rhys ona gülümseyip bir kupa çay uzattı.

“En azından bir tanesinde sana katılabileceksem bence sorun yok, sevgilim.”

Vivi cevaben gülümseyerek Rhys’a yaklaştı ve ikisi kollarını birbirine dolarken Gwyn gözlerini devirdi. Onlar için mutluydu, gerçekten, hem Tanrıça biliyor ya, bu mutlu sona erişene dek ikisi de çok çekmişti ama yani, bir yerde bir *sınır* olmalıydı.

“Buracıkta oturuyorum,” dedi. “Bu mahrem anlara dâhil olmak falan da istemiyorum!”

“Hey,” dedi Vivi bir parmağını kuzenine doğrultarak. “Kaç kez bu koltukta oturup telefonuma bakarmış gibi yaparken senin birileriyle resmen yiyişmeni izlemek zorunda kaldığımı biliyor musun sen? Bu da benim intikamım.”

Gwyn, “Kabul,” dedi ama o sırada, en son birileriyle yiyişeli ne kadar uzun zaman olduğunu da fark etti. Aylar olmuştu, cidden.

Ne acı.

Rhys hafifçe güldü ve geri çekilip çaya doğru dönmeden önce Vivi’nin alnına ufak bir öpücük kondurdu; Vivi de masaya, Gwyn’in karşısına yerleşti. Vivi’nin kasabanın merkezinde, dükkânın üstünde kendine ait bir dairesi olsa da (Rhys ile ikisi orada yaşıyordu) bugünlerde hep burada toplanıyorlardı. Teknik olarak Rhys’in da dağın tepesindeki aile evi vardı ama orası Tim Burton filmlerinden çıkma bir yere benzediğinden genellikle boştu.

Rhys masaya geri dönüp Gwyn’e bir kupa uzattı ve en sevdiği çay karışımını hazırladığını gören Gwyn, duşta seks yapmayı düşünmesine sebep olduğu için onu affedebileceğine karar verdi.

Gwyn kupasının üzerine hafifçe üflerken, “Şunu söylemem lazım ki bizim çıkıp cadılık şeyleri yaptığımız ve senin de burada kalıp çay yaptığın kısım bayağı hoşuma gidiyor,” dedi, o sırada kedisi Sör Purrcival masaya zıpladı. Gwyn yıllarca kediyi masadan kovalamaya çalışmıştı ama artık masadaki ıvır zıvırın tam ortasında duran rahat kedi yatağına bakılırsa o kavgayı kimin kazandığı ortadaydı.

Kedi Gwyn’e bakıp siyah tüylerinin arasında parlayan sarı yeşil gözlerini kırptırırken Rhys burnundan solur gibi güldü ve kendi kupasına da sıcak su doldurdu. “Güçlü yanlarımı iyi bilirim,” dedikten sonra gidip karısının yanına oturdu.

“Ve büyü patlamasını bir kenara bırakırsak verimli bir gece geçirmişe benziyorsunuz,” diye devam etti. “Hayalet dedikodularının kaynağını buldunuz, genç hemşerilerinizi doğru yola sevk ettiniz...”

“O tamamen Vivi’nin başarısı,” diye açıkladı Gwyn. “Bana düşünmeçli ifadeyle bakınca karşı koyamadım.”

Vivi, “Benim düşünmeçli ifadem falan yok,” diye itiraz etse de Rhys başını iki yana sallayarak gülümsedi.

“Kesinlikle var, sevgilim. En sevdiğim suratlarından biri. Bak, şöyle bir şey.”

Rhys alnını hafifçe buruşturdu, bakışları dalgınlaştı ve Gwyn boştaki eliyle masaya bir tokat patlattı.

“İşte, tam bu! Tanrım, inanılmaz.”

Bir ona bir diğerine bakan Vivi somurttu. “Var ya, ikiniz birbirinizden hoşlanmazken benim için her şey daha iyiydi.”

“Gwyn’den hep hoşlanmışımdır,” diye karşı çıktı Rhys ama Gwyn omuz silkti.

“Ben senden hoşlanmıyordum.”

Masanın ortasındaki yerinde yatan Sör Purrcival uykulu bir sesle, “Piç Kurusu,” deyince Rhys ona bakıp kaşlarını çatı.

“Şu konuşma büyüğü şeyini hâlâ çözemediniz belli ki,” dedi.

Gwyn omuz silkerek, “Önceliğim değil,” diye cevap verdi. Geçen yıl gerçekleşen bazı sihir saçmalıkları sağ olsun, Sör Purrcival konuşabiliyordu. Belli ki bir kedinin düşüncelerinin çoğunu yemekler ve hakaretler oluşturunuyordu ama Gwyn artık alışmıştı.

Öne eğilip Sör Purrcival²’ın sırtını okşadı ve kedi de adına yaraşır biçimde mutlu mesut mırlamaya başladı. Masanın diğer tarafında Rhys’ın eli Vivi’nin ensesine uzanınca Vivi de, muhtemelen bilinçsizce, ona doğru hafifçe eğildi.

Gwyn yine aynı şeyi hissetti: karnının dibindeki o tuhaf, minik burkulmayı, kıskançlık ya da haset veya öyle bir şey *olamayacak* o hissi. Çünkü bunlar Gwyn’in kesinlikle sahip olmadığı hislerdi.

Ama yine de... bir şeydi ve Gwyn o şeyden hoşlanmadı.

Çeşitli şeyler hissetmemek için dikkatini dağıtmaya çalışan Gwyn masadaki küçük lavanta balı kavanozuna uzandı ve ça-

2 İngilizcede “purrr” mırlamak anlamına gelir. -ç.n.

yına biraz daha bal eklerken, “Büyük yolculuk hızla yaklaşıyor ha?” diye sordu.

“Evet,” dedi Rhys, “ve Vivienne’in şimdiden çok detaylı bir bavul hazırlama listesi olduğunu duymak seni hiç şaşırtmayacaktır. Öte yandan bense—”

“Belki gitmesek daha iyi.”

Vivi sözcükleri tereddütle dile getirdi, bakışları Rhys ve Gwyn arasında gidip geliyordu. “Yani... bu gece yaşadıklarımız bana sihrimizin kasabayı beslediğini hatırlattı, bizim—”

“Vivi, bu gece bir kez daha ‘sorumluluk’ dersin sırf senin üzerinde patlatmak için başka bir hayalet balonu yaratacağım.”

“Ama *var* işte,” dedi Vivi. “Ve Cadılar Bayramı yaklaşıyor.”

Gwyn, “Daha bir ay var,” diye hatırlattı.

Rhys karısının elini tutarak başıyla onayladı. “Ve zamanında döneceğiz.”

“*Ve* bu çok gecikmiş balayını hak ediyorsun.”

“Evet, o da var,” diye Gwyn’i işaret ederek destekledi Rhys. “Hem uzun zamandır bu yolculuğa çıkmak istiyordun.”

Vivi alt dudağını kemirerek düşündü. “Araştırmam için gerçekten çok faydalı olacak.”

“Gidin,” diye üsteledi Gwyn bu kez. “Burada sorun çıkmayacak. Dükkân çok iyi iş yapıyor. Zaten yılın bu zamanı neredeyse kendi kendini işletiyor ve açıkçası, biraz yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum.”

İkisi de yalandı – Cadılar Bayramı’na çok az kalmasına rağmen dükkân pek iyi iş yapmıyordu. Ve aslında Gwyn’in yalnız kalmaya karşı hafif bir alerjisi vardı. Yine de kuzenine bakıp kocaman gülümsedi.

“Hem hediyeler bekliyorum. Küçük Galler bayrakları, belki bir pelüş ejderha falan... aaa bir de, Rhys’in abisini görürseniz benim için hayalarını tekmeleyebilirsiniz!”

“Hangisini” diye sordu Rhys, sonra bir elini kaldırdı. “Yani, ikisini de zevkle tekmelerim ama yerden kalktıklarında olacaklar için doğru savunma stratejisini belirlediğimden emin olmalıyım.”

Nihayet hafifçe gülümseyen Vivi, “Wells’i kastediyor,” dedi. “Düğün yüzünden hâlâ garezi var.”

Rhys yüzünü buruşturdu. “Düğün yüzünden *benim* bile garezim yok, hem de *benim* düğünümdü. Üstelik söz konusu olan benim abim.”

Gwyn omuz silkti. “Garez yöntemlerimi sorgulamaya kalkma, Rhys. Ben boğa burcuyum.”

Wells Penhallow’a olan garezinin düğünden çok öncesine dayandığını, köklerinin üniversite günlerine kadar gittiğini açıklamaya zahmetine girmede. Bir kadın o kadar uzun süre garez besleyebiliyorsa sır da saklayabilirdi.

“Peki madem,” dedi Rhys. “Galler bayrağı, pelüş ejderha, iğdiş edilmiş abi, döndüğümüzde hepsi senin olacak.”

Vivi sonunda güldü, başını bir anlığına Rhys’in omzuna yasladı.

“Tamam, ikiniz birlik olunca sizi yenmemin imkânı yok,” dedi. “Haklısınız. Her şey yolunda, kasaba iyi olacak ve biz de planladığımız gibi, kesinlikle Galler’e gideceğiz.”

Rhys, “Teşekkürler yüce İsa,” diyerek iç geçirdi ve oturduğu yerde derin bir oh çekerek arkasına yaslandı. Gwyn de gülümseyerek masanın karşısından uzanıp Vivi’nin elini şöyle bir sıktı.

“Bak, koca kasabanın lanetlenmesiyle, konuşan bir kediyle ve şimdi de patlayan bir hayaletle uğraştık. Hepsini de hallettik. Bütün bunlardan daha beter ne olabilir ki?”

Düzenleme

Ny.ozlem

Kuzgun & Karga'nın kapısı açıldığında Wells içeri girenin cidden bir müşteri olabileceğini –aptal gibi– düşündü.

Sonuçta yağmurlu bir akşamdı, Galler'in bu ufak köşesinde eylül ortaları hep soğuk ve rüzgârlı olurdu; barda ise hava iyiydi, hatta sıcacıktı. Şöminede yanan ateş neşeyle çıtırdıyordu, her yer yıllanmış, koyu renkli ahşapla kaplıydı ve en önemlisi de, bu yağmurlu ve soğuk güz akşamında dışarıda kaldıysanız, burada alkol vardı.

Hatta fiçılar dolusu vardı ki bu da Wells'in bu mekânda ne kadar az içki servis ettiği düşünülüğünde gayet anlaşılır bir durumdu.

Böylece kapının gıcirtısını ve biri içeri girerken binayı döven yağmurun sesini duyunca bira fiçılarının başına geçti; koca bir bardak bira ya da iki parmak viski doldurmaya hazırdı, artık müşterisine hangisi lazımsa.

Kapıdaki figür kendi kendine söylenerek başlıklı uzun paltosunu çıkardı ve Wells, yüzünün daha yaşlı bir versiyonuyla karşı karşıya kaldı.

Hay lanet.

İçeri giren kişi müşteri falan değil, babasıydı.

Simon Penhallow buraya, Dweniniaid köyüne pek inmezdi; kendini, kasabanın hemen dışındaki tepeye dikilmiş, birazcık korkutucu görünen malikânelerine kapatmayı tercih ederdi. Hatta Wells, Kuzgun & Karga'yı devraldığından beri geçen on üç yıl içinde babasının buraya sadece iki kez geldiğini kesinkes biliyordu.

Birincisi Wells'in iş başına geçtiği ilk gündü ve babası sadece homurdanıp etrafa bakacak, sonra da Penhallow ailesinde onay sayılacak şekilde başını sallayacak kadar kalmış, ardından çıkıp gitmişti.

İkincisi ise geçen yıld; en küçük kardeşi Rhys'ın, bir zamanlar Graves Glen kasabasını besleyen Penhallow sihrinin artık var olmadığını, güçlü bir cadı meclisi tarafından defedildiğini babasına haber vermesinden sonraydı.

O cadılardan biri artık Rhys'ın karısıydı, Simon bunu pek iyi karşılamamıştı. Wells içten içe bunun, yani geri zekâlı kardeşine âşık olması dışında yeterince akli başında görünen bir kadınla yuva kurmasının kardeşinin başına gelebilecek en iyi şey olduğunu düşünüyordu ama bu fikrini kendine saklamak en iyisiydi.

Şimdi babasının atkısını çözüp paltosunun yanına asmasını seyrederken, içeri girenin para harcayacak bir müşteri olmaması karşısındaki hayal kırıklığı yerini başka bir şeye bırakıyordu.

Şüpheye.

Böyle bir gecede Simon'ı kitaplarından, büyülerinden ve türlü entrikalarından uzaklaştıran şey ne olabilirdi?

"İyi akşamlar," diye seslenen Wells, babasının içmeye tenezzül edeceği tek viski markasını barın arkasında aramaya başlamıştı bile. Ne olur ne olmaz diye, tam da böyle bir an gelirse diye el altında bulundurduğu şişe, onu oradan neredeyse bir yıldır çıkarmaya ihtiyaç duymadığı da düşünülürse iyiden iyiye tozlanmıştı, öyle ki Wells'in kemer halkasından sarkan nemli havluya şişeyi çaktırmadan silmesi gerekti.

Simon bar taburelerinden birine yerleşirken etrafına bakınarak, "Pek kimse yok," diye yorum yaptı.

"Herhâlde yağmur yüzünden herkes evine kapandı," dedi Wells ama söyledikleri kendi kulağına bile saçma geldi. *Yağmur*, Gallileri ne zaman bardan uzak tutmuştu ki? Hatta tüm Birleşik Krallık halkını?

Ama babası yalanına göz yumdu, Wells'in doldurduğu bardağı alırken dalgınca kendi kendine başını salladı ve sonra, Wells'i şaşkınlık içinde bırakarak bardağı kafasına dikip bir yudumda bitirdi.

Başını sallayıp bardağı bar tezgâhına küt diye bırakarak boğuk bir sesle, "Bir tane daha," dediğinde Wells söyleneni yaptı, ardından bir bardak daha çıkarıp kendisi için de bir ölçü viski doldurdu. Babasını bu ruh hâline büründüren şey her neyse, yakında Wells'in de sıkıntısı olacaktı.

En büyük oğlan olmak böyle bir şeydi işte.

Küçük kardeşi Rhys onun bu durumu, babasının sağ kolu olmayı gizliden gizliye sevdiğini söylerdi. Wells mümkün olduğunca kardeşine hiçbir konuda hak vermemeye çalışsa da hayatının bir döneminde onu haklı çıkaracak şekilde davranmıştı.

Sonuçta Kayırılan Evlat olmak kolaydı. Rhys'in hayattaki misyonu babalarını bezdirmektir ve ortanca kardeşi Bowen hep diğerlerinden ayrı hareket ederdi, başına buyruğun tekiydi. Yani evet, yapılacak bir şey, üstlenilecek bir sorumluluk olduğunda babasının bakışlarının doğal olarak kendisine yönelmesi Wells'i memnun ediyordu.

Ama otuz dört yıl böyle yaşadktan sonra (ki son on üç yılı bu sinek avlayan barı işletmekle geçmişti) Wells bütün bu sorumluluk sahibi evlat olma işinden biraz sıkılmıştı.

Yine de...

İşte buradaydı, babasına viski dolduruyor, ne yapılması gerektiğini duymak için bekliyordu.

İsa aşkına, tam bir umutsuz vakaydı.

Simon bakışlarını şöminedeki ateşe dikerek ikinci viskiyi daha yavaş yudumladı, ardından tekrar Wells'e döndü. Haşın kemik yapısında kıpırdanan gölgeler, olduğundan daha tekinsiz gözükmesine yol açıyordu.

"Hep böyle," dedi ve Wells ne demek istediğini anlamadıysa diye eliyle boş masaları gösterdi. "Ölü. Öyle değil mi?"

Wells bir anlığına yine yalan söylemeyi, fırtına ya da belki televizyondaki önemli bir maç yüzünden –Tanrıça biliyor ya, babasının *bunun* doğru olup olmadığını bilmesine imkân yoktu– barda takılan kimse olmadığında ısrar etmeyi düşündü.

Onun yerine havluyu şap diye tezgâha bıraktı, ellerini havlunun iki tarafına yasladı ve “Aslında, seni de sayarsak, bayağı yoğun bir akşam oluyor,” dedi.

Babası homurdanmayla öfleme arası bir ses çıkardı, bu ses onun için gülmek sayılırdı. Daha geçen gün Rhys’la telefonda konuşurken Wells de aynı sesi çıkarmıştı ve bunun Rhys’ı mı yoksa kendisini mi daha fazla korkuttuğundan emin değildi.

“Yani büyük-büyük-büyükbabamına açtığı bar bir fiyasko ve büyük-büyük-amcamın kurduğu kasabada artık bir damla olsun Penhallow sihri akmıyor.”

Simon ironik bir tavırla kadeh kaldırdı ama Wells o âna dek babasının ironi kavramını anladığından bile bihaberdi, o yüzden bu hareketi biraz endişe verici buldu.

“Barın amacı hiçbir zaman para kazanmak değildi,” diye hatırlattı babasına. Kuzgun & Karga, Penhallow cadılarının Dweniniaid köyündeki ilk yerleşim alanlarının üzerine inşa edilmişti, o kadim sihrin küçük bir parçası hâlâ buradaydı ve Wells, gittikçe küçülen patates bostanına bakan bir bahçıvan gibi, o sihrin bakımıyla uğraşıyordu.

Ataları barı bu noktaya kurmanın sihri güçlü tutacağını, köyün barında içki içip eğlenen, kavga eden, şarkı söyleyen onca insanın enerjisinin toprağı besleyeceğini ummuştı ve ilk zamanlarda gerçekten öyleydi.

Ama artık, yaptığı günlük büyülere rağmen o küçük sihir alevinin fırtınada kalan bir mum misali sönmeye başladığını hissedebiliyordu Wells.

“Biliyorum,” diye iç geçirdi Simon, yüzündeki melankoli azalırken oturduğu yerde biraz doğruldu. “Sadece... sanki hepsi

akıp gidiyor. Buraya demir attık, aynısını Amerika'da da yaptık ve elimizde ne kaldı? Boş bir bar ve... ve şu.”

Boşluğa hafif bir fiske vurmasıyla havada oval biçimli gri bir duman belirdi, duman gittikçe büyüdü, berraklaştı ve aynaya benzer bir şeye dönüştü.

Wells, Graves Glen'e baktığını hemen anladı. Oraya sadece bir kez, Penhaven Üniversitesi'ndeki geleneksel dersleri almak için gitmişti ama aradan geçen on üç yılda pek bir şey değişmemiş gibi gözüküyordu. Hâlâ Georgia'nın yumuşak mavi dağlarının arasına sıkışmış tuhaf, huzur dolu ufak bir kasabaydı. Merkezi boylu boyunca geçen eski moda ana caddesindeki sokak lambaları her şeyi yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Bu görüntü karşısında Wells'in içinde bir şey acıyla cız etti. Graves Glen'de sadece bir dönem boyunca birkaç ay kalmıştı ama bu kasaba zihninde yer etmişti. Oradan hoşlanıyordu. Daha önemlisi, oradayken *kendinden* hoşlanıyordu. Graves Glen'de Penhallow ismi huşu ve ilgi kaynağıydı, korku değil. Oradayken fiilen sihir uygulaması yapabiliyordu, buradaysa yalnızca pasif bir aracı olarak kalıyordu. Ama hayatının sonuna kadar barın muhafızlığını yapan amcası Colin ölmüştü, ayrıca bir Penhallow cadısının alevi koruması bir bakımdan önemliydi ve her nasılsa, Wells buraya sıkışıp kalmışken yıllar su gibi akıp geçmişti.

Zihnine üşüşen melankolik düşünceleri kovalayan Wells, önündeki resme odaklandı.

Graves Glen'de akşamüzeriydi, görece hareketli sokaklardaki insanlar o mükemmel, altın rengi sonbahar gününün keyfini çıkarıyorlardı. Wells her şeyin ortasındaki çarpıcı vitrini fark etti, kâğıt hamurundan yapılmış, devasa bir cadı ona sırtıyordu ve başının üzerinde sallanan mor ampulleri okuyunca...

“Büyü... yaparken... korunun,” diye okudu yavaş yavaş. Bar-
dağın dibinde kalan viski, babasının bakışlarıyla alev alacaktı âdeta.

“Gryffud'un hayalinden geriye kalan bu işte,” dedi Simon karanlık bir edayla. “Bu kasaba, bir zamanlar türüme sığınak

olan... eğitim, bilgelik ve sanatımızı kusursuzlaştırma makamı olan bu yer artık ucuz Cadılar Bayramı hediyelikleri satıp saçma sapan kelime oyunları yapan bu kadınların eline kaldı.”

Simon ikinci bir fiskeyle görüntüyü ortadan kaldırdı.

Wells bu kelime oyununun *özellikle* nahoş olduğunu düşünmüyordu ama babası çoktan viski şişesine uzanmış, bu kez kendi bardağını kendisi dolduruyordu, bu sebeple çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

Onun yerine, “Graves Glen—” diye başladı ama Simon’ın bakışı karşısında çabucak Galceye döndü. “*Glynn Bedd*,” diye düzeltti, “Penhallowlardan tamamen arınmış değil. Rhys hâlâ orada.”

Babası öyle bir baktı ki, aklından *tam olarak* ne geçtiği apaçık ortadaydı, Wells ellerini kaldırarak kendini savundu. “Şunu demek istiyorum. Oradan tamamen sürülmedik.”

Simon yarı dolu bardağını kenara iterek homurdandı. “Kardeşin o Jones denen kadınla evlendiği anda onlardan biri oldu. Şunu bil ki, evlat, Rhys kendi ailesi yerine onlarınkini seçti. Dweniniaid’de nasıl bitip tükendiysek, Penhallowlar olarak Glynn Bedd’de de aynen öyle tükendik.”

Dışarıda gökyüzü gümbürderken Simon bir kez daha derin derin iç çekti. Babası bu ruh hâlini sürdürürse şu lanet olası koca kasabayı kısa zamanda sel basacaktı.

Yağmur şakır şakır yağarken ve kapıdan içeri bir kişi bile girmezken burada günler geçirme düşüncesi Wells’e bir anda dayanılmaz geldi. Vaktini büyücülük üzerine okuyarak, Penhallow sihrinin özgün parıltısını korumak için buraya işlenen rünleri ve sihirleri güçlendirerek geçiriyordu ama insanın burada yapabilecekleri de bir yere kadardı.

Babası Graves Glen’in görüntüsünü yarattığı anda hissettikleri yine aklına geldi. Tam olarak hasret değilse de ona yakın bir hisle kalbi hızla atmaya, kafası hızla çalışmaya başladı ve ne dediğinin farkına bile varmadan ağzını açtı.

“Ben Glynn Bedd’e gitsem nasıl olur?”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Wells yüzünü ifadesiz tutmaya ve sakın bir sesle konuşmaya dikkat etse de kelimeler ağzından çıktığı anda bunun tam da yapmak istediği şey, olmak istediği yer olduğunu biliyordu.

Nihayet hem bir işe yarama hem de bu kasvetli yerden kaçma fırsatı yakalamıştı.

Simon kır düşmüş kalın kaşlarının altından oğluna baktı, ne düşündüğünü yüzünden okumak imkânsızdı. Bar tezgâhına yaslanan Wells telaşla devam etti.

“Barın bir aile geleneği olduğunu biliyorum ama belki yeni bir şeylerin zamanı gelmiştir, ne dersin? Yani ben... orada bir tür iş kurabilirim. Ciddi cadılar için tabii, saçma sapan turist zırvaları değil. Sihrimiz silinip gittiyse bile ismimizin hatırlanmasını sağlayabilirim.”

Simon duyduklarını düşünürken bardağı elinde evirip çevirdi. “Yüz yıldır Kuzgun & Karga’yı daima bir Penhallow işletti,” dedi huysuzca. “Kapandığını görmek...”

“Baba, etrafa baksana. Fiilen kapanmasa da manevi olarak çoktan kapandı. Ve dünyadaki tüm büyüleri toplasan da geride kalan o bir parçacık büyüü canlı tutmaya yetmez. Burası böyle boşken mümkün değil.”

Öne uzanıp babasının kolunu kavradı ve çok hafifçe sarstı. “Bırak da bunu yapayım. Yardım edeyim.”

“Evet, Glynn Bedd daha önemli bir aile yadigârı,” diye isteksizce kabul etti Simon. “Hem orayı kardeşine emanet edemem.”

Başını kaldırıp Wells'e baktı ve ilk kez yüzünde hakiki bir yumuşaklığın izi görüldü. "Ailemiz için en doğrusunu yapacağın konusunda sana her zaman güvendim."

"Yapacağım," diye söz verdi Wells. Rhys ve Bowen'ın babaları hakkında anlamadıkları şey tam da buydu. Evet, babaları katı ve duygusal olarak mesafeliydi ama hepsini kendince seviyordu. Onlar oğullarıydı ve Simon için aile her şeyden daha önemliydi. Yoksa tanrının unuttuğu bu barı ya da Georgia dağlarındaki ufak kasabanın tekini neden umursayacaktı ki?

Çünkü bunlar ailesi tarafından inşa edilmişti ve Simon ikisini de korumayı kendine görev bellemiştir.

Wells on yıldan fazladır bu bara göz kulak oluyordu, şimdi aynı şeyi Graves Glen için yapmak istiyordu.

Simon bir kez daha iç geçirerek kolunu çekti.

"İyi bir evlatsın, Llewellyn," dedikten sonra parmağındaki ağır gümüş yüzüğü çekiştirip çıkardı.

Yüzüğün ortasındaki koyu mor taş neredeyse siyaha çalıyordu, iki yanına Penhallow ejderhaları oyulmuştu ve Wells babasının bu yüzüğü çıkardığını hiç görmemiştir. Adam yüzüğü Wells'in avucuna bastırırken diğer elini omzuna koyarak oğlunu kendine doğru çekti.

"Tamam. Glynn Bedd'e git. Oradaki mirasımızı koru."

Sonra da Wells'i daha da şaşırtarak oğluna hafifçe sarıldı. "Seni özleyeceğim, evlat," dediğinde boğazına oturan yumru Wells'i şaşırttı.

"Ben de seni özleyeceğim, baba."

Babası sırtına pat pat vurdu, sonra, "Eh," diye öfleyerek doğruldu.

Wells de, "Eh," diye onu taklit etti. Ardından babası başını sallayarak ona veda edip gecenin karanlığına doğru yürüdü gitti. Kapı açılınca Wells yağmurun durduğunu fark etti.

Teknik olarak bar bir saat daha açık kalmalıydı ama Wells babasının ardından kapıyı kilitledi ve ana ışıkları kapattı.

Ertesi gün sabah erkenden yola çıkacaktı ama aklından, *Bu sikik yerden nihayet kurtuluyorum*, diye geçirse de bu seferlik masaları silip sandalyeleri toplamaya biraz daha fazla zaman ayırdı.

Aklında dolanmaya başlayan çeşit çeşit fikirden hiçbiri, bir bira bardağı daha doldurmayı içermiyordu. Kasabaya baktığı o kısacık anda gözüne ilişen boş bir dükkân vardı ve şimdiden, öyle bir alanda ne yapabileceğini hayal ediyordu.

Rhys'in eşinin ailesi her ne yapıyorsa tam tersini yapacaktı tabii. Neticede herkesin tercihi kendineydi ama biraz daha zevk sahibi, biraz daha *gerçek* bir şeyin de alıcısı olmalıydı. Üniversiteli cadıların toplanıp büyüler ve teknikler üzerine tartışabileceği bir yer. Kasabada artık kimin gücü akarsa aksın, Penhallow adının hâlâ sihirle ilişkilendirilmemesini sağlayacak bir yer.

Barın arkasındaki küçük kapıyı açan Wells bu yeni hayat fantezisine kendini öyle kaptırmıştı ki, artık yalnız olmadığını fark ettiğinde, daireye çevirdiği mahzene inen merdiveni yarılamıştı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, havadaki sihrin ağırlığını hissedebiliyordu. Aşağıdaki her kimse o da cadıydı.

Hem de güçlü bir cadı.

“Kimsin?” diye seslenirken parmaklarını yanında oynatmaya başlamıştı bile. Bu tür bir büyü yapmayalı çok uzun zaman geçmişti ama neyse ki büyü hafızasından silinmemişti. “Barımda ne halt ediyorsun?”

Elini kaldırmış, hazırladığı sersemletme büyüsünü serbest bırakmak üzereydi ki odanın diğer ucunda tanıdık bir yüz sırıtırken aniden parlayan ışık, gözlerinin kısılmasına ve büyüünün dağılmasına neden oldu.

“İnsan kardeşini böyle mi karşılar, abi?”

Bowen abisinin yatağına yayılmıştı, ışık büyüü için kullandığı eli hâlâ havadaydı ve yüzünde bir ton kıl var gibi gözüküyordu. Kardeşlerinin yanındayken sık sık olduğu gibi, Wells o tanıdık

gıcık olma ve sevgi dalgasını hissetti. Kardeşinin büyüğü kırpışarak sönerken ışıkları yaktı ve “Seni öldürebilirdim,” dedi.

“Öldürebilirdin,” diye omuz silkerek onayladı Bowen. “Ama öldürmedin.”

Kardeşini görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu ve Bowen belli ki bütün bu zamanı daha kıllı ve daha sinir bozucu birine dönüşmek için kullanmıştı. En azından kıl konusu anlaşılabilir – Bowen son birkaç yıldır bir tür büyü araştırması için dağlarda kalıyordu. Böyle bir iş için sakal bıyık şarttı herhâlde.

“Babama ya da bana görünmeden buraya nasıl indin?” diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bowen, “Sihirle,” diye homurdandı.

Wells’in tek cevabı, “Hımm,” oldu. Sonra bakışlarını aşağı çevirdi ve kaşlarını çatı.

“Leş gibi botlarını yatağıma koyma,” diyerek Bowen’in ayaklarına bir şaplak atınca küçük kardeşi sırtarak ayaklarını aşağı sarkıttı ve yatağın kenarına oturdu.

İşte o anda Wells kardeşinin yorgun ve biraz da solgun göründüğünü fark etti. Bowen’in yaban hayatın ortasında tam olarak ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama her ne yapıyorsa belli ki etkilerini hissettirmeye başlamıştı.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

Bowen elini sallayarak reddetti. “Yok, fazla kalmayacağım. Eninde sonunda eve gitmem gerekiyor ama...” Duraksayıp derin derin soludu. “Kendimi henüz hazır hissetmiyordum.”

Wells iki kardeşinin de babalarıyla kendisinininkinden çok farklı bir ilişkisi olduğunu biliyordu ama yine de, ona göre, babalarıyla konuşmak muazzam bir yiğitlik gösterisiymiş gibi davranmaları biraz komikti. Nihayetinde Wells bunu neredeyse her gün yapıyordu. Gerçi, belki de yavaş yavaş alışılan şeylerden biriydi bu da.

Spor yapmak gibi. Ya da zehir gibi.

LANETLİ ÖPÜCÜK

Kardeşine, “Ee, nasılsın?” diye sordu ve bar niyetine kullandığı küçük servis arabasına doğru yürüyüp kendine bir parmak viski doldurdu. Babasının tercih ettiği kadar iyi bir marka değildi ama isli sıcaklığı sayesinde omuzlarındaki gerginlik yumuşadı ve üzerinden atamadığı ürperti biraz olsun kayboldu.

“İyi,” dedi Bowen sadece. Wells bazen, bir cümlede kullanılacak makul kelime miktarını tüm kardeşler arasında nasıl olup da bir tek kendisinin bildiğini merak ederdi. Rhys alabildiğince çok konuşuyordu, Bowen’sa çok az.

Bowen başıyla merdiveni işaret etti. “Glynn Bedd’e gideceğini duydum.”

“Ha, yani hem gizlice içeri giriyorsun hem de konuştuklarımıza kulak misafiri oluyorsun. Pek hoş,” dedi Wells ve Bowen bir şey demeden bakmayı sürdürünce pes edip başını salladı. “Evet. Artık sihrimiz, deyim yerindeyse, oradan sürüldüğü için aileden biri orada bulunmalı.”

“Rhys orada.”

“Rhys’ın sadakati... biraz muammalı. Ya da babam öyle düşünüyor.”

Bowen çenesini ovuşturdu, sonra başını salladı. “Mantıklı. Aşkından ne olduğunu şaşırmış durumda.”

“Evlendiklerini de düşünürsen eğer, öyle olsa iyi olur.”

Bowen bir anlığına başını eğerek abisini inceledi. “Niye gelmedin? Düğüne yani?”

Wells o konuda hâlâ suçluluk duyuyordu. Gitmek istemişti, gitmeyi planlıyordu ama sonunda Simon’ı örnek almıştı. Rhys durumu kötü karşılamamıştı, demek ki gitmemesi en iyisi olmuştu.

Yine de kendini birazcık bok gibi hissediyordu.

Ama, “İşleri bırakıp gidemedim,” demekle yetindi ve Bowen da yine kısaca omuz silkerek karşılık verdi.

“Eh, artık aynı kasabada yaşayacaksınız, herhâlde bol bol görüşürsünüz.”

Doğru ya.

Wells, Graves Glen'e gidişini Rhys'in nasıl karşılayacağını pek düşünmemişti. Araları fena değildi ama Rhys babalarına güvenmiyordu ve Wells, kasabaya kendi isteğiyle geldiğine inanacağından şüpheliydi. Babaları ve Wells söz konusu olunca Rhys hep en kötüsünü düşünürdü.

Bununla sonra uğraşacaktı. Şimdilik duvara yaslanıp Bowen'a gülümsemekle yetindi. "Aynen. Kardeşlik bağı kurmak için çok zamanımız olacak."

"Yani babam öylece gitmene izin mi veriyor?" Bowen'ın alnı kırıştı.

Wells kalan viskiyi kafasına dikerken homurdandı. "Beni burada hapis tutuyormuş gibi konuşuyorsun."

Bowen cevap vermedi ama Wells'in ufak odasına –peki, kabul etmek gerekir ki birazcık hücreyi andırıyordu– bakarken yüzüne yerleşen ifade yeterince anlam içeriyordu.

"Burada kalmayı ben seçtim," diye hatırlattı bu kez Wells, elindeki bardakla kardeşini işaret ederek. "Tıpkı senin, dağlarda ne halt ediyorsan onu yapmayı seçtiğin gibi. Ya da Rhys'in... eh, Rhys genellikle aylaklık etmeyi seçti. Demek istediğim şu, kalmak istediğim için kaldım. Şimdi de Graves Glen'e gitmek istiyorum."

Rhys olsa kurcalamaya devam ederdi ama, Tanrıça ondan razı olsun, Bowen cevabını kabullendi ve başını sallayıp iki eliyle dizlerine vurarak yataktan kalktı.

"Öyle diyorsan öyledir. Zaten burada ziyan oluyordun."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Wells. Kardeşinin böyle bir laf etmesinin çok büyük iltifat olduğunu biliyordu.

"Haydi madem," diyen Bowen merdivene doğru yürüdü.

Wells, "Hiç gitmeyeceksin sandım," diye alayla cevap verdi ve tüm o kılların altında bir gülümseme görür gibi olduğunu düşündü.

Derken Bowen durdu ve konuşmadan önce dönüp abisine baktı. “Glynn Bedd’de kendine dikkat et.”

Wells’in kaşları kalktı. “Niye? Cadılar Bayramı şekerlerinden ve adi maskelerden oluşan bir yığının altında kalıp boğulmamdanda mı endişe ediyorsun?”

Bowen kahkaha olabilecek bir homurtu çıkardı. “Olabilir tabii. Yok, sadece... ne zaman sihir gücünün nakli söz konusu olsa işler boka sarabilir, geçen sene orada olanlar gibi.”

Wells bekledi ama kardeşi devam etmeyince, “Ne demek istediğini açıklamaya lütfeder misin yoksa koyunlardan kaptığın yeni bir gizemli huy bu mu?” diye sordu.

Bowen yine homurdanıp omuzlarını kaldırdı. “Demek istediğim... Öyle yerler bir süre savunmasız kalabilir. Boku yemiş sihirleri kendine çekmeye başlayabilir. Samhain de yaklaşırken temkinli olmakta fayda var.”

“Ben—” dedi Wells ama lafını bitirmesine fırsat kalmadan Bowen ortadan kaybolmuştu bile.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gwyn'in sıcak ve konforlu kulübesinin hemen arkasındaki dağda bulunan Penhallow Malikânesi, en hafif tabirle biraz tuhaftı.

En hafif tabir hoşunuza gitmezse –ki Gwyn'in pek hoşuna gitmezdi– birileri Disney World'deki Perili Köşk'ün çok büyük hayranıymış ve kendi evini de oranın kopyası hâline getirmeye karar vermiş gibi görüldüğü söylenebilirdi. Kadife ve damask desenleriyle kaplıydı, demir ve geyik boynuzundan yapılmış koca avizeler ve çoktan ölmüş aile büyüklerinin yüzlerce yıllık tozun altında somurtan portreleri vardı.

Tam bir kâbustu ve Gwyn, Vivi'nin şehir merkezindeki dairelerinde yaşamayı seçtikleri için kuzenini ve Rhys'ı suçlayamazdı. Tüm daire bu malikânenin mutfağına sığacak kadar küçük olsa bile.

Ama cadı temalı bir bekârlığa veda partisi düzenlemek için mükemmel ötesi bir yer olduğunu kabul etmesi gerekirdi.

“Çok fazla mı lavanta kullandım sence?”

Gwyn karıştırdığı banyo tuzundan bakışlarını kaldırıp Amanda'ya baktı. Müstakbel gelinin elindeki file torba cidden fazla eflatun gözüküyordu ama Gwyn sadece gülümseyip başını iki yana salladı. “Fazla diye bir şey yok,” dedi neşeyle ve tuzlarına bir kaşık daha biberiye ekledi. “Böyle projelerin eğlenceli yanı da bu.”

“Doğru. Hem lavantanın sakinleştirici bir etkisi vardı, değil mi?” Konuşan baş nedime Leigh'di. Gwyn'in solunda oturuyordu, kafasında hafifçe yamulmuş, ışıltılı bir cadı şapkası vardı. Amanda'ya doğru parmağını salladı. “Kızım, tam sana gereken şey.”

Diğer kadınlar güldü, Amanda ise neşeyle omuz silkti ve şarabından kalanı kafasına dikip kadehini meşe ağacından ya-

pılmış devasa yemek masasına bıraktı. Amanda'nın kafasında da simli bir cadı şapkası vardı ama Gwyn bu şapkaya siyah tül den bir duvak eklemiş, bir de Amanda'yı BAŞ YETKİLİ CADI ilan eden bir kuşak hazırlamıştı.

Amanda gerçekten cadı olduğundan değil tabii. Penhallowların yemek masasının etrafına toplanmış altı kadının hepsi de tamamen normaldi ve Gwyn'in de öyle olduğunu düşünüyorlardı. Ama Graves Glen'deyse...

Bekârlığa veda partileri –doğum günü partileri, bayramlar ve bir de eşi benzeri olmayan emeklilik kutlamaları– Gwyn'in dükkâna daha fazla para kazandırmak için geliştirdiği parlak fikirlerden biriydi. Kasabanın Cadılar Bayramı havasına iyiden iyiye yüklenmek mantıklı gelmişti ki o hava bugünlerde git-gide daha uzun sürüyor gibiydi. Yani, neden kendi avantajına kullanmasındı ki?

“Ee, bundan sonra ne yapıyoruz?” diye sordu Amanda, çenesini eline yaslayarak. “Ouija tahtası³ mı?”

Banyo tuzu poşetini bir parça kurdeleyle bağlayan Gwyn içinde yükselen ürperti yi bastırdı. “Tarot okuruz diye düşünüyordum,” dedi. “Ouija biraz fazla karanlık olur.”

Nedimelerden biri olan Mel başını sallayarak, “Doğru,” dedi. “Tarot kartlarıyla ilgili korku filmi var mı hiç, Amanda?”

Diğerleri de mırıldanarak onaylarken Gwyn masadan kalktı, abur cuburları ve dekorun ana ögesi olarak kullandığı kazanı yerleştirdiği büfeye doğru yürüdü. Kazanın içi parlak yeşil bir sıvıyla doluydu; tehlikeli ve biraz iğrenç gözükse de aslında sadece meyve suyu, şampanya, azıcık votka ve bol bol gıda boyasından ibaretti. Şimdiye kadar çok rağbet gören bir içecek olmuştu, öyle ki Gwyn kadınların gece eve dönmeleri için önceden araç ayarladığına pek memnundu.

3 Cadı tahtası olarak da bilinir, ruh çağırma seanslarında ruhlarla iletişim kurmak için kullanılır. –ç.n.

Hatta arkasına dönüp hafifçe pembeleşmiş yüzlerine, ellerindeki plastik kadehlerle kıkırdamalarına ve seslerinin gittikçe yükselmesine bakınca tarotu rafa kaldırıp grubu sohbet etmeye bıraksam mı diye düşündü. Sarhoş biri için açıldığında kartlar hiçbir zaman yeterince açık olmazdı ve Gwyn'in yapmak isteyeceği son şey, iki hafta sonra evlenecek biri için Ölüm kartını çekerek ortamın tadını kaçırmaktı.

Tarotu boş vermeye karar verdi, panç kazanına dönüp içeceği şöyle bir karıştırdı.

“Hanımlar, kristaller hakkında ne düşünüyoruz?” diye sordu ama tekrar onlara döndüğünde gruptaki hiç kimse Gwyn'e bakmıyordu.

Hepsi gözlerini yemek odasının kapısına, daha açık olmak gerekirse eşikte dikilen adama dikmişti.

Gwyn onları suçlayamazdı.

Adam uzun boyluydu, koyu renkli saçı bukleler hâlinde lacivert yün paltosunun yakasına dökülüyordu ve özenle kısaltılmış sakalı, yüzünün keskin hatlarını vurguluyordu. Elinde büyük bir deri çanta vardı, karşılaştığı manzarayı anlamaya çalışırken yüzünde temkinli ama aynı zamanda da şaşkın bir ifade vardı. Gwyn'in gözleri kısıldı. Adamın yaşı ilerlemişti ve Gwyn sakalı yüzünden onu bir anlığına tanıyamamıştı ama karşısındaki adamın kim olduğunu kesinkes biliyordu.

“O gelen... striptizci mi?” diye fısıldamayı denedi kadınlardan biri ama damarlarında akan kanın tahminen yüzde altmış alkoldü ve sesi bağırtıdan farksız çıkmıştı.

Başka biri, “Striptizciye pek benzemiyor,” diye yanıtlarken adam masadakilere dik dik bakmayı sürdürüyordu, sonunda bakışları Mel'e sabitlendi. Mel diğerlerinin aksine cadı şapkası yerine daha geleneksel bir nedime aksesuarı tercih etmişti, sarı saçma geçirdiği cırtlak pembe saç bandındaki iki plastik penis, kafasının üzerinde anten gibi sallanıyordu.

Gwyn onu izlerken, gözleri bir anlığına penislerin hareketini takip eden adam nihayet başını kaldırdı ve ilk kez Gwyn'in varlığını fark etti.

Kaşları daha da çatıldı. "Burada neler olup bittiğini sorabilir miyim?"

Sesi kabaydı, aksanı Rhys'in iniş çıkışlı üslubundan biraz daha vurgulu, on üç yıl öncesine kıyasla daha ağırdı.

Gwyn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Parti," dedi kısaca ve tam da beklediği gibi –tam da *ümit ettiği* gibi– her nasılsa adam daha da kasıldı.

"Burası Penhallow Malikânesi," diye yanıtladı adam ve bakışları bir kez daha Mel'in saç bandına takılınca omuzlarını daha da dikleştirdi.

"Evet, öyle," dedi Gwyn. "Ama bu gece biz kullanıyoruz."

Adamın gözleri yine Gwyn'inkilere döndü, kaşları çatıldı. "Kimin izniyle?" diye sorunca Gwyn yan yan gülerek büfeye yaslandı.

"Eh, birincisi, 'izin' sevdiğim kelimelerden biri değil. İkincisi, seni ilgilendirdiğinden emin değilim ama Rhys bu gece burada olmamıza müsaade etti."

Kardeşinin adını duyunca adamın yüz ifadesi gevşedi ama daha ağzını bile açamadan Gwyn onu işaret ederek konuşmayı sürdürdü. "Hanımlar, bu Llewellyn Penhallow," dedi nedimelere. "Rhys'in abisi. Eklemem gerekir ki Rhys'la Vivi'nin düğününe gelmemiştir."

Kadınların şaşkınlıkla hafifçe iç çektiklerini duysa da onlara dönüp bakmak yerine Llewellyn'e biraz daha yaklaştı.

Adam artık ters ters bakıyordu. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama düğüne katılmamı engelleyen birtakım sebepler vardı."

"Baş nedime olarak beni *acayip* ilgilendiriyordu," diye cevabı yapıştırdı Gwyn, buna karşılık Llewellyn'in kaşları biraz daha çatıldı.

"Sen Vivienne'in kuzenisin. Gwyn."

“Ta kendisi,” dedi Gwyn, adamın onu Penhaven’den hatırlayıp hatırlamadığını düşünürken. Birbirlerini sadece bir kez görmüşlerdi ve o zamanlar Gwyn’in saçları mordu, hem adamın tek derdi onu küçük düşürmek gibiydi.

“Yasadışı bir şey mi yapıyoruz?” Konuşan Amanda’ydı, birkaç dakika öncesine göre biraz daha ayık ve çok daha az mutlu görünüyordu.

Gwyn, Wells’e ters bir bakış attı. “Hayır,” derken kendini gülümsemeye zorladı ve yine mükemmel ev sahibi rolüne büründü. “Hayır, mülk sahibi burada olmamıza izin verdi, bu sadece... aile içi bir karışıklık. Nasıldır bilirsiniz. Llewellyn de gitmek üzereydi zaten, değil mi?”

“Hayır değil, burası benim evim.”

Peki, bu iş saçma bir hâl alıyordu. Bekârlığa veda partisinin neşeli, uçarı havası hızla bozulurken kadınlar bir Gwyn’e bir Wells’e bakarak kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Gwyn meseleyi *hemen şimdi* çözmezse gelecekte yapacağı tüm bekârlığa veda etkinliklerini unutmaması gerekeceğinin farkındaydı.

Zorlama bir neşeyle, “Gel, diğer odada konuşalım!” diyerek Wells’in kolunu kavradı ve adamı resmen çekıştırerek dışarı çıkardı. Ki bu da öyle kolay olmadı çünkü adam şaşırtıcı derecede yapılıydı. Ama Gwyn de kararlıydı, o hayatı boyunca hiçbir sabit nesneye boyun eğmemiş, durdurulamaz bir kuvvetti.

Oturma odasına geçince, “*Bak*,” dedi kısık sesle, tepelerinde dehşet verici bir geyik boynuzu avize sallanıyordu. “Burada olmamızı istemiyorsan bunu daha sonra Rhys’la konuş. Ama şimdilik bırak da şu kadınlara biraz astroloji anlatayım, Ay’ın evrelerini falan öğreteyim ki neşeyle ve iyi para ödeyerek buradan çıkıp gitsinler, tamam mı?”

Wells genç kadına kibirle baktı, muhtemelen standart yüz ifadesi buydu. Bakışları Gwyn’i aşıp yine içerideki partiye yöneldi. “Bu sık sık yaptığın bir şey mi?” diye sordu. “Bu... bu tür partiler düzenlemek?”

Sanki Gwyn'i ailesinin yemek odasında bir çeşit genelev ya da kumarhane işletirken yakalamış gibi bir tavırla konuşmuştu. Gwyn dişlerini sıktı. "İnan bana, ben işimi bitirene kadar ev dediğin bu tekinsiz yerde takılacak bir yer bulursan başka parti falan olmayacak."

Çenesini sıkma sırası bu kez Wells'teydi. "Bu evi babam inşa etti. İçerideki her şey ya onun sihriyle yaratıldı ya da Galler'deki mülkümüzden getirildi."

"Bunun havalı bir şey olduğunu sanıyorsun gibi geliyor bana? Kesinlikle havalı bir şey değil."

Alnındaki üç çizgi derinleşirken Wells parmaklarıyla burun köprüsünü sıktı, sonra da gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Kendimi Rhys'i görmeye hazırlamıştım," diye söylendi. "Nasıl daha beteriyle karşılaşabildim ki?" Ardından başını kaldırıp buz gibi bakışlarını Gwyn'e dikti. "Tamam," dedi. "Partini bitir, ayak altından çekileceğim. Ama bu evde başka parti düzenlemeyeceksin."

Lafını bitirince dönüp merdivene doğru yürüdü ama Gwyn arkasından seslenmeden edemedi. "Yani, ziyaretin bitene kadar başka parti ayarlamam ama sen Galler'e döndükten sonra ne olacağı belli olmaz!"

Wells duraksayıp Gwyn'e doğru döndü. O anda Gwyn loş ışıktaki Wells'in, arkasında asılı duran tablodaki adama tıpatıp benzediğini fark etti. Tablodaki adam pudralı peruğu çıkarsa, bir de binici pantolonu yerine koyu renk bir kot giyse resmen aynı adamdı.

Wells, "Ziyaret için gelmedim, Bayan Jones," deyince Gwyn arkasındaki aristokrat atasının istese de bu adamdan daha soğuk konuşamayacağını ya da bu evdeki hiçbir şeyin bu beyandan daha korkutucu olamayacağını düşündü.

"Graves Glen'de kalıyorum. Temelli."

“Yani, sırf hayatımı mahvetmek için geldiğin sonucuna varıyorum.”

Wells’in normalde uyandığından daha geç bir saatti. Sihirle yolculuk yapmanın etkisi *jet lag* kadar ağır olmasa da kendini hissettiriyordu ve Wells çok ihtiyaç duyduğu çaydan bir kupa almıştı, üstelik çay çok iyi gelmişti.

Çayından güç veren bir yudum aldıktan sonra dönüp Rhys’a baktı.

En küçük kardeşi mutfakla oturma odası arasındaki kapının eşiğinde dikiliyordu; elleri, üzerindeki çok şık ceketin ceplerindeydi, her zamanki çarpık gülümsemesini takınmışsa da bakışları temkinliydi.

Wells’in kardeşini son kez görmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve Rhys, belli belirsiz de olsa, değişmişti. Biraz daha kendinden emin, biraz daha oturaklı gözüküyordu. Bu şüphesiz Vivienne Jones’un işiydi ve tüm kardeşler arasında hayatı en düzenli olanın Rhys olması birazcık gerçekdışı gözükse de Wells bunun için minnettardı.

Cevap vermeden önce bir elini arkasındaki tezgâha yasladı, kupasını kaldırıp bir yudum daha çay içti. “En Küçük Kardeşin Hayatının Mahvoluşu tabii ki planlarım arasında ama ancak onuncu sırada falan. Yeterince hazırlanmak için zamanın olacak.”

Rhys homurdanır gibi güldü, mutfağa tamamen girerek buzdolabına yaslandı. “İlk sırada Gwyn Jones’un Canını Fena Hâlde Sıkma mı vardı? Öyleyse o işi halloldu bil.”

Wells kaşlarını çatarak dönüp yemek odasına baktı.

O olay... beklenmedikti. *Gwyn* beklenmedikti. Onu Rhys dolayısıyla az çok tanıyordu ama karşısına çıkan, güzel bir kadın kılığına bürünmüş o kasırgaya hazır değildi, özellikle de yolculuğu yüzünden zihni hâlâ bulanıkken.

Artık evde *Gwyn*'in partisinden hiç iz yoktu. Önceki gece çıkıp gitmeden önce sağlam bir temizlik yapmıştı ama Wells yine de uzun bir süre boyunca halılardan sim ve lavanta çıkacağını tahmin ediyordu. “Hayır, o mevzu *esas* ilk maddenin talihsiz bir yan etkisiydi. Yani, Ailemin Lanet Olası Evine Gelmek ve Onu Yabancılarla Dolu Bulmamak.”

Rhys bir omzunu kaldırdı. “Komik olan şu ki, listeye bir de *ön* adım ekleseydin, mesela, ne bileyim, kasabaya geleceğini bana haber vermek gibi falan, bütün bunlar önlenebilirdi. Hiç rahatsız edilmezdin ve gelip babamın şerefine resminin önünde bir mum yakabilirdin ya da yeni bir yere ilk girdiğinde her ne yapıyorsan işte. Ve *ben* de, sevgili karımın ‘zorba’ ve ‘tam bir götlek’ gibi kelimeler içeren bir aramayla uyandırılmasından kurtulmuş olurdum.” Abisine bakıp göz kırptı. “Senden bahsettiğini bu sayede anladım.”

Wells otuz dört yaşındaydı, yani kardeşine fırlatabileceği bir şeyler var mı diye etrafa bakınması uygunsuz kaçıyordu ama insan alışkanlıklarından kolay kolay vazgeçemiyordu tabii. Boştaki elinin tek parmağıyla kaba bir hareket yapmakla yetindi. Rhys buna karşılık hafifçe gülerek yaslandığı yerden doğruldu ve kollarını kavuşturup abisinin karşısına dikildi.

“Cidden, Wells,” dedi, ciddiyete azıcık benzer bir tavır takındığı bile çok nadir görülürdü ama bu kez gerçekten ciddi görünüyordu. “*Gwyn*, *Vivi*’ye burada temelli kalacağını söylemiş. Neden?”

“Barın artık vadesi dolmuştu, orayı açık tutmanın anlamı kalmadığını düşündüm. İstedim ki... Ne bileyim, ortam değiştireyim istedim galiba. Buraya dönmek mantıklı geldi.”

Hakikatin tamamı değilse de söyledikleri yalan değildi. Uzun bir an boyunca Rhys bir şey söylemeden ona baktı. Kardeşinin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri olmadığını fark eden Wells paniğe kapıldı. Rhys'ın iğneleyip laf sokmasına, şaka yapıp konuyu değiştirmesine alıştı ama ne söyleyeceğini böyle tartmasına bakılırsa belli ki geçen yıl olanlardan sonra gerçekten değişmişti.

Ama sonra Rhys ağzını açtı. "Seni katıksız piç."

Wells gözlerini kırptırdı. "Affedersin?"

"Seni babam gönderdi," dedi Rhys bu kez, parmağını abisine doğrultmuştu. "Çünkü artık kasabanın idaresi bizde değil ve buna katlanamadı. Burada bir dayanağı olması lazım ama Tanrıça biliyor ya, benden bir halt olmaz. O yüzden durumu kurtarması için en sevdiği oğlunu gönderdi."

Rhys'ın bu sonuca neden vardığını görebiliyordu ama yine de birazcık canı yandı. Nihayetinde sadık olan, söz dinleyen kendisiydi. "Aslında benim fikrimdi," dedi, çayından bir yudum daha alıp sesini sakın tutmaya çalışarak.

Rhys başını eğdi, dudaklarını birbirine bastırdı. "Senin fikrindi," diye tekrarladı. "Galler'i bırakıp Georgia'daki küçük bir kasabada yaşamak."

Kupayı tezgâha bırakan Wells, "Evet," dedi. "İster inan ister inanma, arada sırada kendi fikirlerim *oluyor* ve kimsenin kapısından içeri girmeye zahmet etmediği bir barı işletmekten yoruldum. Ayrıca, ister inan ister inanma, epey yetenekli bir cadıyım ve *belki* bu yeteneklerimi kullanmak istemişimdir. Belki hayatıma biraz daha anlam katmak istemişimdir. Belki—"

"Tanrım, şarkı söylemeye başlamayacaksın, değil mi?"

Bu kez Wells kardeşine gerçekten de bir şey fırlattı ama altı üstü bir çay kaşığıydı. Kaşık buzdolabından sekip zararsızca yere düşerken Rhys gülerek ellerini kaldırdı.

"Öyle olsun," dedi ve işte, Wells'in tanıdığı Rhys buradaydı – yavaş sinirlenir, çabucak affederdi. "Ama cidden, madem

burada yaşayacaksın, kelleni altın tepside gezdirmeye meraklı biri gibi yeni ailemi kıskırtmasan mı acaba? Gwyn küfürlü lakapları bırakıp bana adımla hitap etmeye daha yeni başladı.”

“Keşke bunu dün gece öğrenseydim. Bayan Jones’la ortak bir yönümüz varmış belli ki, bu vesileyle bağ kurabilirdik.”

İşe yarayacağını düşündüğünden değildi tabii. Belki önceki gece biraz daha az... eh, *dingillik* etmemişti ama çok iyi bir tavır da sergilememişti. Fakat kapıdan içeri adımını attığı andan itibaren Gwyn ondan hoşlanmadığını belli etmiş, Wells de köşeye sıkışmış gibi hissetmişti. Evinde yabancı kadınlar vardı, bayıcı lavanta ve biberiye kokusuna votkayla meyve suyu da karışmıştı, o küçük sivri şapkalar... çok fazla gelmişti.

Burasının artık ailesinin kasabası olmadığını hatırlatmıştı.

Ama durum değişecekti, hem de çok yakında. Varsın Gwyn Jones o saçma Cadılar Bayramı ıvır zıvırlarını, cadılığın Amerikan alışveriş merkezi versiyonunu elinde tutsun. Burada Wells’e de yer vardı ve hakkı olan yeri alacaktı.

Bu kez Rhys kaşlarını çatıp başını yana eğdi. “Senin de düşünmeçli ifaden olduğunu bilmiyordum, Wells,” dedi.

Wells sert sert baktı. “O ne anlama geliyor şimdi?”

Rhys başını iki yana sallayıp soruyu eliyle geçiştirdi. “Boş ver. Ee, artık burada yaşamayı planlıyorsun diye anlıyorum?”

“Sorun olur mu?”

“Hayır,” diyen Rhys hafifçe ürperdi. “Bu siktiğimin yerinde kesinlikle yaşamak istemem. Vivi’ye teklif etsem beni boşar herhâlde. Perili Köşk senindir.”

Wells bu tabire itiraz edecek oldu ama evin hatırladığından biraz daha... gotik olduğunu kabul etmek zorundaydı. *Tekinsiz*, demişti Gwyn önceki gece, ki Wells bunu biraz fazla sert bulmuştu.

Yine de burayı kendi evi hâline getirecekse dekoru biraz yenilemeyi düşünebilirdi. “İyi öyleyse,” dedi ve dönüp kupasını

lavaboya bıraktı. “Sen şehir merkezinde yaşıyorsun, değil mi? Gwyn’in dükkânının üstünde?”

Rhys başıyla onaylayınca Wells gülümsedi, ellerini ovuşturma dürtüsünü bastırdı. “Harika. Beni o tarafa bırakman gerekecek.”

Yarım saat sonra Ana Cadde’deydi, bardaki imgede gördüğü binaya bakıyordu. Dükkân gerçekten de boştu ve vitrinindeki tabelaya bakılırsa kiralıktı. Biraz yıpranmıştı, camları leş gibiydi, üzerindeki sayvan sarkmıştı ama potansiyeli vardı. Wells bunu görebiliyordu. Üstelik çoğu işletme sahibinin aksine, *hakikaten* elinin altında sihirli hileleri vardı.

Etrafta dolaşan birçok insan vardı, parlak mavi gökyüzündeki pofuduk birkaç bulut yavaş yavaş süzülüyordu; hafif bir esinti, caddeye çoktan asılmış olan turuncu siyah bayrakları kıpırdatıyordu ve uzaklarda, dağları kaplayan tüm o yeşil tonlarının arasına hafif hafif turuncular ve kızıllar karışmaya başlamıştı.

Sırf burada dikilirken bile moralinin düzeldiğini hissetti Wells.

İşte buydu. Olması gereken yer burasıydı.

Babasının yüzüğü sol eline ağırlık yapıyordu. Başparmağıyla gümüş halkayı dalgın dalgın ovaladı, sonra elini cebine sokup tabeladaki numarayı aramak üzere telefonunu çıkardı.

Daha ilk rakamı tuşlamıştı ki yolun diğer tarafından cırtlak bir kahkaha yükseldi. Wells dönüp bakınca kocaman mekanik cadıya benzer bir şeyle karşılaştı, kafası keskin hareketlerle öne arkaya sallanan cadı Muzip Şeyler’in kapısından dışarı çıkıyordu.

Hâlâ kahkahalar atan cadı bir yere çarpıp kaldırımın üstünde kayınca Wells cadıyı yerine yerleştirmeye çalışan üç kişiyi fark etti, içlerinden birinin saçları capcanlı bir turkuazdı.

Hemen arkalarında kızıl saçları rüzgârda uçuşan Gwyn duruyordu. Cadıyı yerleştirmeleri için diğer üç kişiyi yönlendirmeye öyle odaklanmıştı ki Wells'i fark etmedi, bu da onun Gwyn'i incelemesine imkân sağladı.

Herhangi bir gıcıklık, sihir sarhoşluğu ya da önceki gece zihnini bulandıran bitkinlik olmadan ona bakınca Gwyn'in ne kadar güzel olduğunu farkına vardı. Ah, tabii ki o gece de fark etmişti ama biraz daha mesafeli, basit bir sınıflandırmaydı. *Bu güzel kadın benden hoşlanmıyor.*

Şimdiyse Gwyn gülümsüyordu; turkuaz saçlı kızın tüm robotik hareketleriyle birlikte cadıyı taklit edişini izlerken gülüyordu ve Wells kendisinin de gülümsemeye başladığını fark etti.

Tabii ki tam da o anda Gwyn onu gördü. Gözlerini eliyle gölgeleyip bakarken yüzündeki gülümseme ânında soldu, belli ki Wells'in bu binanın önünde ne işi olduğunu merak ediyordu.

Eh, diye düşündü Wells arkasını dönüp numarayı tuşlamaya devam ederken, yakında öğrenir.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ekselansları Llewellyn Penhallow bir haltlar karıştırıyordu. Adam kasabaya geleli neredeyse bir hafta olmuştu, Gwyn onunla hiç konuşmasa da pek çok kez karşılaşmış, Muzip Şeyler'in karşısındaki binaya girip çıktığını görmüştü. Bazen kutular taşıdığı oluyordu ve Gwyn, bir keresinde içeriye bütün bir zırh takımı taşıdığını gördüğünden neredeyse emindi. Ama tüm camlar kâğıtla kaplanmıştı ve içeride neler olup bittiğini gösteren bir tabela falan da yoktu.

Rhys abisinin ne karıştırdığı hakkında hiçbir fikri olmadığına yemin ediyordu. Birkaç gün önce akşam yemeği için onlara uğrayan Gwyn'e, "Ser verip sır vermiyor," demişti. "Herhâlde ölü atalarımıza adanmış bir müze falan yapıyordur. Kafana takmana gerek yok."

Gwyn de kafasına *takmıyordu* zaten. Sadece... merak ediyordu.

Nihayetinde Wells artık komşusuydu. Daha iki gün önce dağa çıkan yolda yanından geçmişti; Gwyn yıllar içinde özenle tamir ettiği kırmızı kamyonetini sürerken Wells'in altında belli ki satın aldığı, saçma sapan, yeni model bir BMW vardı.

Eliyle belli belirsiz bir selam verirken, *O arabayla kıştı çıkar bakalım*, diye düşünmüştü Gwyn. Wells ise sanki ne düşündüğünü bilir gibi direksiyonun arkasında yüzünü ekşitmişti.

Ama dükkânın karşısındaki yeri kiraladıysa bu iş komşu da olacakları anlamına geliyordu ve bu durum, açıkçası, Gwyn'in istediğinden çok daha yakın bir ilişkiydi.

Üstelik kasabanın önde gelen cadılarından biri olarak, *onun* bölgesindeki diğer cadıların ne karıştırdığından haberdar olması önemli değil miydi? Vivi'nin favori kelimesiyle açıklamak gerekirse, bu Gwyn'in *sorumluluğu* değil miydi?

Tamam, Wells'in tam olarak ne yaptığını öğrenmek için sihre başvurabilirdi ama bir cadının *standartları* olmalıdır ve Gwyn'e göre, birini gözetlemek için sihir kullanmak biraz karanlık tarafa kayıyordu. Yani beklemek zorundaydı ama beklemekten *nefret ettiği* için Gwyn tüm hafta boyunca huysuzlanmıştı. Üstüne bir de cumartesi günü Penhaven Üniversitesi'ne uğramak zorunda mıydı?

İşte bu, huysuzluk seviyesini zıvanadan çıkarmıştı.

“Bunu gerçekten kendi başına yapabiliirdin gibi geliyor bana,” dedi Vivi'ye, beraber kütüphaneye doğru yürürlerken. Güneşli bir gündü, gökyüzü masmaviydi ve yapraklar sararmaya yeni başlıyordu. Gwyn'in üniversiteye alerjisi olmasaydı burası onun için... güzel bile sayılabilirdi. Hatta tüm bu kırmızı tuğlalar ve yeşil çimlerle şiir gibiydi.

“Yardıma ihtiyacım var,” diye ısrar etti Vivi. “Kendi başıma ya çok akademik ya da çok sıkıcı bir şey seçerim kesin. Ziyaretçilerin ne tür hikâyelere gerçekten ilgi duyacağını sen daha iyi anlarsın.”

İkisi, Graves Glen Turizm Komisyonu için görevdeydi. Kasabanın ana geçim kaynağı Cadılar Bayramı olunca etinden sütünden faydalanmak gerekiyordu, bu yüzden ekim ayı boyunca üç resmî etkinlik düzenleniyordu ve etkinliklerin ilki eskiden Kurucular Günü olarak bilinirdi.

Kurucular Günü tamamen Gryffud Penhallow üzerine bir kutlamaydı, yani kasabayı ve (Graves Glen'in cadı olmayan sakinlerinin bildiğinden değil ama) buraya güç sağlayan sihirli ley hatlarını kuran adam. Ama geçen yıl Vivi ve Rhys, Gryffud'un bu sihri aslında Vivi ile Gwyn'in atalarından biri olan Aelwyd Jones'tan çaldığını, sonra da kadını öldürdüğünü

öğrenmişlerdi. Bu bilginin ardından Gryffud'a pek hayranlık duymadıklarını söylemeye bile gerek yoktu. Böylece Vivi ve Rhys, belediye başkanını "biraz daha az ataerkil" bir şeyler yapmaya ikna etmişlerdi.

Bu yıl, ayın on üçünde Graves Glen Günü kutlamalarının birincisi gerçekleşecekti. Etkinlik baştan sona kasaba tarihine (ve turistlere bir şeyler satmaya) odaklanacaktı. Bir hafta sonra Güz Şenliği vardı, bu etkinlik ise kostümlere ve yemeklere (ve turistlere bir şeyler satmaya) yönelik bir karnaval gibiydi.

Ve elbette, *ondan* sadece on bir gün sonra da perili köşkleri, mısır tarlası labirentleri ve şekerleriyle (ve turistlere *daha da fazla* şey satmayla) halis muhlis Cadılar Bayramı geliyordu.

Ekim ayında hep çok meşgul olurlardı ama bu yıl, Gwyn ve Vivi belediye başkanı Jane Ellis'in önderlik ettiği planlama komitesine katılmışlardı. Jane aynı zamanda Gwyn'in eski sevgilisiydi ama ayrılıkları pek de olaylı olmadığı için Gwyn, Vivi'nin ısrarıyla komiteye katılmaya ikna olmuştu. Fakat bunun ara sıra akşamları toplantı yapmaktan ibaret olacağını düşünmüştü, bir cumartesi günü kütüphanenin tozlu raflarını kurcalamak zorunda kalacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

"Kasaba hakkında gerçek, resmî bir hikâye bulmak zorunda bile değilsin," diye hatırlattı Vivi'ye. "Bir şeyler uydursan bile olur. 'Graves Glen hakkında ilginç bir bilgi: Kasaba 1976 yılında kısa bir süreliğine yarasalar tarafından ele geçirilmiştir.' 'Graves Glen dünyanın en büyük üzümlü yumuşak şeker üreticisidir.' 'Her mart ayında Graves Glen sakinleri Açlık Oyunları'nda birbiriyle savaşıyor.'"

Vivi gülerek Gwyn'in koluna bir şaplak attı. "Hayır. Artık Gryffud hakkında konuşamadığımız için Penhaven arşivlerinden birkaç ilginç bilgi bulmamı Jane özellikle istedi. Bir de üniversitenin ilk kurulduğu zamanlardan kalma müthiş fotoğraflar bulmayı umuyorum. Bu ilk Graves Glen Günü olacak, ne var ne yoksa ortaya dökmek istiyoruz."

Gwyn iç çekerek saçını omzunun arkasına attı. “Bir de Üç G zamanı burada olmayacağın için suçluluk duyuyorsun, o yüzden ekstra çabalıyorsun.”

“Jane’in kimsenin kutlamayı öyle adlandırmasını istemediğini sen de biliyorsun. Ama evet.”

Gwyn sırtarak Vivi’ye omuz attı. “İyi. Ama işimiz bitince ögle yemeğini sen ısmarlıyorsun.”

“Anlaştık.”

Kütüphaneye çıkan basamaklara neredeyse varmışlardı ki Gwyn turkuaz bir şeyin hareket ettiğini göz ucuyla gördü.

Sam kütüphanenin köşesini döndü, Cait ve Parker da hemen arkasındaydı ve Gwyn üçünün Dr. Arbuthnot’ın peşine takıldığını fark etti.

“Cumartesi cumartesi burada ne işi var?” diye sordu.

Vivi iç çekip kollarını göğsünde kavuşturarak yanıtladı. “Ofisinde yaşıyor desem yeri.”

Gwyn’in görebildiği kadarıyla kadın hiç yaşlanmamıştı, hâlâ on üç yıl önceki kadar güzel, otoriter ve korkutucuydu. Gwyn izlerken kadın durdu ve şalını uçuşturarak diğer üç cadiya doğru döndü.

“Son kez söylüyorum,” diyen sesi kütüphane merdiveni boyunca yankılandı. “Ödev gayet basitti. Üçünüz hiç şüphesiz işi olması gerekenden daha da karmaşıklştırıyorsunuz ve şimdi de sırf bu yüzden daha fazla zaman istiyorsunuz.”

“*Karmaşıklştırmıyoruz,*” dedi Sam, sesi birazcık yalvarır gibi çıkıyordu. “Sadece daha... sofistike olmasını istedik.”

Parker, “Ve gelişmiş,” diye eklerken Cait başıyla onayladı.

“Evet, yani biraz daha zamanımız olursa vereceğimiz şey *gerçekten*—”

“Vereceğiniz şey,” diye araya girdi Dr. Arbuthnot, “benim istediğim şey olacak. Pazartesiye kadar vaktiniz var, daha fazla değil.”

Lafını bitirince dönüp yürümeye başladı, bu sırada Gwyn ve Vivi'nin olduğu tarafa kısacık bir bakış attı. Başıyla selam vererek, "Vivienne," dedi, o da el sallayarak karşılık verdi.

"Gwynnevere."

Hayal gücünün oyunu olabilirdi ama Gwyn, profesör ona baktığı anda hava sıcaklığının en az on derece düştüğünden emindi, yine de kendini zorlayarak başını salladı.

Birkaç metre ötede çok hüzünlü görünen Sam, Cait ve Parker kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı. Vivi bir kez daha iç çekti. "Yetenekliler," dedi. "Geçtiğimiz haftalarda ofisimde birkaç kez beraber çalıştık. Ama Dr. Arbuthnot haklı. Sırf gösteriş yapabilmek için her şeyi gereğinden fazla zorlaştırıyorlar."

"Ya da," diye karşı çıktı Gwyn, "Dr. Arbuthnot'ın ödev olarak verdiği büyüler sıkıcı ve fazla kuralcı, o yüzden biraz daha yaratıcı olmak istiyorlar."

Vivi kuzenine iğneleyici bir bakış atarak kaşını kaldırdı. "*Ya daaa,*" diye heceleri uzata uzata konuştu, "birileri kendi düşüncelerini yansıtıyor olabilir mi?"

Gwyn somurtsa da tartışmaya kalkışmadı. Penhaven'daki yıllarını kurallara, zorunluluklara ve tepesini attıran "bunu böyle yapıyoruz çünkü bu böyle yapılır" düşünce biçimine sinir olarak geçirmişti. Evet, belki bu ara sıra bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırdığı anlamına geliyordu ama en azından *denemişti*.

Tıpkı bu çocuklar gibi.

Öf, belli ki sorumluluklarını yerine getirmesi gerekecekti.

Sonra da, "Öğleden sonra arşivlerde tek başına kalacaksın gibi görünüyor," dedi ve kendi kendine homurdanarak üç genç cadıya doğru yürüdü.

Gwyn yaklaşırken üçü de başlarını kaldırıp ona baktı, yüzlerinde umutlu bir ifade vardı, evet tamam, sevimli görünüyorlardı. Gerçekten de iyi çocuklardı. Sadece doğru bir cadının bir parça yol göstermesine ihtiyaç duyan yetenekli cadılardı.

Başını en az onlar kadar derde sokmuş, onları ve ne yapmak istediklerini anlayan bir cadının.

“Ee,” derken ellerini beline yasladı. “Yapmanız gereken büyü hangisi?”

Üç saat sonra, Gwyn gönülsüzce de olsa Dr. Arbuthnot’a saygı duymaya başlamıştı.

Sam, Cait ve Parker’ın yapmaları gereken büyü gerçekten de apaçık ve basitti. Görüntülerini belli belirsiz değiştirecek temel bir cazibe yaratmaları bekleniyordu. Sarı yerine kestane rengi saç, birkaç santim daha uzun boy gibi şeyler işte.

Gwyn büyüünün sıkıcı sayılabileceğine hak verdi. Fikirlerinin de –çok daha büyük sonuçlar doğuracak daha büyük bir büyüyle harmanlama– harika olduğunu düşünüyordu.

Fakat bu, tepetaklak çevrilmiş bir burnu nasıl düzelteceğini, beş ekstra dirsekten tam olarak nasıl kurtulacağını, yaptıkları büyüünün en başta *neden* beş ekstra dirsek yarattığını ve saçının sonsuza dek yeşil kalıp kalmayacağını çözmesi gerekmeden önceydi.

Gwyn kulübesinin oturma odasındaki kanepenin üstünde asılı duran aynaya bakıp derin bir nefes alırken havada hâlâ duman vardı.

Tanrıçaya şükürler olsun ki saçı bir kez daha kızıl rengine kavuşmuştu ve dönüp Parker’a bakınca onun bir zamanlar kahverengi olan saçının artık kum sarısına döndüğünü ama burnunun kesinlikle doğru yerde olduğunu gördü.

Aynı şekilde Sam’in de olması gerektiği gibi iki dirseği vardı ama turkuaz saçı siyaha dönmüş, gözleri birazcık irileşmiş ve burnu incelmışti.

Cait kaşlarını çatmış, tırnaklarına bakıyordu ama tek sorun, kırmızı oje yaratmaya çalışırken tırnaklarının mora boyanmasıydı.

Gwyn yavaşça, “Pekâlâ,” dedi ve ayağa kalktı. “Bu biraz... Eh, yalan söylemeyeceğim, tam bir felaketti ve hayatımı en az beş yıl kısalttı *ama* sanırım sonunda çözdük ve hepinizi pazartesi için hazırladık. Üstelik internette bulduğumuz sihirler hakkında iyi de bir ders aldık, değil mi?”

Ellerini kot pantolonunun arkasına silerken etrafına baktı. Halıdaki yanık izi talihsiz olmuştu ve Sör Purrcival muhtemelen bir daha asla alt kata inmeyecekti ama en azından yangın fazla yayılmamıştı?

Peki bu gurur duyulacak bir şey miydi?

Sam, “Bir daha ne zaman bize yardım edebilirsin?” diye sorarken üçü de ayağa kalktılar. Gwyn gülerek başını iki yana salladı.

“Açıkçası, Yavru Cadılar, Vivi’yi ve Dr. Arbuthnot’ı dinleseniz sizin için daha iyi olacak gibi görünüyor. Onların yardımıyla daha iyi notlar alıp güvenli büyüler öğrenirsiniz, bir de... çok daha az sayıda dirsekle uğraşırsınız. Ciddiyim.”

Ama üçü de başlarını hayır der gibi salladılar.

“Hayatta olmaz,” diye ısrar etti Parker. “Sen bizi gerçekten dinledin. Havalı bir şeyler *denememize* izin verdin.”

Topuklarının üzerinde salınan Cait, “Ve feci sıçıp batırdığımızda düzeltmemize yardım ettin!” diye ekledi. “Tam bir İyi Cadı Glinda’sın⁴ ve sana ihtiyacımız var.”

“Evet!” diye ekledi Sam, öne çıkarak Gwyn’in kolunu tuttu ve hafifçe sarstı. “Glinda’mız ol!”

“Pembe bana yakışmıyor ve bir baloncuğun içinde seyahat etmeyeli *en az* altı ay olmuştur,” dedi Gwyn ama yine yavru köpek bakışlarını ona diktiler ve doğruyu söylemek gerekirse tüm o dumana, yangına, dirseklere ve diğer her şeye rağmen gençlere yardım etmek Gwyn’e iyi gelmişti. Yaptıklarının çok

4 Frank L. Baum’un Oz Büyücüsü romanlarından bir karakter, Güneyin İyi Cadısı (aynı isimli filmde Kuzeyin İyi Cadısı). -ç.n.

LANETLİ ÖPÜCÜK

fazla, çok tuhaf ya da çok ileri seviye olduğunu söylemeden sihir çalışmalarına müsaade etmek de öyle.

Ağzını açıp, “İyi, tamam. Haftaya tekrar deneriz,” gibi aptalca bir laf etmesinin sebebi de galiba buydu.

“Kılıç Beşlisini çekip duruyorum.”

Gwyn, Graves Glen’de geçen yaz açılan yeni bir restorant olan Şarap Barakası’nın arka tarafındaki bölmelerden birinde oturuyordu. Burası çabucak en sevdiği mekânlardan biri olmuştu ve buranın Yavru Cadıları ikinci sihir dersleri için götürebileceği güvenli bir yer olduğunu düşünmüştü.

Gençlerin hayal kırıklığına uğradıklarını düşünüyordu, acılı balkabağı çorbası ve Macbeth Lapası diye bir şey servis edilen bir restorandan daha mistik bir yer umuyorlardı mutlaka. Ama geçen cumartesinin ardından Gwyn biraz daha ağırdan almaları, halka açık yerlerde yapabilecekleri türden büyülerle başlamaları gerektiğine karar vermişti.

O yüzden şu an tarot dersindelerdi.

Ve bu dersin odağını “Bir bakın bakalım, kim diyelim, mesela yolun karşı tarafındaki Wells Penhallow hakkında bir şeyler okuyabilecek misiniz,” olarak belirlediyse ne olmuştu yani?

Wells’in projesinin ne olduğunu öğrenmek için sihir kullanmayacağına yemin etmişti ama adam işe girişeli bir haftadan fazla olmuştu ve Gwyn’in merakı baskın çıkmaya başlıyordu.

Hem *başka birinin* sihrini kullanmak o kadar da kötü bir şey değildi, değil mi?

Gwyn elindeki Süpürge Sapı Burgeri’ni bırakıp Parker’ın önündeki karta pıt pıt vurdu. “Peki bu senin için ne anlam ifade ediyor?”

LANETLİ ÖPÜCÜK

Parker iç çekip başını arkaya yatırırken Cait oturduğu yerde kayarak yanlarına yaklaştı ve “Bunu biliyorsun,” dedi. Kafasını kaldırıp Gwyn’e baktı. “Bunu kesinlikle biliyor, Glinda.”

Bu kez Gwyn, Parker’a, “Doğru ya da yanlış cevap yok,” diye hatırlattı. “Sezgisel bir okuma.”

Parker yüzünü buruşturarak düşündü. “Kılıçların elementi hava. Ve hava da düşünce, zekâ demek.”

“Güzel,” diyerek başını salladı Gwyn. “Ve?”

“Beşli, serinin ortası, yani çekişme...”

Sam “*Bad Blood*”⁵ şarkısını mırıldanmaya başlayınca Cait güldü, Gwyn’se hem gülümseyip hem gözlerini devirdi. Cidden iyi çocuklardı. Bu derslere karşılık bir şey yapmış olmak için üçü de dükkânda ufak tefek işlere yardım ediyordu. Vivi onların yetenekli cadılar olduğunu söylerken haklıydı.

Gwyn ellerini peçeteye silerken, “Sen uğraşmaya devam et,” dedi, “ben de gidip bir elma şarabı alayım.”

Sam yerinden kalkarak Gwyn’e yol verdi. Arka taraftaki bara doğru yürüyen Gwyn, çocukların daha şimdiden hangi kartın, Kule’nin mi yoksa Ölüm’ün mü daha fena olduğunu tartışmaya başladıklarını duyabiliyordu.

Şarap Barakası bir çarşamba akşamı için epey kalabalıktı, Gwyn birçok tanıdık yüzle karşılaştı. Dükkânın sürekli müşterilerinden biri olan Sally, kocasıyla beraber barda oturuyordu. Elaine’in arkadaşı Nathan da oradaydı.

Gwyn köşedeki bir masada oturan Jane’i fark etti. Nişanlısı Lorna’yla beraberdi, her karşılaştıklarında olduğu gibi Gwyn de, Jane de beceriksizce birbirlerine el salladılar. Ve Graves Glen pek büyük bir kasaba sayılmazdı, yani sık sık karşılaşıyorlardı.

Kötü ayrılmamışlardı ve Gwyn, Lorna’dan gerçekten hoşlanıyordu, Jane için mutluydu ama ikisini görmek, kendi aşk

5 Taylor Swift’in 2014 çıkışlı 1989 albümünden bir şarkı. –ç.n.

hayatının neredeyse bir yıldır epey durgun olduğunu hatırlatıyordu.

Jane'den sonra flörtleri olmuştu. Kahve Kazanı'nı işleten Daniel'la birkaç kez buluşmuştu; bir keresinde de Vivi, tarih öğretmeni arkadaşlarından biri olan Beth'le aralarını yapmıştı ama o da bir yere varmamıştı.

İşin doğrusu, Gwyn bu durumdan dolayı kuzenini ve Rhys'i suçluyordu. Vivi'yi biriyle o kadar mutlu, o kadar... *doğru* görmek daha seçici olmasına yol açmıştı. Sırf havadan sudan sohbet edebileceği ve ateşli sevişebileceği birini istemiyordu. İstiyordu ki... Eh, ne istediğini kendi de bilmiyordu.

Biriyle göz göze gelince ne düşündüğünü bilmek. Bir oda dolusu insanla bir aradayken bile o kişinin *senin* olduğunu bilmek. Sadece birinden hoşlanmak değil, o kişiyle birlikteyken kendisinin dönüştüğü insandan da hoşlanmak.

Gwyn başını hafifçe iki yana salladı.

Cidden, böyle yapış yapış duygusallaşması Vivi'yle Rhys'in suçuydu.

İhtiyacı olan şey saçma sapan isimli bir elma şarabı alıp öğrencilerinin yanına dönmekti, ilerledi, Kötü Kraliçenin Zehirli Elması diye bir şey sipariş etti. Tam bardağını almıştı ki kendisine doğru gelen tanıdık birini gördü.

Wells'in elinde özel yapım elma şaraplarından biri yerine bir şişe sıradan bira vardı ve bu tişört ve kot deryasının ortasında adam özenle ütülenmiş bir pantolon, yaka düğmeli gömlek ve Tanrıça aşkına, bir de *yelek* giyyordu.

Wells yaklaşıırken, *Hayır, sıradan bir yelek değil*, diye kendi kendini düzeltti Gwyn. Bu bir *ipek yelekti*. Wells kesin böyle adlandırırdı.

Wells, Gwyn'i görmemişti ve neredeyse tepesine çıkacaktı, belli ki aklı milyonlarca kilometre ötede bir yerlerdeydi. Gwyn'i fark edince irkildi. "Bayan Jones."

Gwyn, “Llewellyn Penhallow, Ekselansları,” diye yanıt verince Wells’in dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı.

İşte, olay buydu. Wells’i gıcık etmek çok kolaydı ve durmak istemeyeceği kadar da eğlenceliydi.

“Şarap Barakası’na teşrif etmenin sebebi ne? Sanki daha çok... ne bileyim, Şampanya Şatosu gibi bir yeri tercih edecek birine benziyorsun.”

Gwyn sözleri karşısında adamın gülümsemeyi değerlendirmiş olabileceğini düşündü ama öyleyse bile çabucak vazgeçmişti. “Daha iki hafta önce tanışmamıza ve benimle ancak beş dakika geçirmene rağmen benim hakkımda kuvvetli bir kanaate varmış gibi görünüyorsun.”

Yan yan gülen Gwyn kollarını göğsünde kavuşturup, “İki hafta önce tanışmadık,” deyince akli karışan Wells kaşlarını çatı.

“Ne? Yok, daha önce tanışmadığımıza eminim. Öyle olsa...”

Bakışları bir anlığına yüzünde dolaşınca Gwyn’in omurgasından hafif bir sıcaklık yükseldi ve ani bir farkındalıkla tüyleri ürperdi.

Hayır, olmaz, dedi Gwyn hain bedenine. Daha şimdi seni son zamanlarda ne kadar ihmal ettiğimi düşünüyordum, tamam, ama lütfen kendine gel.

Adam yakışıklıydı, kabul. Gözleri çok güzeldi, ayrıca Gwyn sakallı erkeklerden hep hoşlanmıştı ama yine de o *Llewellyn Penhallow*’du, tam bir züppe ve Düşün Düşmanı’ydı.

Wells birasından bir yudum alıp başını iki yana salladı. “Daha önce tanıştık diyorsan belki öyledir ama ben kesinlikle hatırlamıyorum.”

Tek omzunu hafifçe kaldıran Gwyn, “Belki sonra çözersin,” dedi ve işte... yine o birbirine bastırılan dudaklar, sert bakışlar, sırtının belli belirsiz gerilmesi.

“Muhakkak. Seni tekrar gördüğüme sevindim,” diye yanıtladı Wells, oysaki kesinlikle sevinmediği apaçık ortadaydı.

“Şimdi, müsaadenle, bir bardak bir şey içmek için uğramıştım. Bu gece yapılacak işlerim var.”

Wells yanından geçip giderken Gwyn olabildiğinde umursamaz bir tavırla, “Ah, tabii,” dedi. “Yolun karşısındaki o köhne binada seni görmüştüm sanki. Neyle uğraşıyorsun?”

Kurnazca davrandığını düşünüyordu ama Gwyn kurnazlıkta hiçbir zaman *çok iyi* olmamıştı ve Wells’in suratına yayılan kendini beğenmiş gülümsemeye bakılırsa yine becerememişti.

“Belki sonra çözersin,” dedi adam. Gwyn bu kadar öfkeli olmasaydı birazcık etkilenebilirdi.

Wells dönüp kaşlarını çatarak restorana bakındı. “Şunlar senin çalışanların mı? Mavi saçlı olanı tanıdım.”

“Çalışan değil, *çıraklarım*,” diye düzeltti Gwyn. “Artık kasabada Jones ailesinin sihri aktığından genç cadıların bazılarıyla çalışmaya başladık, onlara efsunlar öğretiyoruz, uygulamalarını yönlendiriyoruz. Herhâlde yaptıklarımızın saçmalıktan ve plastik cadı şapkalarından ibaret olduğunu düşünüyorsun ama ister inan ister inanma, burada sihirle gayet ciddi şeyler yapıyoruz.”

Wells, “Hımm. Eh, şu anda tarot kartlarını gayet ciddi biçimde alınlarına yapıştırıyorlar,” deyince Gwyn hızla arkasına döndü.

Aynen, Cait tarot kartlarından birinin arkasını yalayıp alnına yapıştırırken Parker ve Sam de hangi kart olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu.

Harika.

“Aslında, yeni bir okuma tekniği deniyorlar,” dedi boyun eğmeden. “Herhâlde Galler’e kadar yayılmamıştır daha.”

“Hımm,” dedi Wells yine ve Gwyn bu kez de arkasını dönerken az evvelki gülümsemenin belli belirsiz bir izini gördü.

“İyi geceler, Bayan Jones.”

Gwyn veda niyetine laf sokmakla uğraşmadı, gerisin geri masaya döndü ve Cait’in alnındaki İmparatoriçe’yi çekip aldı.

Hepsine birden, “Gerçekten mi?” diye sordu ama Cait umursamazca omuz silkmekle yetindi.

“Bir türlü geri dönmedin, canımız sıkıldı.” Bölmenin içinde eğilerek Wells’in arkasından baktı. “Daha önce hiç yakından görmemiştim. Yakışıklıymış.”

Gwyn, “Yoo, değil,” diye yalan söylerken Parker, “Feci yakışıklı,” diye mırıldandı, Sam ise “Yani, ailenin genetiği sağlam, kabul etmek lazım,” dedi.

“Yakışıklılığının,” diye üçüne birden hatırlattı Gwyn, “konumuzla hiç ilgisi yok. Yapmanız gereken şey *onun* neyle uğraştığını çözmekti.”

Hâlâ masaya yayılmış duran kartlara baktı. Kılıç beşlisi yerli yerindeydi. Kılıç altıslısı da oradaydı. Eh, şaşırtıcı değildi, bu kart genellikle bir tür sinsiliğin yaklaştığını gösterirdi.

Üçüncü kart kısmen Parker’ın peçetesinin altında kalmıştı, Gwyn peçeteyi itti.

Karşısında Âşıklar kartı vardı.

Parker başını karta doğru sallayarak, “Onu var ya, dokuz kere falan üst üste çektim,” dedi. “Her turda desteyi tekrar karıştırmayı bile denedik, yine de her seferinde o çıktı!”

Gwyn diğerleriyle birlikte o kartı da aldı ve çabucak desteye geri tıktı. Wells’in ona baktığı –gerçekten *baktığı*– ve... adlandıramadığı o hisse kapıldığı tuhaf ânı düşünmemeye çabalıyordu.

“Bu dersimiz fiyasko oldu,” dedi cadılara bakıp. “Belli ki Wells’in o binada ne halt ettiğini öğrenmek için beklememiz gerekecek.”

Fazla beklemesine gerek kalmayacaktı.

Gwyn ertesi sabah erkenden dükkâna gitti. Yeni bir parti çay gelecekti ve paketi alır almaz açmak istiyordu, özellikle de hangilerini eve götürüp deneyeceğine karar vermek için. Hatta akli çay düşünceleriyle öylesine doluydu ki en başta fark etmedi.

Muzip Şeyler'in kapısını açarken, gözünün ucuna ilişen bir ışıltı dikkatini çekince dönüp baktı ve onu gördü.

Ve gördüğünde gözlerine inanamadı.

Hatta yolun öteki tarafına geçip binanın karşısına dikildiğine ve hatta kafasını kaldırıp baktığında bile gerçek gibi gelmemişti.

Muzip Şeyler'in karşısındaki dükkânın vitrini bir gün önce bomboştı, camlar kahverengi kâğıtla kaplıydı ve kapı çerçevesinin lacivert boyası dökülüyordu.

Bugünse yepyeni, siyaha çalan bir koyu yeşile boyanmıştı. Vitrindeki aynı renk kadife kumaşın üzerinde kristaller ve tılsımlar sergileniyordu. Kapının üstündeki zarif ahşap tabelada taç giyen bir kuzgun resmedilmiş ve sade bir el yazısıyla üç kelime yazılmıştı.

PENHALLOW'UN BÜYÜ DÜKKÂNI

"Oha, yok artık daha neler," diye kendi kendine söylenen Gwyn kapıyı çekip açtı.

Bu kapıyı açınca karga sesi çıkmıyordu, sadece pirinç bir çanın hafif çınlaması duyuldu ve Gwyn dükkândan içeri adım atınca –çünkü belli ki burası bir dükkândı, Wells Penhallow

onun dükkânının tam karşısına dükkân açmıştı— adaçayı, defne ve eski deri karışımı bir kokuyla karşılandı.

Vitraylı camların arkasına saklanmış zayıf lambalar her şeyi sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyordu; kaldırımında hava pırıl pırıl güneşli olsa da Gwyn o anda kapıyı açarsa gri, fırtınalı bir güne adım atacakmış gibi bir hisse kapıldı. Mekânın verdiği ilk his işte buydu, dünyanın en konforlu yerine gelmiş gibi hissediyordunuz, hem de içeride güvende ve sıcakta olduğunuz için çok şanslıydınız.

Gwyn bir anlığına olduğu yerde dikilip kendini toplamaya çalıştı.

Büyüydü. Büyü olmalıydı mutlaka, içeri kim girerse girsin burada olduğu için aniden minnet duymasını ve raflar dolusu kitapla ıvır zıvırın içinde kendini kaybetmek, hatta oradaki... —şömine miydi o?— ateşin yanındaki deri koltuklardan birine gömülmek istemesini sağlıyordu.

Piç herif resmen çatır çatır yanan bir ateş yakmıştı.

“Hoş geldiniz, nasıl yardımcı— Ah.”

Gwyn söz konusu herife bakmak üzere döndüğünde adamın yakışıklı yüzü Sevimli Satıcı ifadesini bırakıp Huysuz Cadı’ya dönmeye başlamıştı bile. Her iki ifadenin de yüzüne çok yakışması hiç adil değildi ama bu da, diye düşündü Gwyn, çok düzgün bir kemik yapısına sahip olmanın avantajı ve lanetiydi işte.

Wells bugün daha az korkutucu görünüyordu, sıkıcı yeğin yerini yumuşacık gri bir kazak almıştı, kotu tam kıvamında yıpranmıştı ve saçları tam olarak Rhys’inki gibi değilse de o mavi gözlerinin üzerine çok hoş biçimde dökülüyordu.

Gwyn bütün bunlara dikkat ettiğinden değil tabii.

“Bu ne şimdi?” diye sordu ve Wells tezgâha yaslanıp iç çekerek parmaklarını birbirine geçirdi.

“‘Dükkân’ anlamına gelen, benim bilmediğim yeni bir sözcük mü var? Çünkü söz konusu terimin her ikimizin memleketinde de aynı anlama geldiğinden epey emindim.”

Küçük kardeşi olsa bilmiş bir sırıtış eşliğinde bu lafları ederdi ama Wells bu konuşmadan şimdiden sıkılmış gibi görünüyordu ve Gwyn kendisinin *tüm dünyadaki* en az sıkıcı insan olduğunu çok ama çok iyi biliyordu, o yüzden adamın tavrı özellikle sinir bozucuydu.

Ki niyeti de buydu muhtemelen.

“Ah, ‘dükkân’ kısmının farkındayım. Sorun şu ki, burası *benim* dükkânımın tam karşısındaki bir dükkân ve belli ki benzer ürünler satıyor.”

Wells’in kaşları havaya kalktı ve abartılı bir tavırla etrafa bakıntı. “Öyle mi? Bir yerlerden plastik balkabakları sipariş ettim de unuttum mu acaba?”

Gwyn göz devirdi, çizmelerinin topuklarını parke zemine güm güm vurarak tezgâha yaklaştı. “Ne demek istediğimi biliyorsun. Burası bir cadı dükkânı. Ben de bir cadı dükkânı işletiyorum. Benim çöplüğüme sızıyorsun.”

“Parmaklarımızı şıklatıp dans dalaşına girdiğimiz nokta burası mı?”

Lanet olsun, hakikaten iyi espri.

Ama Gwyn ufacık bir gülümseme belirtisi göstermeyi bile reddetti, ona bu hazzı yaşatmayacaktı. Ellerini beline koyup çenesini kaldırdı. “Sadece şunu diyorum, kasabaya gelir gelmez rekabete girişmen biraz adilik oluyor.”

Özellikle de bugünlerde zar zor geçinirken. Tabii bunu ona söyleyecek değildi. Ama Muzip Şeyler’in muhasebe defterlerindeki rakamlar kesinlikle tepetaklak gidiyordu ve böyle –konforlu, lüks, birazcık gizemli– bir yerin varlığı, işlerin yoluna girmesine fayda etmezdi.

Sırtını dikleştiren Wells kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu kasabanın birden fazla ‘cadı’ dükkânını kaldırabileceğini düşünüyorum, Bayan Jones. Özellikle de çok farklı müşterilere çok farklı şeyler satacağımız için.”

“Farklı müşteri falan yok,” diye çıkıştı Gwyn. “İnan bana. Turistler var, bir de ara sıra lüks banyo tuzu arayan kasabalılar var. O kadar.”

“Banyo tuzu mu dedin?” Wells bir kaşını kaldırıp ceplerini yokladı. “Bir yere yazsam iyi olacak.”

Gwyn şiddete meyilli bir kadın olduğunu hiç düşünmemişti ama belki, *beeelki*, bu adamın arkasındaki tezgâhta duran pek şık, deri kaplı kara büyü kitaplarından biriyle kafasının bir güzel yarılmasına ihtiyacı olabilirdi.

“Ayrıca,” diye ekledi yeşil ojeli parmağını Wells’e çevirerek, “dükkânımda gerçek sihir malzemeleri satmıyorum çünkü öylesi tehlikeli olurdu. Cadılar Bayramı için gelen birilerinin yanlışlıkla, ne bileyim, bir Seyahat Taşı ya da cidden işe yarayan bir kara büyü kitabı falan almasına gerek yok. İşte zombiler böyle ortaya çıkıyor, Ekselansları. Zombilerle uğraşmak mı istiyorsun?”

Wells’in alnı kırıştı, ağzının kenarları aşağı sarktı. “Birincisi, bana öyle hitap etme ve ikincisi, buradaki hiçbir şey gerçekten sihirli değil. Tamamen geri zekâlı değilim, malum.”

Gwyn etrafına bakındı. Kapiya yakın rafları dolduran kitaplar kesinlikle eski görünüyordu ama zihinsel duyargalarını uzatıp yokladığında kitaplardan yayılan hiçbir güç yoktu. Vitrindeki mücevherat ve ön taraftaki tezgâhta duran ahşap kutular içinde sergilenen asalar da aynıydı.

“Plastikten yapılmamaları gerçek eserler oldukları anlamına gelmiyor,” diyen Wells eski moda siyah yazarkasanın arkasına geçti. “Sadece biraz daha... yükseltilmiş bir deneyim sunuyorum.”

Gwyn, “Senin deneyimini yükselteyim de gör,” diye cevabı yapıştırdıktan sonra kaşlarını çattı. “Tamam, çok anlamsız bir laf ettiğimin farkındayım ve söylediğim sözler dolayısıyla bir parça pişman olabilirim ama arkalarında yatan duygudan pişman *değilim*. Yani tutup başka bir şey... ne bileyim. Tüvit mağazası açabilirdin. Sadece aşırı pahalı köstekli saatler satan bir dükkân. Kravat R Us. Ya, senin Galler’de barın yok muydu?”

Burada da bar açabilirdin! Ama yok, gelip *burayı* açtın, sırf götlük olsun diye.”

“Birinin yaptığı her şeyin doğrudan seninle ilgili olmaya-bileceğini hiç düşündün mü, Bayan Jones?”

Gwyn cevap vermeye tenezzül etmeyince Wells gözlerini devirip zarif elini kaldırdı. “Bir,” dedi işaret parmağıyla sayarak, “esasen hiç tüvit giysim yok. Hatta köstekli saatim de yok. İki, hayatım boyunca sadece bir kez kravat kullandım ve inan bana, tekrar yaşamak istediğim bir tecrübe değildi. Ve üç, evet, bir bar işletiyordum ve aslında çok hoşuma giden bir iş değildi.”

“İnsanlarla konuşman ve dolayısıyla çay ve kibirle çalışan bir robot değil de insanmış gibi davranman gerektiği için olabilir mi acaba?”

Wells suratını asınca Gwyn kendi hanesine bir puan yazdı.

“Her neyse,” diye devam etti Wells, “bu dükkânı açtım çünkü kasabada böyle bir yere ihtiyaç olduğu kanısındayım. Neye dönüşmüş olursa olsun Graves Glen cadılar ve sihir kullanıcıları için bir sığınak olarak doğdu ve her şeyi tarçınla karamela bulayıp kara kedi karikatürleriyle süslemek yerine tarihinin bir kısmını korumak iyi olabilir diye düşünüyorum.”

Bunun üzerine Gwyn kahkahalara boğuldu, elini tezgâha öyle sert vurdu ki siyah tüy kalemlerle dolu cam kavanozu takırdattı. “Hah, tamam. Mevzu züppelik. Anlaşıldı.”

“Mevzu gelenekler,” dedi Wells.

Gwyn arkasına dönüp giderken omzunun üzerinden hafifçe el sallamakla yetindi. “Sen öyle düşünmeye devam et, Ekselansları. Ve kaç kişinin gelip de...” kapıda duraksadı, kara büyü kitaplarından birinin arkasındaki etikete baktı, “Muzip Şeyler’den yirmi dolara alabilecekleri bir şeye yüz dolar harcamak istediğini bana da söyle.”

Kitabı gerisin geri masaya attı, şimdiden biraz daha... yani, kendinden memnun demek *hoş* olmazdı ama kesinlikle biraz daha iyi hissediyordu. Mağaza çok güzeldi, evet, üstelik

LANETLİ ÖPÜCÜK

havalı ve biraz da ürkütücüydü; Wells içeriye pek çok insanın gireceğinden emindi ama fazla satış yapmasının imkânı yoktu. Böyle şeylerle değil.

Omzunun üzerinden Wells'e bakarken Gwyn çoktan gülümsemeye başlamıştı.

Ama...

Wells de gülümsüyordu.

"Göreceğiz, Bayan Jones," diye yanıtladı ve Gwyn'in gülümsemesi solarken o daha da kocaman gülümsemeye başladı. "Göreceğiz."

ONUNCU BÖLÜM

Wells, hayatı boyunca dükkânının kapısı açıldıkça çınlayan zilin sesi kadar sevdiği başka bir şey olup olmadığından emin değildi.

Üstelik sonraki birkaç gün boyunca da en sevdiği sesi tekrar tekrar duydu.

İnsanları içeri çekenin –ve *geri* gelmelerini sağlayanın– ortamdaki hava mı yoksa ekim ayının yaklaşması mı olduğundan emin değildi ama sebebi her neyse, Penhallow'un Büyü Dükkânı açılır açılmaz müşteri yağmaya başlamıştı.

İlk gelen Penhaven'dan profesörler oldu, şüphesiz kasabadaki yeni Penhallow'u merak ettiklerindendi. Derken hafta sonu turistler uğramaya ve şömineye, deri koltuklara, duvarlara asılı tablolarındaki Galler manzaralarına hayranlıkla bakmaya başladılar. Üstelik bakmakla yetinmiyor, alışveriş de yapıyorlardı.

Wells'in şimdiden bir parti daha ciltli kitap sipariş etmesi gerekmişti, kristal küreleri de bitmek üzereydi. Mumlara ve çaya da epey bir rağbet olduğunu fark etti.

Bunun üzerine dükkânda çay demlemeye ve ücretsiz olarak sunmaya başladı, ateşin yakınlarında oturup sohbete dalan herkese memnuniyetle çay ikram ediyordu. İnsanlar rahatladıkça biraz daha şımartılmış hissediyor, içeride biraz daha uzun kalıyorlardı ve genellikle gözlerine ilişen bir şeyleri satın almak istiyorlardı.

Bunun, tam da bar işletmekten *beklediği* şey olduğunu çabucak fark etti Wells. Müşterilerin dostane gülümsemeleri, çıkarken samimiyetle el sıkışmaları.

Ve lanet olsun, bu işte gerçekten *iyiydi*.

İyi olduğunu biliyordu çünkü ilk haftasının sonunda Gwyn bir kez daha dükkânının kapısına dayanıp ona pis pis bakmıştı. “Burada çay servisi mi yapıyorsun?” diye sormuştu. “Ve para almıyorsun?”

Gwyn o gün pespembe giymiş ve kızıl saçının bir tutamını da aynı pembeye boyamıştı. Sonrasında Wells o pembeliği düşünerek, niye o saç tutamını parmağına dolama arzusu duyduğunu merak ederek biraz fazla zaman harcamıştı.

Ama o sırada sadece, “Amerikalıların biz Britonların çayına şüpheyile yaklaştığını biliyorum ama bedava çay servis etmenin sorun olduğunun farkında değildim,” demişti.

Gwyn kendi kendine uğursuzca bir şeyler mırıldanıp hiddetle dışarı çıkınca Wells birkaç tane daha çaydanlık almaya karar vermişti.

Derken cumartesi gelip çattı, yani Wells’in dükkânı hoş bir şekilde tıklım tıklımdı, insanlar sohbet edip rafları kurcalıyordu ve kapının üzerindeki çan bir kez daha çınladığı sırada Wells kendinden bir hayli memnundu.

En hoş gülümsemesini takınıp kapıya doğru döndü ama karşısında Gwyn’in dükkânında takılan gençlerden birini buldu. “Çıraklarından” biriydi galiba, koyu renkli saçlarını hep ören kızdı. Bugün giydiği beyaz tişörtün önünde bir kara kedi resmi, altındaysa “Muzip Kalın, Cadılar!” sözcükleri vardı. Kız arkasını dönünce sırtında *MUZİP ŞEYLER, GRAVES GLEN, GA* yazdığını gördü Wells.

Zekiceydi. Biraz kör göze parmak sokmaktan farksızdı ama fena bir hediyelik eşya değildi.

Kız abartılı bir tavırla tezgâhları karıştırmaya başladığında bir parça afallayan Wells kollarını kavuşturdu ve kızın içeride gezinmesini, eline bir tarot destesi alıp sıkılmış gibi baktıktan sonra geri bırakmasını izledi.

Bu kez büyü kitaplarına doğru yürüyen kız kocaman açtığı ağzını eliyle kapatarak resmen esnedi.

Wells'in bir kaşı havaya kalktı. Bir tür çekişme bekliyordu elbette ama Gwyn'in elinden gelenin en iyisi buysa, cidden, hayal kırıklığına uğramıştı.

Kapı bir kez daha açıldı, Wells'in aşına olduğu öğrencilerden biri daha içeri girdi, bu seferki kahverengi kıvrıkcık saçlı olandı, burnundaki hızma Penhallow dükkânının loş ışığında parladı.

“Bir şey buldun mu?” diye sorduğunu duydu Wells.

Ve kız abartılı bir iç çekişle cevap verdi. “Yok, buradaki her şey...” Bakışlarını Wells'e kilitledi. “Sıkıcı.”

Wells neredeyse gülümseyecekti, cidden.

Derken diğeri konuştu. “Yani, MUZİP ŞEYLER’de gördüğümüz o KONUŞAN KEDİ varken. Ondan sonra her şey sıkıcı gelir tabii!”

Sözcükleri içeride âdeta yankılandı ve bu kez Wells kendini tutamadı, ağzından alaycı bir homurtu kaçtı.

Harbiden mi?

Gwyn'in elinden gelen tek şey birkaç yeniyetmeyi dükkânına gönderip onlara sıkılmış gibi yaptırmak ve apaçık bir yalan söyletmek miydi? Sanki müşterileri kolayca—

“Bir dakika, gerçekten mi?”

Wells dönüp baktı. İkiliye doğru ilerleyen genç bir cadıydı konuşan, Wells bu kadını sürekli müşterilerinden biri sayıyordu üstelik. Penhaven’da yüksek lisans öğrencisiydi ve neredeyse her öğleden sonra çay içip sohbet etmek için uğrardı, çoğu zaman gelmişken bir de yeni kristal alırdı. Hatta çaydanlıkları sorduğu için Wells ona bir de çaydanlık satmıştı.

Ama şimdi tutmuş, Gwyn'in... *yardakçılarının* yanında dikilmişti ve birinin telefonundaki bir şeye bakıyordu. Şaşkın bir kahkaha atarak kapıdan dışarı, yolun karşısındaki Muzip Şeyler’e baktı. “İşte bunu görmem lazım.”

Çan bir kez daha çınladı ama bu kez ses Wells'i *cidden* hiç memnun etmedi.

LANETLİ ÖPÜCÜK

Ne de içerideki herkes yavaş yavaş kalkıp önce kapıdaki ikiliye ve o lanet telefona, sonra da kaçınılmaz olarak yolun karşısına doğru yürürken duyduğu diğer çınlamalar.

Ta ki, feci kibirli gözüken iki öğrenciyle en sonunda dükkânda yalnız kalana kadar.

“Konuşan kedisi falan olamaz,” dedi Wells. “Öyle bir büyü yok.” Ama daha kelimeler ağzından çıkarken bile söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Yalnızca daha önce kimsenin yaptığını *görmediği* bir şeydi. Ama Gwyn geçen günkü Turistlere Gerçek Sihir Yok konuşmasından sonra herhâlde tutup da bu kuralı çiğnemezdi.

Sen çiğner miydin? Gwyn’in öne geçtiğini düşünseydin?

Bir an sonra Wells kendini kapının önünde, Muzip Şeyler’in dışında toplanmış kalabalığa bakarken buldu. Kapıda ciddi ciddi sıra vardı ve Wells’in tekrar tekrar özür dileyerek sıranın etrafından dolaşması gerekti, sonunda içeri girdi ve karşısında...

Lanet olası bir konuşan kedi vardı.

“Mutlu BayramLAAAAAAAAAAR!”

Kalabalıktan şaşkın sesler ve gülüşler yükseldi. Gwyn Jones, şapkasına kadar tepeden tırnağa cadı kılığına bürünmüştü, hatta kucağındaki biraz tombulca kara kediye de küçük bir şapka takıp boynuna havalı, turuncu bir bandana bağlamıştı.

Kedi bir kez daha ağzını açıp, “Mutlu BayramLAAAAAAR!” diye bağırdı. Sonra da başını çevirip Gwyn’e, “Mama?” diye sordu.

Kalabalık bu harekete de bayıldı. Gwyn hayvanı okşayıp kulağına bir şey fısıldarken biri seslendi. “Bunları yapması için nasıl eğittiniz?”

Gwyn sırtarak kedinin çenesini kaşdı. “Bir cadı sihrini asla açık etmez!” diye seslendi, ardından göz kırparak ekledi: “Ya da feci pahalı numaralarını nereden satın aldığını...”

Herkes güldü, Wells hayretle etrafına bakındı.

Kedinin gerçek olduğundan hiç Şüphesi yoktu, ya da *sihrin* gerçek olduğundan, ama böyle bir Şeyi insanların önüne çıkarır da gerçek olmadığını söylersen herkes inanırdı.

Diğer türlüsü fazla tuhaftı.

Wells istemedenden de olsa yeterince etkilenmediyse diye Gwyn konuşmaya devam etti. "Her alışveriş karŐılıėında S r Purrcival'la fotoğraf ya da video çekmek bedava! 'MuzipŐeyler' diye etiketlemeyi unutmayın!"

Şeytani.

Kesinlikle gaddarca.

Ve bir anlığına bakışları buluŐtuėunda Gwyn gamzelerini sergileyerek, *Hadi Şimdi siktir git*, dercesine gülümseyince Wells daha önce hiçbir kadını bu kadar çekici bulmadığını fark etti.

Bak Şimdi, işte bu olacak Şey değildi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Abimle aranızdaki bu savaş tam olarak ne kadar sürecektir?”
Gwyn, geleneksel haftalık akşam yemeklerini yerken Rhys ve Vivi’yle beraber mutfak masasında oturuyordu. Bazen ikisinin dairesinde bazen de bir restoranda buluşuyorlardı ama çoğu zaman kulübede oluyorlardı, bu akşam da istisna değildi.

Ve Gwyn, yolun hemen yukarısındaki o kocaman evde tek başına yemek yiyen Wells’i düşününce *birazcık* suçluluk hissetse de kendine şunu hatırlattı: Wells’in içki ruhsatı almak için başvuru yaptığını dün öğrenmişti, yani o aptal, lüks dükkânda bir de –muhtemelen ücretsiz– içki servis etmeye başlayacaktı ve Gwyn, Sör Purrcival’ın bile beleş alkolle yarışabileceğini sanmıyordu.

“Ben kazanana kadar,” diye cevap verdi ve tuzluğa uzandı. Rhys inleyerek başını geriye attı. “Hay ben kafama sıçayım.”

Vivi, “Ne var?” diye sorunca kocası iç geçirdi ve tekrar doğruldu.

“Aynı soruyu sorduğumda Wells de tam olarak aynı şeyi söyledi.”

Gwyn gülümsemesini kadehinin arkasına saklayarak şarabını yudumladı.

Muzip Şeyler’de işler hiç bu kadar iyi olmamıştı. Sör Purrcival sadece cumartesi günleri ortaya çıkıyordu ama o kadarı yeterliydi. Kedinin videoları sosyal medyada yayılıyordu ve sırf onu görmek için gelen insanlar da kaçınılmaz olarak birkaç şey satın alıyordu. Çevrimiçi satış da artınca Gwyn işi ilerletmiş, Cait’le Parker’ı o işe bakmaları için resmî olarak işe almıştı.

Wells Penhallow başının belasıydı ama onunla giriştiği rekabet sayesinde işlerin iyileştiğini de inkâr edemezdi.

Kendi kadehini tekrar doldururken, “Pes edip bıraksa da olur yani,” dedi Vivi.

Rhys şaşkınlıkla karısına baktı. “Bu konuda vicdani retçi olduğumuzu sanıyordum.”

“Sen vicdanen reddedebilirsin,” diye çabucak karşılık verdi Vivi, kadehini kaldırıp kuzenininkine hafifçe vurdu. “Ben hayat boyu Gwyn’den yanayım.”

Gwyn, “İşte bu,” diye yanıtlarken Rhys bir ona bir karısına baktı ve kadehini önüne çekti.

“Wells’in hayatının yüzde doksanında dingilin teki olduğunu düşünüyorum ama galiba abimin başarısızlığı için kadeh kaldıramayacağım.” Yüzünü buruşturdu. “Aile sevgisi böyle bir şey mi?”

Kocasını duymazdan gelen Vivi, Gwyn’e döndü. “Gitmemize çok az kaldı. Biz yokken ikiniz sorun çıkarmayacaksınız, değil mi? Yani, aranızdaki şey dostane bir çekişmeden ibaret. Tutup da... ne bileyim, lanetlere ve intikam peşindeki hayaletlere yol açmaz?”

“Örnek olarak yani,” diye kuru kuru ekledi Rhys, Gwyn’s’e başını iki yana salladı.

“Başımızda beklemeniz gerekmiyor, söz veriyorum. Zaten Sör Purrcival’a bayrama uygun yeni sözler öğretmeye odaklanacağım. ‘Mutlu Bayramlar’ dedirtmek için *acayip* uğraştım ama artık söylerse ödül maması alacağını öğrendi ya, çenesi hiç kapanmıyor.”

Gwyn’in sözlerinin doğruluğunu ispatlarcasına Sör Purrcival çıkageldi. “Baaaayram mutlu mutlu baaaaayram mamamama piç kurusu?”

“Eh bu da en az bin beğeniye bedel,” dedi Rhys.

Gwyn iç çekerek tabağından bir lokma alıp kediye beslemek için eğildi. “Üzerinde çalışıyoruz.”

Kadehinin yanında duran telefonu titreşmeye başlayınca alıp baktı, arayan annesiydi. “Elaine arıyor,” dedi Rhys ve Vivi’ye. Sonra parmağını bir ona bir diğerine doğrulttu. “Torununu maddi gelir elde etmek için kullandığımı anneme *sakın* söylemeyin.”

Ertesi gün Muzip Şeyler’de işler durgundu. Gwyn, karşı dükkânda da durumun *aynı* olup olmadığını görmek üzere kafasını birkaç kez dışarı uzattıysa ne olmuştu yani?

Gwyn için hava hoştu gerçi. Önceki hafta sonu, bir önceki ayın toplamından daha fazla satış yapmışlardı, hatta stokları yenilemesi gerekmişti. Üstelik Yavru Cadılar da daha fazla tarot alıştırmaları yapmak istiyorlardı. Dolayısıyla kapanış vakti yaklaşırken bir müşteri çıkagelince Gwyn birazcık şaşırdı.

Karşısındaki kızı gözü bir yerden ısıırıyordu, kasabanın yerlilerinden biri olmalıydı ama cadı olmadığı kesindi. Öyle olsa Gwyn bunu hissederdı.

“Selam!” dedi canlı bir sesle. “Yardımcı olabilir miyim?”

Kız tezgâha yaklaştı, uzun sarı saç camın yüzeyine süründü. “Tarotla ilgileniyordum?” dedi.

Ah. Gwyn’in ekmek teknesi.

“Eh, şanslısın çünkü bir sürü çeşidimiz var. Ne tür bir deste istiyorsun? Klasik Rider-Waite setimiz var ya da daha modern...” İnsanlara satmayı en sevdiği destelerden birini almak için tezgâhın altına uzandı ve tam o anda hissetti.

Havada bir tür elektrik vardı, tüylerini diken diken eden hafif bir cızırtı.

Doğruldu, kartlar hâlâ elindeydi ve o hisse odaklanmaya çalıştı. Kızdan kaynaklanmıyordu. En azından *tam olarak* ondan değil ama...

“İyi misin?”

Gwyn, tarot destesini bekleyen kıza bir kez daha baktı ve bakışları kızın boynuna kilitlendi.

İşte orada, deri ipin ucunda sallanıyordu. Bir kuvars parçasıydı sadece, bir özelliği yoktu ama taşta bir şey yapılmış olmalıydı çünkü üzerindeki sihirle resmen nabız gibi atıyor, Gwyn'in sinirine dokunuyordu. Kartları cam tezgâha bırakırken zorla gülümsedi. "Ne güzel bir kolye!"

Kız da elini kristale götürüp gülümseyerek karşılık verdi. "Teşekkürler. Şu karşıdan aldım."

Vitrini işaret etti.

Penhallow'un Yeri'ni.

Bu kez Gwyn'in gülümsemek için kendini zorlamasına gerek yoktu.

Şimdi sıçtım ağzına, Ekselansları.

Gwyn'in plastik balkabakları ve kedi karikatürleriyle dalga geçerken kendisi tutup normal insanlara sihirle güçlendirilmiş nesneler satıyordu, öyle mi? Bunu öyle bir başına kakacaktı ki işi bittiğinde Wells'in bir başı bile kalmayacaktı.

Ama önce Cadılık Görevini yerine getirmeliydi.

Etrafa bakınarak öne eğildi ve sesini alçalttı. "Şimdi, normalde bunu başka yerden alınan tılsımlar için yapmam ama bu o kadar güzel ki en azından teklif etmek istedim."

Gwyn işe yarayacağını bildiği bir dolu saçma sapan laf ederken –"Dolunay," "tuz," "arındırma," "güçlendirilmiş"– kızın gözleri parladı. Bir an sonra Gwyn küçük bir gümüş tabağa koyduğu taşla beraber depodaydı.

Avucunu kristalin üzerine kapatıp derin bir nefes aldı ve odaklandı. Bir an sonra kuvarsın elinin altında kıpırdandığını hissetti ve ardından, belli belirsiz bir tıslamayla karşısında duman gibi titreşen bir rün belirdi.

Gwyn rahat bir nefes aldı. Büyük ya da korkutucu bir şey değildi, basit bir berraklık büyüydü. *Taşı tut, sorununa odaklan, ne yapman gerektiğini bileceksin, önünde bir yol açılacak.*

Bir anlığına taşı olduğu gibi bırakmayı düşündü. Normaller de bir parça berraklığı hak etmiyor muydu?

Ama olmazdı, bu tür şeyleri belirleyen kurallar vardı ve Gwyn kurallardan çok ama çok nefret etse de birkaç kelime mırıldanıp taşın üzerine dolunay altında bir akarsu kaynağından alınmış sudan serpiştirdi.

İşi bittiğinde taş güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti ama artık herhangi bir sihir de yaymıyordu.

Sonuçtan memnun olan Gwyn mutlulukla gülümseyerek taşı kızı iade etti, sonra da Muzip Şeyler'e bir dahaki gelişinde kullanabileceği bir %10 indirim kuponu verdi.

Son müşterisi olduğu ve kapanış saati çoktan geldiği için Gwyn kızı kapıya kadar geçirdi ve arkasından kapıyı kilitledi. Dükkânı toparlayıp kasayı boşaltmak ve nakit parayı depoda güvenli bir yere kaldırmak sadece birkaç dakikasını aldı. Hemen ardından, ay ışığıyla aydınlanan sokağın serin havasına adım attı. Penhallow'un Yeri'ne doğru giderken saçı rüzgârda kamçı gibi savruluyordu.

Son on beş dakikayı, gerçek sihir sattığı için Wells'le nasıl yüzleşeceğini planlayarak geçirmişti ve duruma uygun olarak dramatik bir giriş yapabileceğini düşünüyordu. Kapıyı savurarak açabilir, parmağını suçlarcasına uzatır ve süsleme niyetine *J'accuse!*⁶ diye bağırabilirdi belki.

Llewellyn Penhallow'a üstünlük kurmak için on üç senedir bekliyordu nihayetinde, vakit incelikli davranma vakti değildi.

Ama kapının kolunu kavradığında hiçbir hareket olmadı. Hatta kapı sıkı sıkıya kilitlenmişti, yani görkemli, erdemli bir adalet kasırgası gibi içeri dalmak yerine acınası hâlde kapıyı zorladı, sonra da Wells tezgâhın arkasında kaşlarını çatmış vaziyette ona bakarken tırnaklarıyla camı tıklattı.

“Kapalıyız!” diye seslendi Wells.

6 (Fr.) Suçluyorum! –ç.n.

Bunun üzerine Gwyn sırf adamı gıcık etmek için yüzünü cama daha da yaklaştırdı buğulanmasına sebep oldu. “Seninle konuşmam lazım!” diye seslendi içeriye doğru.

Adam bir anlığına öylece dikilip parmaklarıyla tezgâha pıt pıt vurdu, sonra nihayet gelip kapının kilidini açtı. “Evet?”

Tabii ki Gwyn’i içeriye buyur etmedi.

Tabii ki eşikte öylece dikilip uzun burnunun ucundan ona tepeden baktı.

Ve tabii ki Gwyn onu itip doğruca içeri, loş dükkâna daldı ve bir elini paltosunun cebine soktu.

“Sen,” dedi boştaki eliyle Wells’i işaret ederek, “feci sıçıttın.”

Sesinin *o kadar* da neşeli çıkmasını istememişti ama elinde değildi. Bu ânın keyfini doyasıya çıkaracaktı.

Wells’in kaşları çatıldı, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. “Ne?”

“Normal bir insana büyülenmiş bir kristal sattın.”

“Daha neler.”

“Evet, daha neler,” diye karşılık verdi Gwyn. “Berraklık rünü işlenmiş bir kuvars. Tanrıçaya şükür ki kötü bir büyü değildi ama *olabilirdi*. O yüzden ne sattığımıza çok dikkat etmemiz gerekiyor.”

Wells tezgâhın arkasına geçti, siyah deri kaplı kocaman bir kitabı çekip aldı ve kapağını pat diye açıp sayfaları taramaya başladı.

Bu kez Gwyn’in kaşları çatıldı. Adamı izlerken, “O ne?” diye sordu.

“Dükkânda satılan her nesne bu hesap defterinde beliriyor,” dedi kafasını kaldırmadan. “Bugün gerçekten de bir kuvars sattıysam burada olmalı.”

“Böyle şeyler için bilgisayarlarımız olduğunu biliyorsun, değil mi? Telefondaki envanter uygulamaları? Sihir kullanmaya hiç itirazım yok ama ara sıra teknolojinin baskın geldiğini kabul etmek lazım.”

Wells onu duymazdan geldi, parmağı krem rengi tirşe yaprakların üzerinde yukarıdan aşağı hareket ediyordu.

Gwyn'in kabul etmesi gerekirdi ki, o parmak pek hoş bir elin ucundaki pek hoş bir parmaktı. Uzun, zarif ama yine de erkeksi; mühür yüzüğü dükkânın loş ışığında belli belirsiz parılıyordu.

Ve yine kabul etmeliydi ki Wells tüm bu... mevzuyu iyi kotarıyordu. Lüks bir cadı dükkânının patronluğunu. Şık beyaz gömleği jilet gibi ütülenmişti, giydiği lacivert yelek sıkı karnını ve geniş omuzlarını vurguluyordu.

Llewellyn Penhallow'u *süzüyorsun, kızım, lütfen kendine gel.*

İşte bu yüzden daha fazla randevuya çıkması gerekiyordu. Yalnız başına fazla vakit geçirince lanet olasıca *ipek yeleklerden* etkilenmeye başlamıştı.

Gwyn gırtlığını temizleyerek tezgâhtan uzaklaştı ve camdan dışarı baktı. Kendi küçük dükkânı gecenin karanlığında neşeyle ışıldıyordu, belki burası kadar zevk sahibi gözükmüyordu –dev çalı süpürgesi biraz fazlaydı galiba– ama kendince sevimliydi. Benzersizdi.

Onundu.

“İşte.”

Wells'in sesi şaşırtıcı derecede sakindi. Gwyn hızla dönüp tezgâhın arkasına geçti, adamın omzunun üstünden eğilerek baktı.

“Hah!” diye bağırdı, parmağını zaferle “Kuars (Berraklık Rünü)” kelimelerine bastırarak.

Önceki sayfaları kurcalayan Wells, “Anlamıyorum,” diye kendi kendine mırıldandı. “Sattığım diğer her şey tamamen zararsızdı, bu *bir tek* şey nasıl gözümden kaçtı?”

“Belki yeterince dikkatli kontrol etmemişsindir,” dedi Gwyn, sonra ne kadar güzel koktuğunu yok saymaya çalışarak ona doğru uzandı. “Belki... *sorumsuzca* davranmışsındır.”

Sesine ürpertici bir titreme kattı, kaşlarını kıpır kıpır oynattı ve Wells kitabı öyle sert kapattı ki Gwyn'in saçları yüzünden geriye savruldu.

“İki gün önce yeni bir parti mal geldi,” dedi Wells dönüp tezgâhın arkasındaki bir kapıya doğru yürürken. “Raflara o partiden bir şey koyduğumu zannetmiyorum ama bir şeyleri kaçırmış olmalıyım. Ya da yanlışlıkla konmuştur.”

“İşte o yüzden birini işe alman gerekiyor,” dedi Gwyn, adam kapıyı açarken. “Yavru Cadılarım la dalga geçtin ama—”

“Kendi işimi kendim görürüm,” diyen Wells karanlık merdivende gözden kayboldu.

Neden Gwyn'in sessizce gitmesini beklediğinden emin değildi. Ama peşine takıldığında bodruma inen merdivende yankılanan ayak seslerini duyunca Wells iç çekmemek için kendini zor tuttu. Işıkları yakarken, "Yardıma ihtiyacım yok," diye seslendi.

Böylece aşağı indiler. Tüm odada sadece duvarlara asılı üç dört aplik vardı, ışıklar içeriye bir tür daimî alacakaranlığa boğuyordu.

"Belli ki var," diye tersledi Gwyn.

Hafif bir tıslama ve patırtı duyuldu ve Wells'in omzunun üzerinde bir ışık küresi belirip rafların önünde yavaşça yükselmeye başladı.

Gwyn kolunun dibinde bitti, raflardaki çeşit çeşit kutuya bakarken başını geriye yatırmıştı. Yarattığı küre yüz hatlarını sıcak bir ışıkla aydınlatıyor, uzun kıvil saçı sırtından aşağı sanki akıyordu. Wells kendini başka bir yere bakmaya zorladı. Bu kadar güzel olmasaydı şu kahrolası kadına sinirli kalmak daha kolay olacaktı.

Kedisi, *gülümsemesi* ve o lanet olası *küstahlığıyla* karşısına dikildiği o andan beri –küstah kadınlardan hep hoşlanır mıydı? Yeni bir şey miydi bu? Rhys gibi, Wells'i de biri lanetlemiş olabilir miydi?– aklı hep Gwyn'deydi ve şu anda böyle yakınında olması da özel bir çeşit işkence gibiydi.

Bir şeyleri fena hâlde sıçırıp batırdığı gerçeği de durumu daha beter ediyordu.

Tanrı aşkına, dikkatli davranmıştı. Evet, dükkânda birkaç büyü nü nesne vardı. Olur da mağazası bir gün birilerinin –gizlice ve güvenle– böyle şeyler alabileceği bir yere dönüşürse diye onları el altında tutmak istemişti.

Ama her şeyi eline yüzüne bulaştırmış, normal bir insana sihirli taş satmıştı.

Gwyn, “Bir tane kutuyu bulmak ne kadar zor olabilir ki?” diye sorunca Wells döndü, raflardaki yığınla kutuya doğru elini salladı.

Gwyn gözlerini devirerek birkaç adım atınca zeminde tı-kırdayan çizimleri Wells’in içini ürpertti.

Gıcık olduğundan tabii.

Başka bir şeyden değil.

“Şu biraz önde duruyor,” dedi Gwyn parmak uçlarında yükselerek. “Belki budur?”

Çekmeye çalıştı ama kutu rahatça tutabileceğinden biraz daha yüksekteydi. Wells usanmış gibi bir ses çıkararak yaklaştı. “Dur, ben alayım.”

“Hallettim,” diye ısrar etti Gwyn, parmaklarıyla kutunun kenarına asılırken; Wells de homurdanarak aynı yere uzandı. Gwyn uzun boyluydu ama Wells daha uzundu ve kutuyu daha rahatça tutabilirdi.

Wells kutuya asılırken, “Belli ki halledemiyorsun,” deyince Gwyn kaşlarını çatıp ona baktı ve kutuyu biraz daha çekiştirdi.

“Eh, burada büyü nü ve tehlikeli zımbırtılar bırakmasaydın–”

“Temel bir rünle işlenmiş kristali de tehlikeli sınıfına–”

“Büyü büyüdür, Ekselansları.”

“Bana öyle hitap etme dedim sana. *Niye* öyle dediğini bile anlamıyorum.”

Artık birbirlerine çok yakın duruyorlardı, ikisinin de eli kutunun bir kenarındaydı, göğüsleri birbirine dokunuyordu ve Gwyn’in eteğinin ucu Wells’in dizlerine sürünüyordu. Gwyn’in yanakları al aldı, dudakları aralanmıştı ve Wells kendi kendine,

yüzünün öfkeden kızardığını ve dudaklarının da şüphesiz ona hakaret etmek için aralandığını hatırlattı ama her nedense bunları aklında tutmakta zorlanıyordu.

İkisi de kutuyu çekiştirmeyi bırakmıştı.

Öylece durmuş, gözlerini birbirlerine dikmişlerdi.

Aptalca, sıradan ve insani bir tepkiydi. Kız güzeldi, birbirlerine çok yakındılar, göz gözeydiler, kesik kesik nefes alıyorlardı. Elbette bir anda Wells'in aklından başka şeyler geçmeye başlamıştı; bu kadar yakın durmaları için çeşitli nedenler, tartışmak dışında yapabilecekleri değişik şeyler gibi.

Sadece... Wells'in son birkaç yıldır öyle ya da böyle bastırıldığı bir tarafı ortaya çıkıyordu ve ilgi duyabileceği son kadına böyle gümbür gümbür yükselmesi bir parça endişe vericiydi.

"Gwyn," dedi ve kızın bakışları yine Wells'in gözlerine döndü. Dudaklarına mı bakıyordu? Gwynnevere Jones onun dudaklarına bakıyor ve onunla aynı müstehcen şeyleri mi düşünüyordu?

Kendi kafa karışıklığının Gwyn'in yüzüne de yayıldığını gördü; sonra Gwyn başını iki yana salladı, sanki düşüncelerini dağıtmaya çalışıyordu.

Derken Gwyn kutuyu tutan elini hareket ettirip bir kez daha çekiştirdi.

Kutu serbest kalmadı ama kartonun bir köşesi yırtıldı, içinden bir şey fırladı ve Wells'in göğsünün ortasına çarptı.

Pembe, pırıltılı bir bulut etraflarını sardı, odaya tatlı bir vanilya kokusu yayıldı ve havada süzülen simler gözlerini kırıştıran Wells'in ağzına, ciğerlerine doldu.

Gül rengi sim bulutu Gwyn'in de etrafını sarmıştı, Wells'e bakan gözleri yeşil yeşil parlıyordu ve Wells, daha önce onu öpmek istediye bile, o isteğin şu anki hislerinin yanından bile geçemeyeceğini düşündü.

Onu öpmezse ciddi ciddi ölebilirmiş gibi hissediyordu. Birdenbire, Gwyn Jones'u öpmek tüm dünyada önem verdiği

tek şey hâline gelmişti ve gözbebekleri büyüyen, alt dudağını ıslatmak üzere dili dışarı çıkan Gwyn salınarak ona doğru bir adım atarken Wells de aç gözlerle onu izledi.

Gwyn'in eli Wells'in göğsündeydi, parmakları gömleğini kavramıştı ve sonra her nasılsa Wells'in eli onun yüzünü buldu. Başını eğmiş, Gwyn'e bakarken kalbi göğsünden fırlayıp çıkacak gibi atıyordu.

Hâlâ işleyen tek beyin hücresi, *Aşk büyüüne yakalandın, seni aptal*, diye bağırdı. Daha önce aşk büyülerıyla hiç tecrübesi olmamıştı, sadece var olabileceklerini duymuştu ama karşısındakinin tam da o olduğundan hiç şüphesi yoktu. Belli ki o kristal de bu kutudan, lanet olası koca dükkânda gerçek sihir barındıran tek kutudan çıkmıştı ve şimdi Wells kibrinin bedelini ödüyordu.

Gwyn ona böyle baktığı sürece umurunda değildi gerçi.

"Wells," diye mırıldandı Gwyn ve Wells, Gwyn'in daha önce ona hiç adıyla seslenmediğini fark etti. Hep o sevimsiz Ekselansları hitabıydı tercihi. Asla Wells dememişti.

Adının Gwyn'in dudaklarından çıkışı hoşuna gitti. Oracıkta, isminin dilinde bıraktığı tadı almak istedi. Ellerini o harika kızıl saçlara dolamak ve vücudunu kendi vücudunda hissetmek istedi. İstedi ki...

Siktir, sadece *istiyordu*.

"Bu çok kötü," derken yüzünü Gwyn'in yüzüne doğru eğdi.

"Kesinlikle en kötüsü," dedi Gwyn ve parmak ucuna kalktı, sonra da dudakları Wells'inkilerle buluştu.

Gwyn ihtirasın yabancısı değildi. Hatta ihtiras en sevdiği duygulardan biriydi. Birine bakıp da gözlerindeki arzuyu görünce başına vuran o heyecan, kendi arzularının şiddetlenip karşıdakine uyum sağlaması. İçinde bir şeylerin kıpır kıpır olması,

kalbinin atması, tepeden tırnağa tüylerinin ürpermesi... hepsi de cidden harika şeylerdi ve Gwyn karşısına fırsat çıktıkça bu hissin peşine takılmıştı.

Ama dükkânının bodrumunda Wells Penhallow'u öpmek bambaşka bir seviyeydi.

Çünkü ikiniz de seks büyüsunün etkisindesiniz, diye kendine hatırlatmaya çalışırken bile Wells'e biraz daha yaklaştı. Gwyn kollarını Wells'in boynuna dolarken Wells'in elleri de Gwyn'in sırtında gezinip onu kendine doğru çekti.

İlk öpücük gibi değildi. Çok iyiydi, çok kendinden emindi ve Gwyn bir kez daha, büyü yüzünden herhâlde diye düşündü çünkü adı Llewellyn olan bir adamın bir tür sihirli müdahale olmaksızın böyle öpüşmesi olacak şey değildi.

Wells'in eli, Gwyn'in biraz önce kendini bakmaktan alamadığı o güzel el yine yüzündeydi, başparmağı çenesinde geziniyor, dokunduğu her yerden titrek kıvılcımlar yükseliyordu. Biraz daha yukarı çıkıp kulağının hemen altındaki bir noktaya hafifçe dokunduğundaysa Gwyn hafifçe inlediğinden epey emindi.

İşte, bu bir ilkti.

Gwyn çıkardığı istemsiz sese karşılık Wells'in boğazından yükselen pes hırıltıyı tüm vücudunda hissetti, hatta dizleri birazcık titredi.

Gwyn dudaklarını Wells'inkilerden ayırmadan dönünce Wells'in sırtı raflara yaslandı, Gwyn onu kafalarının üstündeki bir şeyleri sarsacak kadar şiddetle raflara doğru itti ama cidden, bütün kutular tepelerine inse bile fark edeceğinden şüpheliydi.

Wells'in eli ensesinde gezinip soğuk gümüş yüzüğü alev alev tenine dokunurken, dilleri birbirine dolanırken ve Wells'in ağzı az önce içtiği çay gibi narenciye ve şeker tadındayken başka hiçbir şeyi fark edemezdi. Pantolonun kumaşının altında arzuyla sertleştiğini hissederken aksi kesinlikle mümkün değildi.

Büyü yüzünden.

Nihayet o ses pusun içinde yükselmeye başlamıştı.

Büyü.

Üstlerine aptal bir aşk büyüğü yağmıştı çünkü tartışıyorlardı ki yaptıkları *tek şey* buydu, demek ki var olan en güçlü aşk büyüğüyle karşı karşıyaydılar ve Rhiannon'un⁷ *memeleri* aşkına, pamuk şeker rengi *seks tozu* yüzünden azıcık bile *hoşlanmadığı* şu adama koala gibi yapışmıştı.

Zihni berraklaşmaya başlayan Gwyn ağzını kapatıp telaşla geri çekilince arkasındaki rafa çarptı ve bu kez gerçekten de bir şey yere düştü, küçük bir dilek mumu şamdanıydı ve ayaklarının altında paramparça olan camın sesiyle ikisi de tamamen kendilerine geldiler.

Wells hâlâ soluk soluğaydı, yüzünde yol yol pembe toz vardı, gözleri irileşmiş, saçları başı dağılmıştı.

Bunu ben yaptım, diye düşündü Gwyn hafif bir şaşkınlıkla, sonra başını iki yana sallayıp elbisesinin eteğini çekiştirerek düzeltti. Saçını yüzünden çekmek için elini kaldırırken, “Bu,” dedi kesik kesik nefes alarak.

Cümlesini bitirmesine bile gerek yoktu. Wells çoktan sırtını dikleştirmiş, yeleşinin klapalarını silkeliyordu. “Çok doğru,” diyerek Gwyn’in söylemediği şeyi onayladı.

“Ve o da,” diye ekledi Gwyn, rafın üzerinde hâlâ sallanan kutuyu işaret ederek.

“Yakıyorum,” diye yanıtladı Wells. “Toprağı da tuzlayacağım.”

Gwyn sertçe başını salladı ve bacaklarının merdivenden çıkmasına engel olacak kadar titremeyeceğini umarak topuğunun üzerinde döndü.

Arkasına bile bakmadı.

7 Rhiannon. Kelt mitolojisinde atların tanrıçası. Doğurganlık, bilgelik, büyü, güzellik ve şiir ile de ilişkilendirilmiştir. —ç.n.

Gerisingeri caddeye çıktığında etrafını saran soğuk gece havası Gwyn'e iyi geldi. Hâlâ hararet basmış hâldeydi, bin tane soğuk düş olsa da sönmeyecek bir ateşle içten içe yanıyor gibi hissediyordu.

Kamyoneti dükkânın önünde, her zamanki yerindeydi ama Gwyn yanından yürüyüp geçti ve yandaki ara sokağa yöneldi. Vivi'nin dairesine açılan yan kapıya çabucak bir büyü yaparken parmakları hâlâ titriyordu.

Vivi kapıya geldiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı ve Gwyn'in onun ağzından daha önce hiç duymadığı Galce bir şeyler mırıldandı. Belli ki Gwyn'in dış görünüşü de hisleriyle uyumlu şekilde darmadağındı.

"Tanrım, ne oldu da böyle- Ah."

Rhys karısının arkasında belirince Gwyn parmağını ona çevirdi. "Dışarı," dedi. "Vivi'yle ben... cadı meclisi mevzusu işte."

"Bu dediğin genellikle şarap içip benim duymamı istemediğiniz şeyler konuşacağınız anlamına geliyor ve Gwynnevere, şu hâline bakılırsa buna ihtiyacın var."

Vivi'nin şakağına ufak bir öpücük konduran Rhys kapının yanında asılı duran ceketine uzandı, yine meraklı bir bakış atarak Gwyn'in yanından geçti ama neyse ki soru sormadı.

Rhys'in ayak sesleri merdivende uzaklaşırken Vivi de kuzenini içeri davet etti. Arkasından kapıyı kapatırken, "Üstüne başına ne oldu senin?" diye sordu.

Doğru ya.

Gwyn aşk büyüünün etkilerine öyle kapılmıştı ki büyüünün basbayağı üzerine aktığını neredeyse unutmuştu.

“Büyü,” dedi, Vivi’nin kanepesine kendini bırakırken sesi hâlâ hülyalıydı. Bu daire Gwyn’in ikinci evi gibiydi. En sevdiği battaniyeye uzandı, yıllar önce Vivi’ye hediye aldığı yumuşak, mor battaniye daima koltuğun arkasında, baş köşede dururdu.

Alnı kırıışan Vivi, “Ne tür bir büyü?” diye sorunca Gwyn gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

“Aşk büyüü.”

Vivi uzunca bir an kıpırtısız kaldı, sonra tek kelime etmeden mutfağa gitti. Geri döndüğünde elinde en büyük şarap kadehlerinden ikisiyle bir şişe Pinot Grigio şarabı vardı.

Gerçekten de Vivi, Gwyn’in tüm insanlar arasında favorisiydi. Kadehi minnetle alıp bir yudum içti.

Tamam, ağız dolusu bir yudum.

Wells’in öpücüğünün tadı hâlâ ağzındaydı, sakalının sürtündüğü yerlerde dudağı tahriş olmuş, uyuşmuştu. Kadehi sehpa bırakırken hafifçe ürperdi.

Her zamanki sabrıyla kuzeninin karşısındaki koltuğa kıvrılan Vivi’nin ayaklarında tekinsiz parlak yeşil gözlerle süslü siyah çoraplar vardı. Gwyn o gece olan bitenleri anlatırken o gözlere bakmak, Vivi’nin gözlerine bakmaktan daha kolaydı. Kristali, hakkıyla böbürlenmek için Wells’in dükkânına gidişini, depoda başka neler olduğunu görmek istediğini ve son olarak, nihayet –*utanç içinde*– kapkek gibi kokan pembe sim yağmurunun nasıl da suratını Wells’in suratına yapıştırmasına ve öpücüklerin nesli tükeniyormuş gibi öpüşmelerine neden olduğunu anlattı.

Konuşmayı bıraktığında kadehi boştu, Vivi’ninse ağzı bir karış açıktı ki bu iki durum da Gwyn’in bu geceki tercihleri konusunda kendini pek de iyi hissetmesini sağlamıyordu.

“Wells,” dedi Vivi nihayet. “Wells’i... öptün. Bir aşk büyüü yüzünden.”

Böyle söyleyince kulağa çok masum geliyordu. Ufak bir büyü sağ olsun, iki yetişkin birbirini öpmüştü, ne vardı sanki!

Ama öpücüğün ne kadar *yıkıcı* olduğunu, Gwyn'in içindeki her şeyi altüst ettiğini anlatmaya yetmiyordu.

“Basit bir öpücük değildi,” derken yüzünü ovuşturdu, elinin bir kez daha simle kaplandığını görünce suratını ekşitti. “*Büyü etkisinde* bir öpücüktü. Aşk büyü, Vivi! Wells'in dükkânında bir kutuda öylece duruyordu. Rastgele biri onu satın alıp sonra da kendini nefret ettiği biriyle oynasırken bulabilirdi.”

İşte, yapması gereken buydu – durumu tersine çevirip Wells'in ne kadar sorumsuz olduğunu, kasabaya gelip sihir dükkânı açarken ne yaptığının farkında bile olmadığını öne sürmek.

Bunları söylemek için ağzını açtı ama Vivi kaşlarını çatmış, hafifçe öne eğilmişti; düşünmeçli ifadesi apaçık belli oluyordu.

“Aşk büyülerini öyle çalışmaz ki,” dedi.

Gwyn gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Vivi oturduğu yerden kalkıp duvarları süsleyen birçok kitaplıktan birine doğru yürüdü, aradığını bulana kadar parmakları kitap sırtlarında dans eder gibi dolandı. “Sihir insanları iradelelerinin aksine davranmaya zorlayamaz,” dedi. Vivi sayfalara göz gezdirirken Gwyn'in midesi dizlerinin altında bir yere doğru ağır ağır çökmeye başladı. “Sihrin... temel ilkelerini ihlal etmiş olur. Yani tabii ki insanlara *kötü* büyüler yapabilirsin ve o büyüler zarar *verebilir* ama kimseye yapmak istemediği bir şey yaptıramazsın. İnsan ruhu, tabiatı gereği, sihirle bile bükülemeyecek kadar güçlü bir şey. Hah, işte!” Parmağını bir sayfaya bastırıp okumaya başladı.

“Aşk büyüsi fikri popüler kültürde büyük yer tutmakla birlikte, her iki özne de karşılıklı bir çekim duymadığı sürece böyle bir sihri becerebilmek neredeyse imkânsızdır.”

Gwyn az önce kuzeninin tüm dünyadaki en favori insanı olduğunu mu düşünmüştü gerçekten? Olacak şey değildi. Tüm dünyadaki en favori insanı *yalan söyleyen yalancının teki* olamazdı.

“Versene bir bakayım.”

Kanepeden kalkıp kitabı Vivi’nin elinden alırken mor bataniye arkasında sürünüyordu. Bakışları sayfada gezindi ama dehşetle gördü ki kuzeninin az önce okuduğu sözcüklerin tıpatıp aynısı karşısındaydı.

Kitabı çarparak kapattı ve gerisin geri Vivi’ye doğru itti. “Aptal bir kitap işte, belli. Korkunç yanlışlarla dolu aptal bir kitap, kitaplığında olduğuna bile inanamıyorum. Herhâlde Rhys’in kitaplarından biridir.”

Vivi gülmekle yetindi, kitabı raftaki yerine geri koyarken başını iki yana salladı.

“Şansına küs, dostum. Kitaplar yalan söylemez ve büyü seni hiçbir şey için zorlamadı. Wells Penhallow’u öptün çünkü onu öpmek *istiyordun*.”

Bodruma inen basamaklardan gelen ayak seslerini duyunca Wells’in yüreği hopladı.

Geri geldi.

Ama adımlar Gwyn’in olamayacak kadar sertti ve gelen ses, Gwyn’in çizmelerinin hep çıkardığı o tıkırtılara benzemiyordu. Bir an sonra Rhys görüş alanına girdi, elleri ceplerinde, merdivenden sallana sallana iniyordu.

Wells kendi kendine, hayal kırıklığının nedeninin, kardeşini görünce *her zaman* böyle hissetmesi olduğunu söyledi. Gwyn’in dudaklarının dokunuşunu hâlâ hissetmesi ya da Gwyn’e tekrar dokunmak için âdeta acıyla kıvranan elleri değildi.

Böyle şeyler düşünmenin ne yeri ne de zamanıydı şimdi, neyse ki küçük kardeşinin sesi soğuk duş etkisi yarattı.

“Aşağıda mısın?” diye seslendi Rhys. Gwyn çıkıp gittiğinden beri yerinden kıpırdamayan, hatta bir daha asla hareket edemeyeceğinden şüphelenen Wells cılız bir sesle, “Evet,” diyebilirdi.

Sol omzunun üzerinde asılı duran ışık küresiyle beraber Rhys köşede belirdi. “Düşündüm de–” diye başladı ama sonra hareketsiz kaldı, abisine bakarken gözleri hafifçe büyüdü.

Wells kaşlarını çattı, başını eğip kendine baktı. Büyü kalın-tıları hâlâ üzerinde ışıldıyordu, koyu renkli giysilerinde pembe lekeler vardı. Gözlerini devirdi, kardeşinin mutlaka söyleyeceği alaycı laflar için kendini hazırladı.

Ama Rhys hiçbir şey söylemedi, şaşkınlık içinde donakalmıştı, yüzü endişe verici bir kırmızı tonuna bürünüyordu ki gülmeye başladı.

Sıradan bir gülüş değildi üstelik, en büyük abisiyle dalga geçme fırsatı bulan küçük kardeşlerin attığı türden, gırtlaktan gelen, gümbür gümbür bir kahkahaydı ve Wells’e aptalın teki gibi dikilmeyi bırakması için gereken enerjiyi verdi.

“Tamam, evet,” derken üstünü başını silkelemeyi denedi. “On üç yaşında bir kızcağızın makyaj malzemelerini birbirine katmış gibi görünüyor olabilirim ama bu kadar da gülmene gerek yok, Rhys.”

Ama Rhys sadece başını iki yana salladı ve gülmekten gözlerinden gelen yaşları silerken en yakınındaki rafa yaslandı. “Dostum, var ya,” dedi ve bir kez daha kahkahalara boğuldu.

Wells surat asarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve pembe sime bulanmış bir adam ne kadar meşum görünebilirse o kadar meşum görünmeye çalıştı. “Aptalca görünebilir ama durum aslında gayet ciddi. Biri bana içinde gerçek sihirli nesneler olan bir kutu göndermiş. Bu” –ışılıklı tozu işaret etti– “bir büyü. Aşk büyü, Rhys. Yanlış ellere geçseydi felaket olabilirdi.”

“Felaket *olmuş* gibi görünüyor zaten,” diye sırtarak yanıtladı Rhys. Sonra başıyla merdiveni işaret etti. “Özellikle de şu anda Gwyn Jones’un aynı zimbirtıyla kaplı hâlde kanepemde oturduğu düşünülürse.”

Hasiktir.

Demek Rhys'in o kadar gülünç bulduğu şey buydu. Wells olan biteni kardeşi asla ama *asla* öğrenmeden örtbas edebilmeyi umuyordu ama hızla öğrendiği üzere, küçük kasabaların ve bu kasabalardaki ailelerin meselesi şuydu: Hiçbir şey sır olarak kalmıyordu.

"Eh, evet," derken burnunu çekip yeleğinin uçlarını çekiştirdi. "Olan oldu, dersimi aldım. Şimdi bana yardım et de şunları temizleyelim. Her şeyi siktir et, esas bu büyüünün burada ne işi var, onu çözelim. Olur mu?"

Neyse ki Rhys umursamaz bir tavırla omuz silkmekle yetinip içeriye doğru birkaç adım daha attı. "Bunu sonra yazıya dökmeni istiyorum. Yardımına ihtiyaç duyduğunu yani."

Wells, "Tamam," diye cevapladı dişlerini sıkarak ve Rhys sırtıarak eğilip küçük aşk büyüü kesesini yerden aldı.

"Dikkat et!" diye uyardı Wells. "Güçlü bir büyü ve nereden geldiğini bilmiyoruz."

Rhys abisine dönmeden önce keseyi şöyle bir inceledi, yüzünü özenle ifadesiz tutuyordu.

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

"Büyü. Bunun içinde miydi?"

Wells başıyla onayladığında kardeşinin suratına yayılan kötücül sırıtışı görünce bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiğini hemen anladı.

Rhys ayağa kalkıp hâlâ üst rafta duran yırtık kutuyu işaret etti. "Ve bu da şunun içinde miydi?"

"Hay senin," diye homurdanan Wells yine rafa doğru yürüdü. "Poirot⁸ rolü yapmayı bırakıp aklından ne geçtiğini söyler misin lütfen?" derken kutuya uzandı. "Aziz Bugi⁹ aşkına, her şeyi lanet olası bir sahne şovuna çeviriyorsun."

8 Hercule Poirot. Agatha Christie'nin 1920 yılında yarattığı ve kırktan fazla kitabında yer alan dedektif karakteri. -ç.n.

9 6. yüzyılda yaşamış Galli bir aziz. Tam adı Bugi ab Gwynlliw Filwr. -ç.n.

LANETLİ ÖPÜCÜK

Wells kutuyu kolayca indirip alt raflardan birine yerleştirdi, kapağını yırtarak açtı. “Burada başka ne varsa güvenli bir biçimde imha etmeliyiz,” dedi. “Başka ne tür tehlikeli büyüler olabileceğini—”

Rhys yanına yaklaşp omzunun üstünden uzanırken Wells gözlerini kırpıştırarak kutunun içindekilere baktı.

“Bilemiyorum, Wells,” diyerek omuz silkti Rhys. “Bazıları biraz *maceraperest* sayılabilir ama *tehlikeli* diyemeyeceğim.”

Kutunun içine uzanan Wells eflatun, tüylü bir kelepçeyi çekip çıkardı. Rhys’ın sırtışı suratına yayılırken Wells hâlâ gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Bir tür karışıklık olmuş gibi görünüyor,” diyen Rhys kutunun kenarına parmağıyla pıt pıt vurunca Wells daha önce gözüne çarpmayan pis, yırtık kargo etiketini fark etti. “Ve şunu merak ediyorum, acaba...”

Wells daha yakından bakıp etiketteki ismi okumaya çalıştı.

“...Zevk Sarayı şüphesiz ellerine geçen bütün o cadı zımbırtılarıyla ne halt edecek?”

“Ama bu...” dedi Wells, kutuyu karıştırıyor ve Graves Glen’deki hayatının niye plastik penislerle dolu olduğunu merak ediyordu. “Anlamıyorum.”

Galiba hayatı boyunca sarf ettiği en yetersiz kelimeydi bu. Kutunun eline nasıl geçtiğini anlamıyordu, kutunun nasıl olup da hâlâ bir aşk büyüsü içerdiğini anlamıyordu ve en önemlisi, belli ki uyanık geçirdiği zamanın çoğunu Wells’i mümkün olduğunca gıcık etmenin yeni yollarını düşünerek değerlendiren bir kadına nasıl olup da aniden böyle kuvvetli, acı verici bir çekim duyduğunu kesinlikle anlamıyordu.

Çünkü onu öpmeyi, büyü etraflarını sarmadan çok önce düşünüyordu zaten.

Kadife kese hâlâ Rhys’ın elindeydi, parmaklarını içine sokup küçük bir kâğıt parçası çıkardı. “Sanırım bu, bazı şeyleri

açıklayabilir,” dedi, kâğıdı pat diye Wells’in göğsüne yapıştırdı ve dönüp merdivene yöneldi.

Pembe, kıvrımlı harflerle basılmış kelimelere bakan Wells “büyü” kelimesiyle karşılaşmayı bekliyordu.

Ama kâğıtta büyüyle ya da sihirle ilgili hiçbir şey yoktu, sadece...

“Hasiktir,” diye fısıldadı.

İnledi de denebilirdi tabii.

Merdivenden Rhys’in kahkahası duyuldu.

Gwyn yatağında yatıp tavanı izlerken Lanet Olası Llewellyn Penhallow'u öpmeyi hayal ettiğine inanamıyordu.

Yine de.

Dışarıda güneş yeni doğmuş, Gwyn'in odasını sıcak bir ışıkla doldurmuştu. Gün doğumu Gwyn'in en sevdiği vakitlerden biriydi. Dünya hep çok sessiz görünürdü, böylece Gwyn'in zihni de biraz sessizleşebilirdi.

Ama bu sabah kafasında sanki tam takım bando çalıyordu.

Uluyan maymunlar, emekleme çağındaki bebekler, ölüm perileri ve benzeri şeylerden oluşan bir bando.

Gwyn inleyerek ellerini yüzüne kapadı. Harika! Piç herif *bunu*, günün tek huzurlu saatini bile elinden almıştı. Sırf şeye... şeye... eh, onu o yapan her şeye rağmen o kadar iyi öpüşmeye cüret ettiği için.

Durum şu ki Vivi yanılıyor olmalıydı. O *kitap* yanılıyor olmalıydı ve bu akşam dükkândaki işlerini bitirince Gwyn kitabın yanıldığını kendine kanıtlayacaktı. Gelmiş geçmiş en sert çayı demleyecek, hatta o anda ne kadar ciddi olduğunu evrene göstermek için annesinin okuma gözlüklerinden birini bulacak ve aşk büyülerini araştırmak için epey zaman ayıracaktı. İşte o zaman, o öpücüğün yalnızca büyü sonucu olduğunu, başka bir şey ifade etmediğini kanıtlayacaktı.

Kati bir ifadeyle başını salladı, boş yatak odasına yüksek sesle, "Tamamdır," dedi.

Ama bir sorun vardı; öpücüğün mutlaka bir sihir kazası olduğunu düşünmeye başladığı anda bir kez daha *öpücüğün*

kendisini düşünmeye başlamıştı. İşte böylece, büyük ihtimalle *örgü süveter* giyen bir adamla nasıl olup da yiyiştğini düşünüp tavanı izleyerek on dakika daha harcadı.

“Öp?”

Gwyn irkilerek yatağa bakınca yeni uyanan Sör Purrcival’ın tembel adımlarla yaklaştığını gördü. Kedi bir kez daha, “Öp?” dedi ve Gwyn’i kafasıyla hafifçe dürttü.

Doğrulup oturan Gwyn kediye ters ters baksa da kafasının üstüne minik bir öpücük kondurdu.

“Hiç komik değilsin,” dedi ama kedi gözlerini yavaşça kırıp esnedi ve Gwyn’in kalktığı sıcak noktaya kıvrıldı.

Önceki gecedен kalan giysileri pencerenin yanındaki, üzeri fazla dolu kadife sandalyenin sırtına asılıydı hâlâ, pembe simli toz gün ışığında ışıldıyordu. Gwyn dişlerini sıkarak giysileri kucakladı, kirli sepetine attı, bir an duraksadıktan sonra hepsini çamaşır yığınının en altına tıktırdı.

Gözden ırak, gönülden ırak.

Keşke Wells Penhallow’dan kurtulmak da bu kadar kolay olsaydı.

Bir saat sonra Kahve Kazanı’nın kapısını açarken, *Düze çıkmanın tek yolu ilerlemek*, diye acı acı düşündü Gwyn.

Kavrulmuş kahvenin tanıdık, rahatlatıcı kokusu etrafını sararken tezgâha doğru yürüdü. O sabah kafe kalabalıktı, bu saatlerde hep olduğu gibi. Ama sıkıntı değildi. Kaçınılmazı ne kadar erteleyebilirse o kadar iyiydi.

Ama Kahve Kazanı bir parçacık sihirle işliyordu –tüm çalışanlar üniversite öğrencisi cadılardı– ve bu sayede Gwyn bir anda kendini kasanın önünde, gülümseyen Sam’in karşısında buldu.

“Her zamankinden mi?” diye sordu Sam. Gwyn başıyla onayladıktan sonra öne eğilip kısık sesle, “Wells Penhallow buraya sık sık geliyor mu?” diye sordu.

“Yani ezeli düşmanımız mı? Bazen?”

“Genellikle ne sipariş ettiğini biliyor olabilir misin acaba?”

Sam afallamış gibiydi, etrafına bakındı. “Yani, sen öyle... kahvesine büyü falan mı yapacaksın, Glinda? Çünkü bu hiç havalı değil, benden söylemesi.”

“Hayır!” dedi Gwyn, sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı galiba çünkü Sam gözle görülür biçimde irkildi.

Saçını omzunun üzerinden geriye atan Gwyn zorla gülümsedi ve “Barış teklifi sunmam gerekiyor,” dedi.

Tanrıçaya şükürler olsun ki Sam duyduklarını sorgulamadı. Omuz silkerek, “Genellikle dümdüz sade kahve içiyor,” dedi.

“Tabii ki,” diye homurdanan Gwyn iç çekerek banka kartını Sam’e uzattı. “Bir tane ondan öyleyse, bir de her zamankinden.”

Aslında Gwyn’in her zaman içtiği bir şey yoktu, sadece böyle söylemeyi seviyordu ve *Gwyn’in her zamankisi* olabilecek çeşit çeşit içecek uydurmak Sam’in hoşuna gidiyordu. Bugünkü içeceği vanilyalı ve kakuleli bir tür lavanta çayıydı, Gwyn çaydan canlandırıcı bir yudum içtikten sonra Kahve Kazanı’ndan çıkıp Penhallow’un Yeri’ne doğru yürüdü.

Vakit hâlâ epey erkendi, sokaklar sessizdi ve gökyüzü Gwyn’in yılın bu zamanıyla özdeşleştirdiği mükemmel mavi tonundaydı. Havada çok hafif bir serinlik vardı –*Kristaller & Kediler & Asalar & Süpürgeler* tişörtünün üzerine geçirdiği siyah kazağı öğleden sonra çıkarması gerekeceğinin farkındaydı– ama sonbahar resmen gelmişti artık. Gwyn derin bir nefes alıp kendini hazırladı ve içeri girdi.

Wells her zamanki gibi tezgâhın arkasındaydı, önceki gece Gwyn’e gösterdiğine benzeyen bir hesap defterine bakıyordu ve Gwyn, kafasını kaldırıp da onu orada dikilirken görünce Wells’in kulaklarının hafifçe kızardığına yemin edebilirdi.

Bu durum kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Wells de onun kadar utanmışsa en azından şartlar eşitlenmiş sayılırdı.

Wells gırtlığını temizleyerek tezgâhın ön tarafına dolandı. Bugün lacivert bir gömlek, koyu renk kot pantolon ve cidden, gördüğünde Gwyn'i rahatlatan bir örgü süveter giymişti.

Süveterin görüntüsü soğuk duş almaktan bile daha etkiliydi. Gwyn ona başka süveterler almalıydı. Belki puantiyeli bir şeyler.

Sırtını hafifçe dikleştiren Gwyn kâğıt bardağı ona doğru uzattı. "Bunu sana aldım," dedi.

Wells bardağı almadı. "Zehirli mi?"

"Evet, basit bir esnaf çekişmesini çözmenin tek yolunun cinayet olduğu kanıtına vardım. İyi bildin, Ekselansları."

Wells'in ağzının kenarı minicik bir gülümseme emaresiyle seğirdi ve uzanıp içeceği aldı.

"Menülerindeki en sıkıcı şeyi istedim, meğer her zamanki içecek tercihinmiş," dedi Gwyn, Wells kahveden bir yudum alırken.

Wells, "İyi yapılmış bir sade kahvenin sıkıcı hiçbir yanı yok," dedi ve başıyla Gwyn'in bardağını işaret etti. "Herhâlde seninki sim ve tek boynuzlu at gözyaşlarından yapılmıştır."

"Tek boynuzlu at gözyaşı bitmişti. Onun yerine Splenda kullanmak zorunda kaldım."

Buna karşılık Wells düpedüz gülümsedi, Gwyn adamın çok hoş bir gülümsemesi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yüzündeki kaslar daha çok surat asmaya alışık olduğu için gülümserken canı yanmış olmalıydı ama yine de...

"Ee, bu sabah bana bir kupa zehirsiz kahve getirmenin sebebi ne?" diye sordu Wells.

Gwyn derin bir nefes alıp, "Barış teklifi," dediğinde Wells'in kaşları kalktı.

"Hımm."

Bardağını yandaki tezgâha pat diye bırakan Gwyn kollarını göğsünde kavuşturdu ve içten içe kendini azarladı.

Sen Lanet Olası Gwynnevere Jones'sun, diye hatırlattı kendine. *Sırf herifin tekini öptü diye utanması gerekmeyen koskoca bir kadınsın, hadi ama.*

“Bak,” dedi Wells’e. “Dün gece, bu dükkânda olmaması gereken aptal bir aşk büyüsünün yol açtığı geçici bir akıl tutulması yaşadık.” Wells kaşlarını çatsa da araya girmeyince Gwyn devam etti. “Ama durum şu ki, dükkânlar yüzünden bu aptalca kavgaya tutuşmasaydık o aptal aşk büyüsüne de yakalanmazdık. O yüzden ateşkes öneriyorum.”

Wells de bardağını bıraktı ve Gwyn’in pozunu taklit ederek ona döndü. Ve bu hareketi o giydiği aptal, kesinlikle çekici olmayan süveterinin şaşırtıcı derecede geniş ve ne yazık ki Gwyn’in artık gayet yakından tanıdığı göğsünün üzerinde gerilmesine sebep olduysa bile Gwyn sadece minicik bir anlığına bakışlarının aşağı kaymasına müsaade etti.

“Ben... seninle hemfikirim,” dedi Wells. “Koşullar ne?”

“Bir.” Gwyn bir parmağını kaldırdı. “Bir daha asla ‘hem-fikir’ demeyeceksin. Hatta belki yirmi birinci yüzyıldan kelimeler kullanmayı deneyebilirsin, ‘kulağa iyi geliyor!’ falan gibi mesela. İki.” Bir parmağını daha kaldırdı. “Sen yolun bu tarafında kalacaksın, ben de benim tarafımda. Ben kendi işimi yapacağım, sen de seninkini ve—”

“Zıt kutuplar asla terekküp etmeyecek, anlaşıldı.”

“Birinci maddeyi hiç dinlemedin, değil mi?”

Wells duymazdan gelip tek kaşını kaldırdı. “Üçüncü madde var mı yoksa bu tüketici konuşmayı nihayet tükettik mi?”

“Hepsi bu kadar galiba,” dedi Gwyn, sonra elini uzattı. “Anlaştık mı?”

Wells başını eğip Gwyn’in eline baktı ve Gwyn el sıkışmanın da temas olduğunu aniden fark etti. Önceki gece Wells’le yaşadıkları bütün o temaslar düşünülürse belki el sıkışmak kadar sıradan bir şey bile hiç iyi bir fikir olmayabilirdi.

Belki Wells'in aklından da benzer şeyler geçiyordu çünkü bir kez daha boğazını temizledi ve Gwyn bakışlarını ona çevirince karşısında... yani tam olarak alı al, moru mor denemezdi ama kesinlikle boynundan yukarı tırmanan bir kırmızılık vardı ve Gwyn, önceki gece tam oraya, köprücük kemiklerinin arasındaki çukura dudaklarını değdirmeye yönelik duyduğu ilkel arzuyu hatırladı ve—

Wells avucunu Gwyn'inkine bastırdı, Gwyn'in parmakları kendiliğinden Wells'in elinin etrafını sardı ve ardından, Tanrıçaya şükür, o an gelip geçti. Gwyn'in eli artık güvendedeydi.

“Yani artık arkadaş mıyız?” diye sordu Wells, parmaklarını beline yaslayıp esnetirken. “İş arkadaşı? Hemşehri?”

“Artık... komşuyuz,” sonucuna vardı Gwyn. “Aynı alanı paylaşan dost canlısı işletme sahipleriyiz.”

Wells başıyla onayladı. “Bana uyar.”

Gwyn, “Ve,” diye parmağını uzatarak ekledi, “komşun ve meslektaşın olarak, o sihir dolu kutuyu yok edip etmediğini bilmem gerekiyor.”

Bir anlığına Wells'in yüzünden tuhaf bir ifade gelip geçince Gwyn kaşlarını çattı.

“Yok ettin, değil mi?”

“Elbette,” dedi Wells, ardından bir kez daha duraksadı, sanki söylemek istediği başka şeyler de vardı. Fakat aklından geçen her neyse belli ki dile getirmemeye karar vermişti çünkü başını iki yana salladı ve “Hepsi halloldu, bir daha sorun çıkarmayacak. Cadı sözü veriyorum,” dedi.

Öyle bir şey yoktu ama Gwyn için yine de yeterliydi.

“Güzel. Eh. Öyleyse... görüşürüz, Ekselansları.”

Wells cevaben komik bir tavırla hafifçe reverans yapınca Gwyn hem kıkırdayarak göz devirdi hem de rahatladı.

Bu da olup bitmişti işte. Tuhaf, sihirli bir kazaydı, artık aklından silip atabilirdi. Bir haftaya kalmaz o öpücüğü unutturdu herhâlde.

Wells mağazasının tezgâhında yeni bir tılsım teşhiri hazırlarken bir yandan da Gwyn Jones'la sürekli didişmeyince hayatın çok daha huzurlu olduğunu düşünüyordu.

Şeyin... bodrumdaki olayın üzerinden bir hafta geçmişti ve Gwyn'i kahve getirip barış teklif ettiği günden beri neredeyse hiç görmemişti. Bazen dükkânlarını aynı anda açıyor ya da kapatıyorlardı, o zaman da uzaktan kibarca el sallamakla yetiniyorlardı. Tartışma yoktu, diğerine üstün gelmeye çalışmak yoktu. Sadece makul bir iş ilişkisi içinde, gayet medeni iki yerel esnaftı.

Yani, evet, çok daha huzurluydu.

Ve kabul etmeli ki çok daha sıkıcıydı.

Bir kez daha camdan dışarı bakmaya daldığını fark etti Wells, son zamanlarda sık sık böyle yapar olmuştu. Kendi kendine bunu olası müşterileri gözden kaçırmamak için yaptığını söylese de aslında kızıl saçların gözüne ilişmesini bekliyordu ve öyle acınası bir hâldeydi ki kendine tahammül edemiyordu. Yıllarca yalnız yaşamasının sonucuydu belli ki. Bir öpücük, özlemle yanmasına yetmişti. Bir tek, defterine defalarca Bay Llewellyn Penhallow-Jones yazmaya başlaması eksikti.

Ama Gwyn aynı şeyi yapmadığını apaçık ortaya koymuştu.

Ona “büyü”den bahsetmeliydin, seni gerzek, dedi içindeki bir ses ve Wells iç geçirip teşhir dolabının kapağını kapadı. Kapının üstündeki küçük çan çınlarken, “Neye yarardı ki?” diye söylendi kendi kendine.

Yüreği aptal gibi bir kez daha hopladı, gelenin o olabileceğini ummuştı –gerçi gelip de “Neye yarardı ki?” dediğini duysaydı bir güzel dalga geçerdi, farkındaydı– ama dönüp bakınca içeri girenin Gwyn değil, başka bir kadın olduğunu gördü. Gwyn’den biraz kısa boyluydu, tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti. Saçı da siyahtı, hatta öyle koyu siyahtı ki yapay ışıktaki neredeyse mavi mavi ışıltıyordu.

Kadının cildi solgun, dudakları kıpkırmızıydı ve yaydığı sihir öyle güçlüydü ki Wells neredeyse bir adım geri çekilecekti. Böyle bir gücü hissetmeyeli en az... Eh, böyle bir gücü hiç hissetmemişti. Üstelik ailesi çok güçlü cadılarla doluydu.

Tezgâhın arkasından çıkarken, “Günaydın,” dedi, parlak kırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrılan kadın da ona doğru döndü.

Kadın, “Llewellyn,” deyince Wells duraksadı, kadının yüzünü inceleyip tanıdık bir yan aradı. Bu kadınla daha önce karşılaşmış olsa mutlaka hatırlardı. Yalnızca güzel olduğundan değil –ki gerçekten çok güzeldi– ama bu his, üzerinden elektrik gibi yayılan güç yüzünden de. Saçları diken diken olsa Wells şaşırmazdı.

“Özür dilerim, tanışıyor muyuz?” diye sorunca kadın gülüp elini zarif bir biçimde salladı.

“Yok, sayılmaz,” dedi. Ünlü harfleri hafif bir Güneyli aksanıyla telaffuz ediyordu. “Aynı tarihlerde Penhaven’daydık ama hiç konuştuğumuzu zannetmiyorum.”

Ha. Şimdi anlamıştı. Penhaven’da geçirdiği kısacık zamanda öyle dirsek çürütmüştü ki dirseklerinin tamamen kaybolmaması mucize sayılırdı.

“Ben Morgan. Morgan Howell,” dedi kadın bu kez, el sıkışmak için uzanarak. Wells geçen günü, avucunun Gwyn’inkine dokunduğu o kısacık ânı, o anda Gwyn’in teninin, sıcaklığının ne kadar bilincinde olduğunu, o basit hareket yüzünden günün

geri kalanında elini sıkıp gevşettikçe hâlâ Gwyn'in dokunuşunu hissedebildiğini hatırladı.

Morgan'la öyle bir kıvılcım çakmadı ki bu hem rahatlamasını sağladı –belli ki bir tür el sıkışma fetişi geliştirmemişti– hem de canını sıktı çünkü bu da “Wells Fena Hâlde Uygunsuz Bir Aşka Düşmüş Hödüğün Teki” başlıklı köşe yazısının tik atılan maddelerinden biriydi.

Morgan eliyle içeriği gösterip, “Mağazan pek hoş,” dedi. Wells ise ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde hafifçe sallandı. İşletmesiyle gurur duymak yabancı olduğu bir histi ve dürüst olması gerekirse, epey hoşuna gitmişti.

“Teşekkürler. Açılalı daha bir iki hafta oldu ama şimdilik iyi gidiyor.”

“Nedenini görebiliyorum,” dedi Morgan. Bakışları düzenli raflarda, çeşitli tılsımların hafif parıltısında, duvarların birinde çatırdayan ateşte gezindi. Koyu renkli gözlerini ona çevirdiğinde Wells dükkânı gibi kendisinin de değerlendirmeye tabi tutulduğunu hissetti. “Ama buradaki hiçbir şey... gerçek değil,” diye devam etti Morgan.

Wells, “Ah, her şey tamamen *gerçek*, garanti veririm,” diye yanıtladı ve kara büyü kitaplarıyla dolu rafa tık tık vurdu. “Yalnızca hiçbirisi büyülü değil.”

Morgan sırtarak elini uzatıp Wells'in koluna hafifçe vurdu. “Ben de onu demek istedim herhâlde,” dedi. Kadının başını hafifçe eğmesi ve bir yanağında beliren gamze Wells'in gözünden kaçmadı.

Kadın onunla *flört ediyordu*.

Wells'in azıcık akli varsa buna karşılık verirdi. Karşısındaki kadın hem güzeldi hem de güçlü bir cadıydı ve belli ki Wells'in ürünlerinden fazlasıyla ilgileniyordu. Böyle kadınlar kolay bulunmazdı.

Ama bir kez daha gözlerinin vitrine kaydığını fark etti.

Morgan da onun bakışlarını takip etti. “Gwyn Jones hâlâ Muzip Şeyler’i işletiyor, değil mi?” diye sorunca Wells kendine gelip dikkat kesildi.

“Evet,” diye yanıtladı. “Orası, Bayan Jones olsa muhtemelen ‘farklı bir havası var’ derdi ama kendine göre hoş bir dükkân.”

Morgan dışarı bakmayı sürdürürken, “Gwyn her zaman fişek gibiydi,” dedi dalgınlıkla. Wells gülümsemeden edemedi.

“Hiç değişmedi, garanti veririm.”

Morgan yine Wells’e dönüp onu bakışlarıyla tarttı. “Siz ikiniz...” dedi ve imalı bir biçimde sustu. Wells berbat bir romantik komedinin içindeymiş gibi kekeleyip resmî kelimelerle dolduracağı, ürkütücü derecede tutucu, saçma sapan bir cevap vermek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Ama pencereden uzaklaştı ve gamsız olduğunu umduğu bir kahkaha attı. “Yok ya,” dedi ama o sırada bile ellerini Gwyn’in saçlarında gezdirdiği anlar, dudaklarının baskısıyla aralanan dudakları zihninde canlanıyor, düşüncelerini kuşatıyordu. “Sadece komşu esnafız. Bir de... aile sayılırız. Kuzeni, kardeşimle evli.”

Morgan başını salladı. “Duymuştum. Ve artık kasabayı besleyen de Jones ailesinin sihri, öyle değil mi?”

Wells bu durum her hatırlatıldığında olduğu gibi asabının bozulmasını beklese de başıyla onayladı. Ama bu kez hiçbir sıkıntı hissetmedi. Belki de Graves Glen’de yeterince uzun zaman geçirmişti ve işlerin pürüzsüz ilerlediğini artık görebiliyordu. Ve de kardeşinin ne kadar mutlu olduğunu.

Belki de, tabii bunu yüksek sesle dile getirecek değildi, babası... yanılmıştı.

Böyle vefasızca bir düşünceye rağmen gök yarılıp şimşekler çakmayınca ekledi: “Çok da iyi işliyor.”

Morgan yine gülümsedi, saçının bir tutamını eliyle kulağının arkasına sıkıştırdı. “Aslında ben de onun için gelmiştim,” dedi. “Penhaven’dan sonra Charleston’a döndüm ve oradaki bir cadı meclisine katıldım. Gayet iyi gidiyor, yanlış anlaşılacak

istemem ama Rhiannon biliyor ya, Charleston'da bol bol cadı var, bu da yüzlerce meclis olduğu anlamına geliyor ve zamanla kendimi kargaşanın içinde bir parça kaybolmuş gibi hissetmeye başladım. Doğrudan bir güç kaynağına daha yakın, daha küçük bir yere taşınmamın iyi olacağını düşündüm. Ayrıca gücün artık Gwyn ve ailesi üzerinden kanalize olduğunu duyunca geri dönme vaktinin geldiğine karar verdim.”

Ceketinin içine uzanıp krem rengi bir zarf çıkardı, mor mumla mühürlenmiş zarfın ön yüzünde zarif bir el yazısıyla Wells'in ismi yazılıydı.

“Kasabanın hemen dışında, üniversiteye yakın bir ev aldım. Cuma akşamı ufak bir taşınma partisi veriyorum. Sadece buralı cadılar olacak.” Keskin gülümsemelerinden birini daha takınmıştı. “Umarım sen de uğrarsın.”

Kalın, ağır bir kâğıda basılmış davetiye Wells'in avucunu doldurdu. Az da olsa etkilenmişti ama Morgan'ın hikâyesindeki bir şey... eh, tam olarak *canını sıkıyor* denemezdi ama yerine oturmayan bir şeyler vardı. Kuzgun & Karga'nın müşterisi az olsa da yıllarca bar işletip de insanları okumayı öğrenmemek mümkün değildi.

Üstelik şu anda Morgan birazcık fazla uğraşıyordu.

Bowen'in sözlerini, sihir gücü naklinin her türden kötü insanı kendine çekebileceği yönündeki uyarısını hatırladı.

Morgan o yüzden mi buradaydı?

Zaten, dedi Wells kendi kendine, buraya gelme nedenim buydu. Atasının kurduğu bu kasabaya faydalı olmak ve burayı korumak.

Böylece Morgan'a bakıp gülümsedi, davetiyeyi diğer avucuna hafifçe vurdu. “Kesinlikle kaçırmam.”

“Seni ne kadar özleyeceğimi söylemiş miydim?”

Gwyn, Vivi ve Rhys'in yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, kuzeninin son dakika hazırlıklarını izliyordu. Ya da Vivi'nin "son dakika" anlayışı her neyse onu. Gwyn'in bildiği kadarıyla Vivi haftalardır hazırды ama her seferinde bunu yapıyordu; bir şey unuttuysa diye her şeyi çıkarıp dikkatle *tekrar* bavula yerleştiriyordu.

Eteklerinden birini katlayıp Gwyn'in yanında açık duran bavula yerleştirirken hafifçe başını sallamasıyla sarı saç omuzlarından aşağı döküldü. "Göz açıp kapayana kadar döneceğiz. Zaten Samhain'den önceki haftalar hep deli gibi yoğun geçer, yani beni özleyemeyecek kadar meşgul olacaksın."

Gwyn dramatik bir tavırla iç çekip yatağa sırtüstü devrildi. "Haklısın, haklı olduğunu biliyorum." Dirseklerinin üstünde doğruldu ve kuzenine bakarak gözlerini kıstı. "Aa, üstelik hem sen hem de annem gidince bu beni ailenin reisi yapar."

Vivi'nin gülmesiyle cesaretlenen Gwyn doğrulup oturdu. "Anaerk," diye devam etti. "Yetkili Baş Cadı. Cadı *Kraliçe*. Sen eve dönene kadar ben güç sarhoşu olurum. Basbayağı Galadriel'e dönerim, hem güzel hem korkunç."

Katlamak üzere olduğu kazaklardan biriyle Gwyn'e hafifçe vuran Vivi sıırttı. "Evde kalayım diye mi uğraşıyorsun sen?"

"Ah, hayatta olmaz," diyen bir ses duyuldu ve Rhys odaya girdi. Elinde bira vardı, siyah saç karmakarışık ve Gwyn, kuzeninin âdeta *kendinden geçtiğine* yemin edebilirdi. Kocasını görünce kim böyle kendinden geçerdi ki?

Rhys'in arkasına gözü ilişince Wells'in de orada dikildiğini gördü. Biraz önce Rhys'in kapıyı açtığını duymuştu, Wells'in de vedalaşmak için uğradığını tahmin etti. Çünkü Rhys ve Vivi ertesi sabah suç sayılması gereken çok erken bir saatte yola çıkacaklardı.

Wells de bira içiyordu ve saç Rhys'inkine nazaran biraz daha düzgün olsa da her zamanki hâlinden çok daha rahat görünüyordu, kot pantolon ve V yaka bir kazak giymişti.

Gwyn'in midesinde hissettiği o küçük çalkantı her neyse kesinlikle kendinden geçme hissi *değildi*.

Doğrularak bir bacağına diğerinin altına sokarken saçlarını biraz kabarttı. "Hanımına diyordum ki, o gidince kasabadaki en önemli cadı ben olacağım ve dolayısıyla güce tapan dikta rejimimi planlıyorum."

"Ve tüm kasaba korkuyla ürperiyor," diye yanıtladı Rhys. Sonra tek adımda Vivi'nin yanına gidip kolunu kadının beline doladı. Vivi başını ona doğru uzattı, öpüştüler. Gwyn, Wells'in hafifçe dişlerini sıktığını gördü.

"Hep böyleler," dedi Wells'e. "Rezillik."

Wells bira şişesini ağzına götürürken, "Belli," diye homurdandı. Birasını yudumlarken Gwyn'e baktı. Gwyn, göz göze geldiklerinde Wells'in gözlerinde minicik bir entrika ışıltısı gördüğüne yemin edebilirdi.

Rhys abisini ve Gwyn'i işaret ederek, "Esas siz ikiniz rezilsiniz, hem şahane karımı kendi evimde öptüğüm için utanacak değilim," deyince Gwyn teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

"Aman tamam, bu tür şeyler için en uygun yerin kendi daireniz olduğunu kabul ediyorum."

"Hadi ama," diye yanıtladı Rhys. "Birazcık öpüşüp koklaşmak için her yer 'uygun' olabilir. Daireler. Arabalar. Kütüphaneler." Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bodrumlar..."

Vivi böğrüne dirseği yapıştırdı Rhys, abisinin karanlık bakışlarına aldırış etmeden, abartılı bir tavırla yüzünü buruşturdu. Gwyn'se kızarmamaya çalıştı. Şurada hepsi koca koca insanlardı. Lanet olası bir öpücük yüzünden dalga geçmelerini kaldırabilirdi.

"Haberin olsun, Rhys," dedi. "Cadı Kraliçe olduğumda böyle şeyler söylediğin için seni darağacında sallandırabilirim."

Wells de bira şişesini kardeşine doğru sallayıp, "Ve ben de o sırada Cadı Kraliçe Gwyn'in kara hükümdarlığına karşı

direnışe öncülük ediyor olurum ama sadece bu konuda onu desteklerim,” dedi.

Rhys kaşlarını çatıp bir ona bir diğerine baktı. “Dur. Yok, dur, bu hiç hoşuma gitmedi. Birbirinize kötü davranmaya geri döner misiniz, lütfen?”

Vivi güldü ve “Hak ettin,” dedi. Gwyn bir kez daha Wells’le göz göze geldi. Genç adam hafifçe gülümsüyordu, Gwyn’in alışık olduğundan daha gevşek ve rahat gözüküyordu ve kabul etmek gerekirdi ki bu hâli... hoştu. Rhys ve Vivi Mıç Mıç Çift moduna girdikçe bakışabileceği birinin olması hoştu. Belki de Wells’in buralara daha sık uğraması çok da kötü olmazdı, özellikle de *bu* versiyonu olursa.

Sorun şu ki, Wells’in bu versiyonu da Gwyn’in parmaklarının uzanıp kazağına dokunma ve görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlama arzusuyla uyuşmasına sebep oluyordu. Ellerini kazağın içine sokup Wells’in sıcak, sağlam tenini avuçlarında hissetme arzusuyla. Ve—

Gwyn gözlerini öyle hızlı kaçırdı ki duyulabilir bir sesle şakladıklarından emindi.

“Yine de hoşuma gitmiyor,” diye devam etti Rhys. “Benim çantalarımı senden önce toplamam, Gwyn’le Wells’in birlik olması, Wells’in bir randevu ayarlaması – resmen dünyanın yörüngesi kaydı.”

Gwyn kaşlarını kaldırıp gerisin geri Wells’e baktı.

Randevuya çıkabilirdi elbette. Çıkmalıydı. Wells’in randevulara çıkması, muhakkak az sonra Gwyn’in aklına gelecek birçok nedenden dolayı, iyi bir şey olurdu ama yine de Wells gözlerini devirip, “Son kez söylüyorum, randevu falan değil,” dediğinde Gwyn’in içi azıcık da olsa rahatladı.

“Emin misin?” diye sordu Wells’e. “Yani, o kadın her kimse, sana kur yapmak için babandan izin almamıştır herhâlde ama 1823 yılından gelen birer zaman gezgini olmayan bizler için hâlâ randevu sayılabilir.”

Rhys gürültüyle kahkaha atarken Wells surat asarak Gwyn'e baktı. "Garanti veriyorum, randevu değil," dedi bir kez daha ama başka açıklama yapmadığı için Gwyn meraka kapıldı.

Onu ilgilendirdiğinden değil ya.

Yataktan kalkarken başıyla Vivi'nin bavulunu işaret etti. "Bavul Toplama Ütopyasına eriştin bence, Viv. Yalnız, bir şey daha var." İçeri girdiğinde yatağın kenarına öylece bıraktığı el çantasına uzandı, içinden bir parça ametist çıkardı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tutup oynattı. "Yanına almadan olmaz!"

Eğilip kristali Vivi'nin eşyalarının üzerine koydu, avucunu soğuk taşın üzerine bastırdı. Binlerce kez yaptığı bir sihirdi; Vivi'nin bavulunun kaybolmasına engel olacak, tamamıyla basit bir koruma büyüü.

Rhys'in özgün büyü yeteneklerinin, özellikle de seyahat söz konusu olduğunda, şans üzerine olduğu düşünülünce eşyalarının kaybolma ihtimali pek yoktu ama Gwyn yine de kuzeninin yanında evden bir parça olsun istemişti.

Kendisinden bir parça.

Büyülü sözcükleri aklından geçirdi ve o tanıdık sıcaklığın ayak parmaklarından yukarı, koluna ve ametistin üzerinde duran avucuna yayılmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Bakışlarını çabucak kaldırdı, eline bakarken alnı kırıştı.

Vivi, "Gwyn?" diye sorunca başını kaldırıp baktı ve kafasında belli belirsiz alarm zilleri çalmaya başlasa da gülümsedi.

"Bir şey yok," dedi. "Yeterince odaklanmadım."

Bu kez sözcükleri zihninde fısıldamakla yetinmedi. Gözlerini sımsıkı kapattı ve kaşının üzerinde minik ter damlaları belirirken avaz avaz bağırdı.

Sihrin içinden geçişini anında hissetti, kristal ısınıp ısıldadı ve Gwyn nefesi hafifçe tıkanmışken güldü.

“İşte,” dedikten sonra doğruldu, elini birkaç kez açıp kapadı, uyuşukluğu geçirmeye çalışır gibi salladı. “Tuhaf...”

Ama Vivi gülümsemiyordu, Rhys bile ciddi görünüyordu. Wells arkasındaydı, o yüzden Gwyn onun yüzünü göremiyordu ama bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

“Ne?” dedi etrafa bakınarak. “Sorun yok! Tembel davrandım, sihir de ‘I-ıh, öyle olmaz, kızım’ dedi, ben de biraz daha yüklendim ve *voilà!*”

Böyle şeyler olabileceğini biliyordu. Sonuçta sihir vahşi bir şeydi, bazen canı iş birliği yapmak istemezdi.

Ama daha önce Gwyn’in başına hiç böylesi gelmemişti.

Parmaklarını bir kez daha kıpırdattı ve havaya altın rengi kıvılcımlar saçtı; garanti olsun diye çabucak bir ışık büyüsü de yaptı ve omzunun üzerinde bir ışık küresi belirdi. Ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalışarak omuz silkti. “Sapasağlam.”

Rhys, “Cadı Kraliçe olarak geleceğin sağlam yani,” deyince Vivi’nin omuzları gevşedi.

“Kusura bakma,” dedi süklüm püklüm. “Geçen yılki bütün o lanet ve Rhys’in sihri mevzuları yüzünden hâlâ biraz paranoyaklık ediyorum galiba.”

“Anlaşılır bir durum,” diye kabullendi Gwyn, “ama endişelenecek bir şey yok. Siz ikiniz artık büyük balayı gezinize çıkın ve burayı düşünmeyi bırakın. Her şey tamamen kontrolüm altında.”

Rhys abisini göstererek, “Üstelik Wells de seninle,” dedi, gözlerinde şeytani bir pırıltı var gibiydi. “İkiniz işleri gayet iyi yürütürsünüz. Tam bir ekip gibi.”

Gwyn omzunun üzerinden şöyle bir baktı, Wells de bu fikri onun kadar korkutucu bulmuş gibi görünüyordu. Yine de kendini zorlayıp gülümsedi. “Tabii. Ekip.”

“Galiba bir şeyleri sıçıp batırdım.”

Bir cadıdan asla duymak istemeyeceğiniz sözlerdi bunlar; Muzip Şeyler’de kasanın arkasında oturan Gwyn kafasını kaldırıp baktığında kaşları çatılmıştı.

İnce ince yağan yağmur yüzünden insanların evlerinden çıkmak istemediği, hâliyle dükkânlara da uğramadığı gri bir öğleden sonraydı. Gwyn bu yüzden Sam, Cait ve Parker’ın depoda efsun çalışmalarına izin vermişti.

Ama perdenin arkasından kafasını uzattığı sırada Parker’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa hiç de iyi bir şey yapmamıştı. İç çekerek tezgâhın etrafından dolaştı. “Vivi daha bu sabah gitti,” dedi. “Ve siz üçünüz, Vivi gideli daha on iki saat olmadan bir sihir felaketi yarattıysanız beni gerçekten hayal kırıklığına uğratırsınız.”

“Abartıyor!” diye seslendi Cait depodan. Gwyn perdeyi çekince iki cadının yerde oturduğunu ve etraflarının parşömen parçaları, birkaç poşet baharat ve bir yığın balmumuyla sarılı olduğunu gördü. Ortalarında, pembeye çalan bir ateşin üzerine yerleştirilmiş küçük bir kazan vardı, içindeki süt rengi sıvı fokurduyordu.

Kollarını kavuşturup, “Peki, arkada çalışabilirsiniz derken mum yapacağınızı bilmiyorum,” dedi. Bunun üzerine Sam ve Cait bir parça suçluluk duygusuyla bakiştılar.

“Eh,” dedi Sam, “sana söylersek hayır dersin diye düşündük. Ve burası cadı işleriyle uğraşılacak *en iyi* yer!”

Gwyn buna itiraz edemezdi. Muzip Şeyler’in arka odasını oldum olası severdi. Oraya “depo” deseler de aslında kadife

perdeleri, alevi titreşen duvar lambaları ve yerdeki kalın halılarıyla rahat, lüks ve büyü bir yerdi. Basit bir büyü sayesinde müşterilerin dükkânda dolanırken buraya girmesi engelleniyordu ve hem Elaine hem de Vivi'yle Gwyn sırayla sihir yaparak içe-risini kendi zevklerine göre düzenlemişlerdi. Şu anda oda hâlâ Vivi modundaydı ama Gwyn'in eklediği birkaç dokunuş da vardı. Bir köşeden sarkan bitki, hemen solunda sürekli yağmur yağıyormuş gibi gözüken bir pencere.

Yani, burada takılmak istedikleri için Yavru Cadıları suçlayamazdı. *Bir de* hayatı boyunca çoğunlukla izin istemek yerine özür dilemeyi seçen biri olarak, Gwyn bunun karma olduğunu düşündü.

Çembere katılıp otururken, "Sıçıp batırdığın şey tam olarak ne?" diye sordu.

Parker mumlardan birini ona uzattı, mum hâlâ topak topak ve biraz ılıktı. Siyah saçını gözlerinin önünden çekerken, "Bir terslik varmış gibi hissediyorum," dedi. "Sakinleştirme efsunu işlemeye çalışıyordum, bilirsin işte. Yandığında hepten Zen hissedebilesin diye. Ama öyle hissetmiyorum."

Gwyn de hissetmiyordu, gözlerini kapadı ve mumda ne olup bittiğini algılamaya çalıştı.

Önceki gece Vivi'nin evinden döndüğünde sihrini deneye deneye yorgunluktan tükenmişti. Bir demlik dolusu çay yapmak için sihir kullanmıştı, parmaklarını şaklatıp kulübedeki bütün ışıkları önce açmış, sonra kapatmıştı. Hatta Sör Purrcival'ın tırnaklarını parlak mora çevirmiş ve kulaklarının arasına çizgili, sevimli bir fiyonk oturtmuştu. (Kedi onu hâlâ takıyordu. Gwyn fiyongu sihirle yok etmeye çalıştığında, onu geri getirene kadar Gwyn'e bakıp, "Cici! Ciciiiiiii!" diye ulumuştur.)

Kristalle uğraşırken her ne halt olduysa belli ki önemsiz, küçük bir aksilikten ibaretti ama sihrini çağırırken hâlâ zihninin derinlerinde minicik bir kaygı kırıntısı vardı.

Ama artık sihri işliyordu, o tanıdık sıcaklık içine yayıldı ve Gwyn bir an bekledikten sonra gülümsedi.

Gözlerini açtı, mumu Parker'a geri verdi. "Efsunda hiçbir sorun yok. Her şey doğru."

Parker rahatlayıp iç geçirdi ama sonra kaşlarını çatıp elindeki muma baktı. "O zaman niye—"

"Sadece çirkin," dedi Gwyn. "Hissettiğin şey o. Büyüde iyisin ama mum zanaatında bok gibisin."

Cait gürültülü bir kahkaha patlattı. "Yapıştır lafı, Glinda!"

Parker surat asıp Cait'e orta parmağını gösterdi. "Aman tamam. Yaz kampında resim ve el işi zimbirtılarında başarılı olamadığım için özür dilerim. Ama Gwyn'i duydun. *Büyü* iyiymiş ve önemli olan tek şey de o."

Gwyn ayağa kalkarken, "Tam olarak öyle sayılmaz," dedi. "Büyünün her parçasının beraber işlemesi önemli. Evet, sihir bakımından iyi yapılmış ama kimse o mumu satın almak istemiyorsa ya da eriyen bir *penise* benzediği düşünülüyorsa büyü de gerektiği gibi işleyemez."

Parker hâlâ mutsuz görünüyordu ama bir an duraksadıktan sonra başını salladı. "Peki. Kulağa mantıklı geliyor."

"Var ya, cidden üniversitede sen ders vermelisin, Gwyn," dedi Sam. Gözlüğünün arkasında gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Bu işlerde *esas* Ayin Mumu Yapımı hocamızdan çok daha iyisin."

"Dersi hâlâ Profesör McNeil mı veriyor?" diye sordu. Hem dersi hem de derse giren ve cidden korkutucu biri olan kadını hatırlıyordu. Dersi geçmişti tabii ama ucu ucuna.

Üç cadı da aynı somurtkan ifadeyi takınıp başlarını sallayınca Gwyn güldü, Sam'in omzuna pat pat vurdu. "Bunu da atlatacaksınız, söz. Hem Penhaven zaten Jones cadılarından birini sahiplendi. Bir tanesini daha kaldıramaz."

"Yine de," dedi Cait. Bir avuç balmumu parçası daha alıp kazanın içine attı. "Sağ ol, Glinda."

Gwyn ona bakıp gülümsedi, tamam, bu çocuklara ders verme fikri içini ısıtmış olabilirdi. Fakat bu, üniversitede çalışmak istediği anlamına gelmiyordu. Yine de bilgisini paylaşmanın, yüzlerindeki hayranlığı görmenin pek hoş olduğunu kabul ediyordu.

Çalışmak için buraya daha sık gelmelerini önermeliydi.

Kazandaki mum çalkalandı, yüzeyinde koca bir balon patladı ve Cait'in tiz bir çığlık atmasına, Parker'ın oturduğu yerde geri geri sürünmesine ve Sam'in diğer tarafa doğru eğilirken bir kâse baharatı devirip ortalığa yeşil parçacıklar saçmasına sebep olarak haliya sıçrayıp cızırdadı.

Tamam, belki de sihir çalışacak başka bir yer bulmalılardı.

Dükkânın ön kısmında, kapının üzerindeki kuzgunun gaklaması duyuldu ve Gwyn parmağını uzatarak cadılara doğru döndü. "Ben dışarıdayken dükkânımı yakarsanız hepinizi semendere çeviririm, ona göre."

Parker, "Öyle bir şey yok," deyince Gwyn ona bakıp gözlerini kıstı.

"Bu teoriyi test etmek ister misiniz?"

Üçü birden, "İstemeyiz," diye yanıtladı ve Gwyn sertçe başını salladı. "Güzel."

Anaerk olmak cidden zor işti.

Perdeyi savurup dükkâna adım attı.

"Gwyn!"

Gwyn, Morgan Howell'ı on yıldır görmemesine rağmen hemen tanıdı. Saçı daha kısaydı, küt kesimi kusursuzdu ve sade *görünen* ama muhtemelen Gwyn'in kulübesinin konut kredisinden daha pahalıya patlayan giysiler giyiyordu.

Üstelik Gwyn'in hayatı boyunca gördüğü belki en güzel kırmızı ruju sürmüştü ki bu da Gwyn'in gözünde Morgan'ın hanesine bir puan daha yazdı.

"Morgan!" diyerek kadının açtığı kollarına ilerledi ve sarıldılar. "Graves Glen'e hangi rüzgâr attı seni böyle?"

Üniversitenin eski cadı öğrencileriyle karşılaşmak sıra dışı sayılmazdı. Çoğu Graves Glen'de oturmasa da bir noktada yolları düşer, ziyaret ederlerdi.

Gwyn, Morgan'ın da ziyarete geldiğini varsaymıştı ama Morgan, "Değişiklik yapma vakti gelmişti," deyince şaşırdı.

Morgan arkadaşının omuzlarını bırakmadan biraz geri çekildi. "Burayı hâlâ senin işlettiğini duydum ve benim de gelip kendime bir şey almam gerekiyordu."

Morgan'ın yanındaki rafı başıyla gösterip gülen Gwyn, "Tavana-karanlıkta-parlayan-çıkartma-yapıştıran türden bir hatun olduğunu düşünmezdim ama şaşırtılmayı severim," dedi.

O tarafa doğru bakan Morgan paketlerden birini aldı. Tırnakları da dudaklarıyla aynı koyu kırmızıya boyanmıştı ve parmağındaki antika altın yüzüğün kabaşon kesim zümrüdü ışıldadı. "Bunlar çok mu satıyor?" diye sorunca Gwyn başını evet der gibi salladı.

"İnan bana, bu ucuz plastikler her yıl dükkânı ayakta tutuyor. Yıldızlar, balkabakları, minik kazanlar..."

Morgan düşünceli bakışlarını bir anlığına Morgan'a dikti. "Peki dükkândaki ürünler bundan mı ibaret? Böyle... incik boncuklardan?"

Gwyn, Morgan'ın sözcük seçiminden de söyleyiş biçiminden de pek hoşlanmamıştı ama üzerinde BÖÖ! yazan ve ışığı yanıp sönen bir balkabağını savunmak için canını feda edecek değildi.

Neşeli bir tonlamayla, "Aynen," dedi. "Gerçeğini satmak çok tehlikeli. Çok fazla turist geliyor ve zaten kasabadaki sihir çok güçlü. Risk almaya değmez."

Morgan kaşlarını kaldırdı, ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Bilemiyorum. En iyi büyüler hep biraz riskli değil midir?"

Bu kez Gwyn'in kaşları kalktı. Morgan onunla flört mü ediyordu? Çünkü bu tür seksi-ama-tehlikeli laflar genellikle birazcık daha yaklaşıp bakışlarını karşındakinin dudaklarına dikmeden hemen önce falan söylenirdi.

Ama Morgan dosdoğru gözlerine bakıyordu, Gwyn kendini gülmeye zorlayarak yanıtladı: “Niye bir çeşit büyü temelli saadet zincirini tanıtmaya başlayacak gibi konuşuyorsun?”

Morgan gülümsese de gözlerini Gwyn’inkilerden ayırmadı. “Ciddiyim!” dedi. “Biraz daha ağırlığı olan bir şeyler yapmıyor musun hiç? Fazlasıyla yetenekli olduğunu hatırlıyorum. Dr. Arbuthnot’ın dersindeki o yaprak! Öyle bir biçim değiştirme büyüsü yapmak on yılımı aldı, yine de seninkinin yanından bile geçemezdi.”

Herkes gibi Gwyn de övülmekten hoşlanırdı ama Morgan’ın bakışlarında hoşuna gitmeyen bir hırs, huzurunu kaçıran bir şeyler vardı.

“Ne diyebilirim, erken pik yaptım,” derken dışarıdaki sokağı işaret etti. “Artık yeteneklerimi kasabanın planlama komitele-
rinde harcıyorum.”

Graves Glen Günü’nün yaklaştığını ilan eden pankarta uzun uzun bakan Morgan önündeki rafta tırnaklarıyla ritim tuttu. “Kasabada düzenlenen bütün bu festivalleri, partileri falan unutmuştum.”

Bir kez daha Gwyn’e dönüp ıslıl ıslıl gülümsedi. “Belki yardım edebilirim.”

“Tabii,” dedi Gwyn ama bir kez daha beyinde hafif hafif çalan uyarı çanlarının nedenini çözemedi. “Jane –belediye başkanımız– yardım almaya her zaman açıktır.”

Morgan başını salladı, sonra da bir an duraksadı ve raftan birkaç paket yıldız aldı. “Düşündüm de, belki geçekten de tavana-karanlıkta-parlayan-çıkartma-yapıştıran türden bir hatunumdur,” dedi. “Öğrenmenin tek yolu var.”

“İyi seçim. Kâğıt-hamurundan-cadı-şapkası türü bir hatun olup olmadığına da bakmanı önerirdim ama ufak adımlarla başlayalım.”

Kasaya doğru yürüdüler. Gwyn arkadaşının siparişlerini yazarkasaya işlerken Morgan tezgâha yaslandı, sandal ağacı

kokulu parfümü havaya yayılıyordu. “Aslında buraya gelirken başka bir niyetim vardı,” diyerek elini çantasına soktu ve bir zarf çıkardı.

Zarfın ön yüzünde kıvrımlı harflerle Gwyn’in adı yazılıydı. Zarfı Morgan’dan alırken parmakları hafifçe birbirine dokundu. “Bu cuma evimde küçük bir buluşma düzenliyorum. Taşınma partisi gibi bir şey. Gelirsen çok sevinirim.”

Gwyn zarfı inceledi, arkasındaki kalın mührü görünce kaşları havaya kalktı. “Anladığım kadarıyla şık giyinilip şarap içilen türden bir parti olacak, arka bahçede mangal değil?” deyince Morgan güldü.

“Abartılı olduğunu biliyorum ama ne yaparsın, *c’est moi*.”

“Yok yok, harika,” dedi Gwyn. “Gelmeyi çok isterim.”

“Şahane!” diye yanıtlayan Morgan yıldız çıkartması dolu poşeti Gwyn’den aldı. “Öyleyse cuma günü görüşürüz.”

Bir an duraksadı, havayı koklarken burnu kırıştı. “Sanki... birinin saçı mı tutuştu?”

Gwyn bir nefeste, “*Davetiçinteşekkürlerçıkartmalarıgüleğüllekullancumagörüşürüz!*” diye bağırarak tezgâhın arkasından fırlayıp depoyu gizleyen perdeyi hızla çekti.

Gençlerin üçü de oracıkta, eşiğin yakınında süklüm püklüm dikiliyorlardı. Cait örülü saçının ucunu tutarken Parker’ın elinde sıkı sıkı tuttuğu mumdan hâlâ duman yükseliyordu. Sam, “Semender ne demek onu bile bilmiyorum. Bir tür sürüngen, değil mi? Sürüngene dönüşmeyi cidden hiç istemiyorum,” diye fısıldadı.

Gwyn karşısındaki üçlüye dik dik bakıp, “Bir şeyleri yakmak konusunda ne demiştim ben size?” diye tısladı.

“Özür dileriz!” dedi Cait. “Ama... ay inanamıyorum, *Morgan Howell* seni az önce *evine* mi davet etti?”

Üçü de beklenti dolu ifadelerle yüzüne bakınca Gwyn burnunu kırıştırdı. “Adını niye öyle söylüyorsun ki? Film yıldızı ya da şu bana gönderip durduğunuz kısa videolardaki insanlardan biriymiş gibi?”

“Morgan Howell bir film yıldızından *veya* fenomenden daha iyisi,” dedi Parker. “Yani o... gelmiş geçmiş en havalı cadı falan.”

“Geçen gün,” diye lafa karıştı Sam, “Kahve Kazanı’na geldi, kullandığı ruju sordum ve var ya, satın alınabilecek bir marka bile değil. Birileri *sırf onun için* üretiyormuş.”

Cait, “Bir arkadaşımın duyduğuna göre, Morgan Howell Londra’da yaşarken meclisiyle beraber ülkeden kovulmuşlar çünkü fazlasıyla ekstrem büyüler yapıyorlarmış,” dedi, gözleri ışıl ışıldı. “Nekromansi, lanetler, aşk büyüler...”

“Gerçek olduklarını biliyordum,” diye kendi kendine söylendi Gwyn. Cait ona bakıp gözlerini kırptırınca başını iki yana salladı. “Morgan’ı üniversiteden tanıyorum, iyi bir cadıydı ama *o kadar* da değil. Hem açıkçası bütün o şeylere özenmeseniz daha iyi. Tehlikeli işler.”

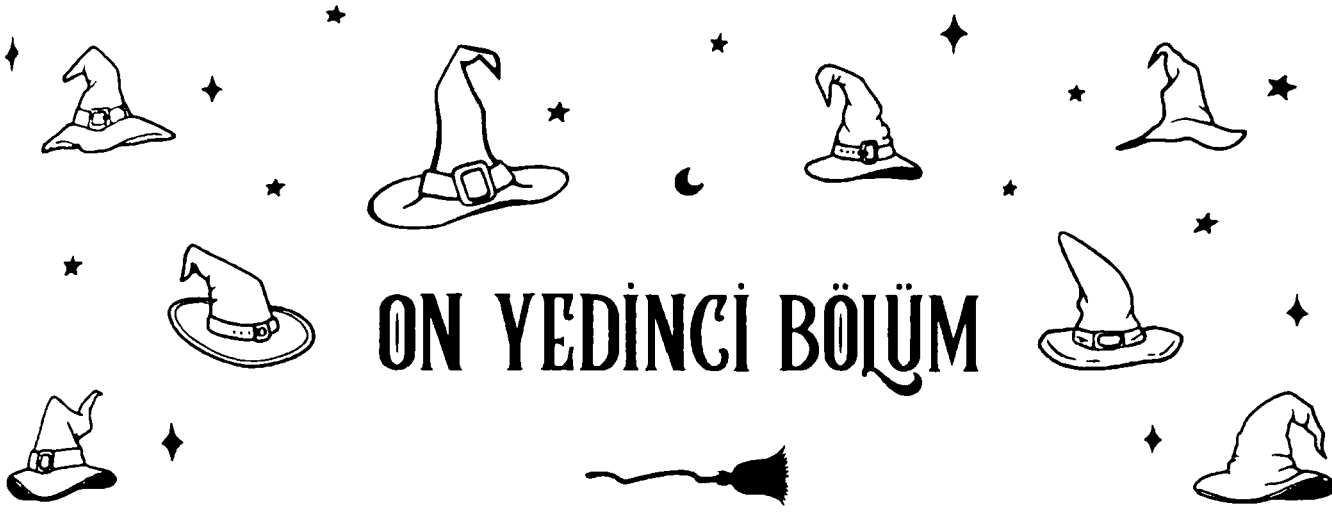
Sam, Cait ve Parker derslerini almış gibi gözükmeye çalışsalar da Gwyn kanmadı. “Ciddiyim,” diye ekledi. “Vivi’yle yaptığımız lanet geçen yıl zıvanadan çıktığında hepiniz buralardaydınız. Neyse ki durumu düzeltebildik ama tüm sihir gücümüzü kullanmamız gerekti. Makyajı *mükemmel* ve giysileri de çok havalı diye gözleriniz kamaştı, o kadar.”

Gwyn, Yavru Cadıların Morgan’ın karşısında hayranlıkla donakalmasını belki *minicik* de olsa kıskandığını eklemedi. Daha birkaç dakika önce *ona* bakınca yüzleri aydınlanıp gözleri hayranlıkla dolmuyor muydu?

Sam, “Partisine gidecek misin?” diye sorunca Gwyn omzunun üzerinden dükkânın içine doğru baktı, tezgâhta bekleyen kalın davetiyeyi düşündü. Morgan’dan hep hoşlanmıştı ama bir anda böyle ortaya çıkmasında bir tuhafılık olduğunu da kabul etmesi gerekirdi. Niye Graves Glen’e dönmüştü ki şimdi?

Hem, Vivi ve Elaine kasaba dışındayken Cadısal Haltlar olacaksa mevzunun kaynağını bulmak onun göreviydi.

“Ah, tabii,” dedi cadılara. “Gideceğim.”

Cuma gecesi Gwyn'in beklediğinden çok daha çabuk gelmiş gibiydi. Dükkânda işler yoğundu, bir de Sam, Cait ve Parker, Tabiat Sihri dersinde Ay'ın evreleri üzerine sınava gireceklerdi ve Gwyn de hazırlanmalarına yardım edeceğine söz vermişti. Sonra Sör Purrcival'ın yıllık veteriner kontrolü vardı, Elaine Skype üzerinden konuşmak istemişti, Vivi ne var ne yok diye aramıştı...

Partiyi hatırlaması bile mucizeydi cidden ama işte cuma akşamı gelip çatmıştı ve Gwyn kamyonetine atlamış, Morgan'ın şık davetiyesindeki yol tarifini takip ediyordu.

Gün batımının son emareleri de kaybolurken dağlar ve tepeler puslu bir mavi tonuna bürünmüştü, Gwyn daha önce geçtiğini hayal meyal hatırladığı vadiye doğru sürerken evler—aslında her türden bina— gitgide seyrekleşiyordu.

Ama ortada ev falan yoktu, Gwyn davetiyei bir kez daha alıp yol tarifini kontrol etti. Net bir adres verilmemişti, sadece en sondaki muğlak "Evi göreceksiniz" cümlesi vardı. Yol daralıp iki yandaki kayalık tepeler görüşünü kısıtlarken Gwyn arabanın ön camından dışarıya bakındı.

Yol kıvrıldı, genişledi ve Gwyn'in ağzı açılıp öylece kaldı. Evi görmüştü, hem de nasıl.

Belli ki Morgan son on yıldır her ne yapıyorsa iyi kazanmıştı çünkü buraya *ev* demek yetersiz kalırdı. Bir film den fırlamış gibiydi, Penhallow Malikânesi'nin daha şık ve daha az korkutucu bir versiyonuydu.

Taş sütunlar menekşe rengi göğe yükseliyordu, dar pencerelerden araziye altın rengi ışık dörtgenleri yansıyor. Gwyn, devasa ön kapının bulunduğu nişin üzerindeki balkonu ve binanın hemen arkasındaki, yoğunlaşma yüzünden buğulu görünen serayı fark etti.

Evin hemen yanına düzgün sıralar hâlinde arabalar park edilmişti. Gwyn kırmızı kamyonetini bir Mercedes'in yanındaki boşluğa çekti. Birçok Mercedes olduğunu fark etti, bir iki Audi, hatta bir tane de Rolls-Royce vardı.

Rhiannon'un memeleri aşkına, Morgan bu zımbırtıya kimleri çağırmıştı böyle?

Kamyonetten inip eve doğru yürürken Gwyn'in çizmelerinin sivri topukları çimende delikler açıyordu. Evin basamaklarına varmak üzereydi ki arkasında bir araba kapısının kapandığını duyunca dönüp baktı.

Alacakaranlık çoktan çökmüş, ışık yumuşak bir mora dönüşmüştü ama Gwyn bu sopa yutmuş gibi duruşu nerede görse tanırdı. Wells pencerelerden vuran ışığa adım atınca Gwyn tekleyen kalbine içten içe sövdü.

Yaka düğmeli beyaz bir gömlek ve koyu renk pantolon giymişti, bu kez üzerinde yelek değil, kasabaya geldiği gece giydiği o çok ama *çok* güzel palto vardı. Gwyn dış giyime yönelik, daha önce keşfetmediği bir fetiş sahibi olup olmadığını düşündü çünkü cidden, bu mevzu artık komik olmaya başlamıştı.

Arkasından gelirken, "Gwyn," diye seslendi Wells.

Gwyn, Wells'in onu hızlıca süzen bakışlarını kaçırmadı. Belli belirsizdi ve söz konusu Ekselansları olduğu için elbette epey saygılıydı ama kesinlikle bakmıştı. Vivi'nin her seferinde "şu seksi büyücü elbisesi" dediği elbiseyi giydiği için birdenbire çok memnun oldu. Neredeyse siyah denecek kadar koyu mavi elbise, çizmeleri topuklu olmasaydı yerlerde sürünecek kadar uzun etekli ve uzun kollu olsa da yakası, Gwyn'in birkaç yıl

önce Beltane festivalinde aldığı güzel mi güzel gümüş ve safir kolyeyi vurgulayacak kadar derin dekolteliydi.

Kolye ucunu tutup kıpırdanma dürtüsüyle savaştı. Gwyn Jones kıpırdanan biri *değildi* sonuçta. *Başkalarının* kıpırdanmasına sebep olurdu. Kolyeyle uğraşmak yerine omuzlarını dikti ve en güzel gülümsemesini takındı. “Ekselansları,” diye cevap verince Wells’in çenesinde bir kas seğirdi.

“Ateşkesimizin lakapları içermediğini görüyorum.”

“Koşullara dâhil değildi.”

Wells iç çekti, ellerini o lanet olası paltosunun ceplerine soktu ve Gwyn’e doğru yürüdü, çakıl taşları ayaklarının altında çıtırdıyordu. “Seni gördüğüme şaşmamalı,” dedi. “Belli ki partiye sadece cadılar davetli.”

Ne demek istediğini sormaya gerek yoktu. Gwyn de hissedebiliyordu, büyü öyle güçlüydü ki neredeyse tadını alacaktı. Evin içindeki herkesin gücü vardı ve eğer Gwyn doğru tartmışsa, *çok fazla* güç vardı.

Bir anda aklına bir şey geldi ve gözleri kocaman açıldı. “Aaa... Senin şu Randevu Olmayan Randevun bu muydu?” dediğinde Wells’in çenesindeki o kas bir kez daha seğirdi.

Wells eliyle evi işaret ederek, “Randevu Olmayan kısmı apaçık ortada artık,” diye yanıtladı. Gwyn omuz silkti, şık çantasının zinciri omzunda kıpırdandı.

“Kimbilir, belki içeride cadılar için hızlı tanışma etkinliği yapıyorlardır.”

Wells gözle görülür biçimde ürperdi. “Tanrım, ne berbat bir kavram.”

Gwyn de bu fikre katılıyordu ama ne düşündüğünü açık edecek değildi. “Öğrenmenin tek yolu var!”

Wells merdivende Gwyn’in peşinden sert adımlarla yürüdü. “Morgan’ı tanıyor muydun?” diye sordu. “Penhaven’dan yani?”

Gwyn şaşkınlıkla arkasına bir bakış attı. “Nasıl, sen tanımıyor muydun?”

Wells başını iki yana salladı. “Soyadımdan dolayı davet edildiğimi sanıyorum.”

“Eh, hem o var hem de Morgan senden feci hoşlanıyordu.” Wells’in biraz şaşırmış gibi gözükmesi Gwyn’i memnun etti.

“Ne?”

“Evet, ben de inanmakta zorlanmıştım ama zevkler ve renkler işte!”

Gwyn, Patentli Wells Penhallow Somurtmalarından biriyle karşılaşmayı bekliyordu ama Wells omuz silkmekle yetindi. “Dükkâna geldiğinde biraz flörtöz davranıyordu sanki.”

Bu küçük bilgi kırıntısı Gwyn’i hiç rahatsız etmemeliydi, o yüzden Morgan’la –güzeller güzeli, gizemli Morgan’la– Wells’in *flört ettiğini* düşününce midesinde hissettiği o minicik burulma çok sinir bozucuydu. Wells flört etmeyi biliyor muydu ki?

Öpüşmeyi iyi bildiği kesindi.

Bu düşünce o anda Gwyn’e hiç iyi gelmedi.

İçeriden insanların konuşma sesleri ve ‘uzakta bir yerden müzik sesi geliyordu. Gwyn, yanında Wells’in kendini hazırladığını hissedebiliyordu. Ekselansları belli ki parti insanı değildi, öyleyse daveti niye kabul etmişti acaba?

Gwyn tam bunu soracaktı ki Wells ona dönüp kolunu uzattı. “Eh,” dedi iç çeker gibi. “Girelim mi?”

Gwyn insan anatomisinin bu parçasını hiç görmemişçesine dirseğine gözlerini dikmişti, öyle ki Wells kolunu indirip kapıyı çalsa daha mı iyi olur diye düşündü.

Ama bir an sonra Gwyn elini uzatıp neredeyse temkinli bir tavırla koluna girdi ve parmaklarını ceketinin koluna doğru kıvırdı.

Wells centilmen davranmak için kolunu uzattığını düşünebilirdi ama kendini o kadar da kandıramazdı. Gwyn’i o

elbiseyle dikilirken gördüğü andan beri ona dokunma arzusu neredeyse dayanılmaz bir hâl almıştı. Gwyn efsanelerden fırlamış bir sirene, büyücüye, uğruna erkeklerin korkunç yazgılarına seve seve koştugu türden bir kadına benziyordu.

Buraya Morgan'ın Graves Glen'den ne istediğini daha iyi anlamak için gelmişken bu durum fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Gerçi Gwyn Jones, bu kasabaya adım attığı andan beri Wells'in dikkatini dağıtmış ve onu tedirgin etmişti.

Morgan hakkındaki şüphelerini Gwyn'le paylaşp paylaşmaması gerektiğini düşündü ama belli ki ikisi eski arkadaşlardı. Gwyn muhtemelen göz devirir ve ona aptallık ettiğini söylerdi ki gerçekten aptallık ediyor olma olasılığı epey yüksekti ama yine de eşeği sağlam kazığa bağlamak en iyisiydi.

Wells kaşlarını çatıp bu son cümleyi Gwyn'in karşısında asla dile getirmemesi gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

Kapıyı tıklatmak için elini kaldırdığı sırada kapı kendi kendine yavaşça açılıp ısıll ısıll bir avizenin aydınlattığı girişi gözler önüne serdi.

Müzik ve konuşma sesleri artık daha yüksekti, Gwyn'in eli hâlâ dirseğinin kıvrımında olan Wells temkinli bir tavırla içeri girdi.

Dışarıdayken hissettiği yoğun büyü artık daha da güçlüydü, yanında Gwyn derin bir nefes aldı ve etrafa bakınırken başı bir yandan diğerine doğru döndü.

Giriş holü devasaydı, en az iki kat boyunca yükseliyordu. Tam karşılarında koyu kırmızı halıyla kaplı bir merdiven vardı, halının rengi Morgan'ın geçen gün kullandığı rujun neredeyse aynısıydı. Ayaklarının altındaki koyu renkli ahşapsa öyle parlatılmıştı ki Wells resmen yansımaları görebiliyordu.

Hole açılan odalar vardı, Wells sağ taraftaki, altın varaklı mobilyalar ve altın rengi ipek duvar kâğıdıyla dekore edilmiş kabul salonunu seçti. Wells herhangi bir partiye gitmeyeli çok olmuştu, içeriye adım atarken bunun nedenini tastamam hatırladı.

Sadece... çok fazla insan vardı.

Gruplar hâlinde, ellerinde şampanya kadehleri ya da kokteyl bardaklarıyla dikiliyor, konuşuyor, mobilyaların üzerine yayılıyor, gülüyorlardı. Sırf bu salonda en az on iki kişi vardı ve Wells aynen böyle kalabalık olan bir kabul salonu daha olduğunu fark etmişti.

Bu gece için biraz fazla süslü giyindiğinden endişelenmişti ama etrafa bakınca, belki de hayatında ilk kez, daha gündelik giyinen kişinin kendisi olduğunu fark etti. Piyanonun yanında dikilmiş sohbet eden, smokinli iki adam vardı, birçoğu da resmî takımlar giymişti. Kadınların neredeyse hepsi Gwyn'in elbisesine benzer tarzda, derin yakalı dar elbiseler tercih etmiş ve hafifçe ışıldayan takılar takmıştı.

Yanında dikilen Gwyn ona birazcık daha yaklaşıncaya uzun saçları Wells'in kolunu süpürdü. "Var ya, vampirlerin gerçek olmadığını kesinkes bilmeseydim *kesinlikle* bu insanların vampir olduğunu düşünürdüm."

Yüzü şaşkınlıkla buruşan Wells eğilip Gwyn'e baktı. "Vampirler gerçek."

Gwyn başını hızla kaldırdı, gözleri kocaman açıldı. "Ne, cidden mi?"

"Bunu nasıl bilmezsın ki?"

"Çünkü daha önce hiç bir vampirle karşılaşmadım!"

"Eh, ben de Loch Ness Canavarı'yla hiç karşılaşmadım ama yine de var olduğunu biliyorum," dedi Wells burnunu çekerek ve her nasılsa Gwyn'in gözleri daha da büyüdü.

"*Nessie de mi gerçek?*"

Wells azametli duruşunu elinden geldiğince korudu ama genç kadının sesindeki katıksız şaşkınlık karşısında dudağı seğirdi ve Gwyn gözlerini kısıp ona bakınca sırtıtmadan edemedi. Gwyn kalçasıyla onu itekleyince de basbayağı gülmeye başladı.

"Var ya! Sırf bu yaptığın şey yüzünden, bu ucubeler kurban ritüeli için birini seçerken seni önereceğim."

Wells, “Hak etmediğimi söyleyemem,” diye yanıtlayınca Gwyn hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı.

“Senden hoşlanmama sebep olmandan nefret ediyorum, Ekselansları.”

“İstikbalde daha hoşlanılmaz biri olmak için çabalayacağım,” diye söz verdi Wells ve Gwyn burnundan soluyarak güldü.

“Böyle cümleler işe yarıyor.”

Yanlarından geçen garson bir tepsi dolusu şampanya kadehi taşıyordu, ikisi de birer kadeh aldılar ve Gwyn’in eli nihayet Wells’in kolundan ayrıldı.

Kolundaki dokunuşun yokluğunu, itiraf etmek istediğinden daha yoğun hisseden Wells dikkatini dağıtmak için diğer davetlileri incelemeye başladı. Tanıdığı birilerinin çıkmasını beklemiyordu, bu nedenle tanıdık bir yüz görünce epey şaşırdı. Bronwyn Davies, Cardiff’in en önemli cadı ailelerinden birinin kızıydı; bir zamanlar Simon’ın Wells’le nişanlanmasını istediği güzel, sarışın bir kadındı. Wells’in bildiği kadarıyla kimseyle evlenmemeye karar vermişti ve ikisi yıllardır hiç karşılaşmamışlardı. Acaba burada ne işi vardı?

Ve işte orada, büyük cumbanın yanında dikilen Connell Thomas’ı gördü, Penhaven’dan hatırladığı bir Galli cadı daha.

“Bu bir tür mezunlar günü mü şimdi?” diye mırıldandı Gwyn. Wells dönüp ona bakınca kadehiyle etrafı işaret etti. “Bunlar Penhaven cadıları,” dedi. “Benimle –ve burada okumaya devam etseydin sanırım seninle de– aynı yıldan.”

Daha lafını yeni bitirmişti ki bir cıyıklama duyuldu; uzun boylu, esmer bir kadın kollarını açarak salonun diğer ucundan yaklaşıyordu. “Gwynnevere Jones!” diye bağırdı, Gwyn gülümsedi ve kadının onu çekip kucaklamasına müsaade etti.

“Selam, Rosa,” dedi ve geri çekilirken başını Wells’e doğru salladı. “Llewellyn Penhallow’u hatırlarsın. Gerçi belki de hatırlamazsın, bilemiyorum. Çok akılda kalıcı biri olduğu söylenemez.”

Rosa güldü, Wells ise Gwyn'e bir bakış attıktan sonra elini uzattı. "Wells diyebilirsin, tanıştığımıza memnun oldum."

"Ah, seni hatırlıyorum," diye kedi gibi mırladı Rosa, Wells'e bakıp gülümserken koyu renkli gözleri parlıyordu. Wells, emin olamasa da Gwyn'in omuzlarının belli belirsiz kasıldığını düşündü.

Sevimsiz sayılabilecek kendini beğenmişliğini bastırdı ve Rosa'nın gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. "Penhaven'da geçirdiğim kısacık zamanda maalesef ahmağın teki gibi davrandım. Seni hatırlamamamın tek bahanesi bu olsa gerek."

Rosa hoşnut bir tavırla kıkırdadı ve Wells bu kez, Gwyn'in dişlerini sıktığından epeyce emindi.

"Eh, artık hepimiz bir aradayız," dedi Rosa. Böyle masum sözcükleri nasıl olup da bu kadar... imalı bir hâle getirdiğini Wells hiç anlamasa da yapmıştı işte.

Şampanyasının kalanını bir dikişte bitiren Gwyn diğer ikisine döndü, gülümsemesi yüzüne sabitlenmişti. "İkiniz kaynaşırken ben de Morgan'ı bulup selam vereyim."

Wells genç kadının uzaklaşmasını izledi – odadaki diğer tüm erkekler ve azımsanmayacak sayıda kadın da aynı şeyi yaptılar.

"Hep etkileyici biriydi," dedi Rosa, sonra da karşısındaki adam ne dediğini anlamadıysa diye başıyla Gwyn'in uzaklaştığı yönü işaret etti. "Hem göz kamaştırıcı, hem zeki hem de güçlü. Bu kuş uçmaz kervan geçmez kasabada kalıp normallere ucuz ıvır zıvırlar sattığını duyunca kulaklarıma inanamadım. Ne ziyan."

Wells dişlerini sıktı, şampanya kadehinin etrafındaki parmakları kasıldı. "Yine de," dedi gergin bir sesle, "bu kasabayı şu an onun sihri besliyor. Hem açıkçası, öyle olmasaydı bile Bayan Jones'un inşa ettiği hayat bana hiç de ziyanmış gibi görünmüyor. Mağazası, kapıdan içeriye giren herkese mutluluk veren çok hoş bir yer. Böyle bir şey sağlayabiliyorsan kendini şanslı saymalısın. Müsaadenle."

Şaşkınlıkla ağzı hafifçe açılan Rosa'dan uzaklaştı ve kalabalığın içine daldı.

Ziyanmış.

Bu sıfat birine yakıştırılacaksa o da Wells'in ta kendisiydi. Tüm zamanını babasının taleplerine boyun eğmekle harcamıştı. Hayır, Gwyn'in yaptığı şey, sihir gücünü kendisini ve değer verdiği insanları mutlu etmek için kullanmaktı. Düşünülecek olursa düpedüz asil bir şey yaptığı bile söylenebilirdi.

Küçük kanepeler tabaklarının dizili olduğu bir masanın önünde duraksayan Wells iç çekti.

Gwyn'e dokunmak için bahaneler uydurduğu yetmiyormuş gibi şimdi de başkalarına karşı kızın onurunu koruyordu. Cidden ümitsiz vakaydı.

Etrafa bakındı, Gwyn'in kızıl saçını görmeye çalışıyordu ama hiçbir yerde bulamadı. Morgan da ortalarda yoktu, böylece Wells salondan sessizce çıkıp başka bir uzun koridora daldı.

Loş koridor boştu ama evin dışındayken kapıldığı o his, büyüünün etrafta sert dalgalar hâlinde aktığı hissi burada daha da güçlüydü.

Sadece güçlü de değildi.

Yanlıştı.

Wells'in yeteneklerinden biri hep bu olagelmişti, sihrin tınısını, ne tür bir büyü kullanıldığını ve ardındaki niyeti algılayabiliyordu. Bu evde her ne oluyorsa karanlık ya da kötücül değildi ama iyi de değildi. Şahane bir senfoninin içindeki tek kulak tırmalayan nota gibiydi ve Wells koridorda ilerledikçe bu his güçleniyordu.

Koridorun sonundaki kapıya kadar ilerledi, kapının hemen yanındaki manzara resminde betimlenen dağlar ve araziler Wells'e evini hatırlattı.

Geride kalan davet salonundaki konuşmaların hafif uğultusunu hâlâ duyabiliyordu ve biri piyano çalmaya başlamıştı.

Etrafına bir kez daha bakınan Wells kapı tokmağını parmaklarıyla sarıp yavaşça çevirdi.

Kapı sessizce açılınca rahat bir nefes alıp içeri süzüldü, arkasından kapıyı mümkün olduğu kadar sessizce kapadı.

Bir anda şiddetli bir ışık parlayarak Wells'i neredeyse kör etti, nabızı kulaklarında güm güm atarken bir elini kaldırıp ışığa doğru tuttu.

Tuvaleti aradığını söyleyebilirdi. Yanlış tarafa döndüğünü söyleyebilirdi. Ya da—

“Ekselansları?”

Duzeigenleme

Ny.ozlem

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Burada ne işin var?” Gwyn ışık büyüünü çabucak söndürdü ve bir anda neredeyse zifiri karanlıkta kaldılar. Merdivenin tepesinde bir yerlerde bir pencere vardı ama içeri sızan ay ışığı kapının yanında dikilen Wells’in ancak karaltısını görmesine yetiyordu. Kapı açıldığında Gwyn neredeyse kalp krizi geçirecekti ve hemen orada bulunmasını açıklayacak bir bahane bulmaya çalışmıştı. Bu yüzden karşısında Wells’i bulunca rahatlardı.

Aynı zamanda şaşırdı.

Ve biraz da gıcık oldu.

Belli ki Wells’in yakınlarındayken karmaşık hisler beslemeyi artık huy edinmişti.

Wells, “Esas *senin* burada ne işin var?” diye karşı atağa geçince Gwyn göz devirip merdiveni işaret etti.

“Eh, belli ki sinsice etrafta dolanıyordum çünkü buralarda—”

“Fazlasıyla yakışksız ve müphem tabiatlı bir şey var, evet,” diye yanıtladı Wells. Bunun üzerine Gwyn hafifçe geriledi, kalçası tırabzana yaslandı.

“Ben ‘feci ürpertici ve şüpheli’ diyecektim ama teknik olarak aynı şey, doğru.”

Bir an öylece dikilip birbirlerine baktılar, bu sırada Gwyn üç mevzuyu kavramaya çabalıyordu: A) Ekselansları ile bir konuda aynı fikirdeydiler, B) Morgan bu evde ne halt karıştırıyorsa Wells de hissetmişti ve C) Wells cidden... çok ama çok güzel kokuyordu.

C’nin o anda kesinlikle önemsiz olduğunu kendine hatırlatarak dikkatini tekrar merdivene yöneltti.

“Peki niye buraya geldin?” diye Wells’e sordu, diğer odadaki kalabalığın sesini hâlâ duyabilmesine rağmen kısık sesle konuşuyordu. “Yani, niye özellikle bu kapı?”

Bir eliyle merdivenin yanındaki duvara yaslanan Wells, “Zannedersen seninle aynı sebeple,” diye cevapladı. “İkimizin de hissettiği şey her neyse bu bölgeden yayılıyor gibi görünüyor.”

Gwyn yüzünü buruşturarak başını evet der gibi salladı, karşılarında uzanan karanlığa baktı. “Var ya, Morgan’ın bundan biraz daha özgün olmasını beklerdim. Karanlık büyü yapacaksan tutup koca evdeki en bariz yerde yapma bari, haksız mıyım? ‘Ayy, tabii ya, şu dehşet verici tavan arasına çıkayım da iblisler ya da öyle şeyler yaratayım!’”

“Sanki oyalanıyorsun gibime geliyor.”

“Kesinlikle oyalanıyorum,” diye iç çekti Gwyn. Cidden, şu cadılık işleri yine çay ve boyadan ibaret bir hâle dönemez miydi? Saçına örümcek ağları dolaşması riskini almak *zorunda* mıydı?

Merdivenden yukarı çıkmaya başladı ama Wells uzanıp kolunu tutarak onu durdurdu, mühür yüzüğünün ağırlığı elbisesinin üzerinden bile hissediliyordu. Wells, “Önden ben gideyim,” deyince Gwyn kaşlarını kaldırdı.

“Ekselansları, şoke oldum! ‘Önce hanımlar’ adabımuaşeretin kutsal şartlarından değil miydi?”

“Normalde öyle,” diye yanıtladı Wells yemi yutmadan. “Ama söz konusu hanım, bir tür büyülü tuzığa *önce* girecekse kurallarda ısrar etmek yakışık almaz.”

“Yiğitçe,” diye kabullense de, “ama gereksiz,” diye tamamladı lafını.

Böylece döndü ve basamakları dikkatle tırmanmaya başladı. Çıktığı her basamakta merdiven biraz daha gıcırdıyordu, Wells’in arkasındaki varlığı güven vericiydi ve Gwyn, kendi kendine ağız kuruluşunun sinir bozukluğundan olduğunu söyledi.

Merdiven karanlık, tehditkâr bir alana açıldı, tek pencereden bir parça ışık girse de kesinlikle yetersizdi. Gwyn ahşap zemini

ve çeşitli kaba biçimleri seçebiliyordu ama başka bir şey göremiyordu, yine bir ışık küresi yaratmak için parmaklarını kaldırdı.

Büyüsü daha önce gayet iyi çalışmıştı ama bu kez parmak uçlarından çıkan kıvılcımlar cızırdayıp söndü, o kadar.

“Sorun mu var?” diye sordu Wells. Gwyn başını iki yana sallayıp parmaklarını bir kez daha oynattı, sihir gücünün içinden akmasını bekledi. Oradaydı, varlığını hissedebiliyordu ama... uyuşuktu. Tıpkı birkaç gece önce Vivi'nin evinde olduğu gibi.

Belki de burada Morgan ne halt ediyorsa onun yüzündendir, dedi kendi kendine, *belki beni engelliyordur.*

Ama bu düşünce de kendini iyi hissetmesini sağlamadı.

Bir kere olması tesadüftü.

İki kere? Bir örüntünün başlangıcıydı ve Gwyn bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Evdeki büyü yüzündendir,” dedi Wells. Gwyn dönüp ona baktı. Kaşlarını hafifçe çatan Wells onun elini izliyordu ama kendisi ışık büyü yapmaya kalkışmamıştı. Gwyn'in kendini toparlamasını bekliyordu.

Bu... çok hoştu. Saygılıydı.

Öff.

Gwyn canını sıkacak kadar minnoş birtakım hisleri kenara koyarak büyüye odaklandı ve bir tür püskürme sesinin ardından ışık topu hayat buldu, Gwyn'in yanında süzölmeye başladı.

Wells, “İyi iş, Jones,” diye mırıldandı ve Gwyn de hâlinden memnun –ve rahatlamış– bir tavırla başını salladı.

“Ne yaptığımızı görmemiz gerektiğini düşündüm,” dedi ama sonra etrafa bakınınca kendini, keşke büyü çalışmasaydı diye düşünürken buldu.

Evin geri kalanı biraz –tamam, epeyce– abartılı olsa da şık ve süslüydü. Peki, tavan arası?

Tavan arası basbayağı ürkütücüydü.

Bir duvara tablolar rastgele yaslanmıştı, Gwyn'in görebildiği kadarıyla hepsi cadılık tarihinin karanlık, korkunç anlarını betimliyordu. Cadı yakmalar, boğmalar, iç organların parçalanması.

Paslı kilitlerle kapatılmış ağır, siyah sandıklar odanın merkezine yakın bir yerde toplanmıştı, pencerenin hemen altınaysa işkence aletine benzeyen bir şeyler yığılmıştı. Arka duvardaki raflar tozlu şişelerle doluydu, Gwyn şişelere doğru yürürken karanlıkta aniden ortaya çıkan figür kısa bir çığlık atıp sıçramasına sebep oldu ama karşısındaki bir insan değil...

"Demir bakire mi o?" diye sordu, korku ve etkilenme karışımı bir hisle gözlerini karşısındaki insan boyutlarındaki metal biçime dikmişti.

"Hasiktir," diye mırıldanan Wells nesneyi yakından incelemek için yürüyüp yanında durdu, topuklarının üzerinde sallanırken elleri ceplerindeydi.

"Ekselansları ağır konuştu," diye yanıtladı Gwyn. Wells yüzünü ekşiterek ona baktı.

"Hak ediyor, değil mi?"

Gwyn, "Hem de nasıl," dedi ve o koyu renkli sakalın arasında bir anlığına beyaz dişler göründü. Bu, Ekselanslarının İçten Gülümsemesiydi ve Gwyn'in onu bir kez daha gülümsetecek şeyler söylemek istemesine neden oldu.

Ama belli ki Cehennem Zebanisinin inine girmişlerdi, şakanın sırası değildi. O yüzden Gwyn etrafını işaret etti. "Acaba sadece bütün bu şeylerden kötü enerji falan mı alıyoruz, ne dersin? Çünkü buradaki enerji kesinlikle kötü. Enerji testinden fena çıktı."

"Dediklerinin ne anlama geldiğini ciddi bilmiyorum," dedi Wells yavaşça, "ama sanırım özünü kavradım ve evet, söylediğin şey kesinlikle mümkün." Sonra kaşlarını çattı. "Ama en başta niye böyle bir koleksiyon yaparsın ki?"

Tamamen Gwyn'e doğru döndü, Gwyn'in büyüünden yayılan ışık yüzünde kıpırdanıyordu ve bakışları çok ciddiye. "Üniversitedeyken Morgan'ı ne kadar iyi tanıyordun?"

"Arkadaştık," dedi Gwyn, "ama çok yakın falan değildik. Yani... işte, okul arkadaşıydık. Bir sürü ortak dersimiz vardı, bazen yemekhanede birlikte öğle yemeği yerdik. Bir keresinde Ostara¹⁰ kutlamasında sarhoş olup oynadık." Omuz silkti. "Bilirsin işte, üniversite."

Wells bir nabız atımı kadar durup Gwyn'e baktıktan sonra konuştu. "Tabii. Evet. Bütün bunlar... evet." Başını hafifçe iki yana salladıktan sonra duvara yaslı duran resimleri incelemek üzere döndü. "O zamanlar böyle şeylere ilgisi var mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla yurt odasında antika işkence aletleri yoktu, hayır." Gwyn cevap verirken hafifçe ürpermişti, kafasını çevirip demir bakireye bir kez daha baktı. "Ama düşününce, ikinci sınıftan sonra birlikte pek fazla ders almadık. Ben Uygulamalı Büyü bölümündeydim, Morgan da... hatırlamıyorum. Daha tuhaf bölümlerden biriydi, Ayinsel Büyü olsa gerek. Sonra da, son sınıftayken—"

Gwyn durunca Wells ona doğru döndü. "Sonra?"

Gwyn bunu o âna kadar unutmuştu, hiç aklından geçirmemişti, hatta Morgan tekrar ortaya çıktığında bile. Ama şimdi bir anı tekrar yüzeye çıkmıştı. "Gitti," dedi, hatırlamaya çalışarak. "Son dönemin ortasında. Dediğim gibi, yakın arkadaş değildik ve o zamanlar artık neredeyse hiç görüşmüyorduk ama arkadaşlarımdan biri, her ne sebepleyse birkaç öğrencinin okuldan ayrılmasının istendiğini söylemişti. Nedenini o da bilmiyordu, her şey gizli kapaklıydı ve itiraf etmem gerekirse, ortada bir skandal falan da yok gibiydi ve ben de pek ilgilenmedim. Yani, 'okuldan ayrılmasının istenmesi' tam olarak *atılmak* sayılmaz, değil mi?"

10 Alman Paganizminde bahar tanrıçası. —ç.n.

Wells bir eliyle çenesini ovaladı ve duyduklarını düşünürken Gwyn hafızasını zorlayıp başka detaylar hatırlamaya çalıştı. Ama aradan on yıl geçmişti ve söylediği gibi, o sırada fazla dikkat etmemişti.

Yine etrafa bakındı.

Belli ki dikkat etmesi gerekirdi.

“Bu gece burada o gruptan başka birileri de var mı acaba,” diye düşünceli bir tavırla sordu Wells, bunun üzerine Gwyn arkasına dönüp merdivene doğru baktı.

“Kaç kişi olduklarını hatırlamıyorum. Beş, belki? Ama Rosa kesinlikle onlardan biriydi.”

Wells’in tek yanıtı, “Hımm,” oldu. Gwyn tekrar ona doğru döndü, içlerinin serinliği karşısında kollarını kendine sarmıştı.

“O düşünmeçli ifadeyle nerelere daldın öyle?”

Wells ellerini indirdi, kaşları birbirine yaklaştı. “Tamam, o dediğin bir Amerikan deyişi mi yoksa buraya özgü bir şey mi?” diye sordu ve Gwyn ne demek istediğini soramadan başını iki yana sallayıp sözlerini eliyle savuşturdu. “Boş ver. Buraya gelmeden önce kardeşim Bowen beni ziyaret etmişti.”

Gwyn başını sallayıp, “Kurtadam Kardeş,” dedi.

Wells hafifçe kaşlarını çatsa da bir an sonra, “Sakalı biraz abartılı,” diye itiraf etti. “Her neyse, dedi ki, Graves Glen gibi –içinde kelimenin tam anlamıyla sihir akan– bir yer geçen yıl burada olanlara benzer bir dönüşüm geçirirse iyi niyetli olmayan çeşitli cadıları mıknatıs gibi kendine çekebilirmiş.”

Eh, bu söyledikleri neresinden tutulursa tutulsun hoş değildi.

Yine de kulağa mantıklı geldiğini kabul etmek zorundaydı. Sihir öngörülemez ve istikrarsızdı. Gwyn, gücün değişimi kadar büyük bir şeyin bir tür cadı radarını harekete geçirebileceğini anlıyordu.

“Morgan’ın bir anda ortaya çıkmasının nedeni bu olabilir mi diyorsun?”

“On yıl önce Morgan’ın üniversiteden uzaklaştırılmasının sebebi tam olarak neymiş, onu öğrenmeliyiz diyorum.”

Bunun üzerine Gwyn adama bakıp sıırttı. “Yani dedektif mi olacağız. *Büyü* dedektifleri.”

“O kadar da değil,” diye kuru kuru yanıtladı Wells, sonra da merdiveni işaret etti. “Ve birileri ortadan kaybolduğumuzu fark etmeden önce partiye geri dönsek iyi olacak.”

Gwyn parmağını kıpırdatıp büyü lü ışığı yok ederek merdivene doğru yürüdü. Wells’in arkasından ilerlerken, “Jones ve Ekselansları, *Büyü Dedektifleri*,” diye mırıldandığında Wells omzunun üzerinden karanlık bir bakış attı.

“Penhallow ve Jones.”

“Jones ve Penhallow.”

“Penhallow, nokta.”

“Jones ve Oğlu.”

Wells merdivenin altında durup Gwyn’e döndü, başı hafifçe yana eğilmişti, yüzündeki şaşkınlık bir an sonra kayboldu. “Ha. Kedi.”

“Sör Purrcival her vaka için kıymetli bir yoldaş olur.”

Wells burnundan soluyarak güldü, tam da son basamağa adımını atmıştı ve Gwyn de yanına gelmişti ki ayak sesleri duydu lar.

Ve konuşma sesleri.

Çok ama çok yakından.

Ayak sesleri kapının dışında durdu ve evet, konuşan kesinlikle Morgan’dı. “Tabii, hatta yukarıda duruyor.”

Düşünecek zaman yoktu ama zaten Gwyn de hep düşünmek yerine harekete geçen bir kadın olmayı tercih ederdi. Wells’e doğru döndü, ceketinin yakasını kavradı ve adamı kendine çekti.

Wells’in, “Ne olu—” demesine kalmadan Gwyn dudaklarını onunkilere bastırdı.

*R*hiannon'un memeleri aşkına.

Wells son birkaç haftayı, bodrumdaki o öpücüğün aslında hatırladığı kadar da iyi olmadığını, sadece öncesinde asırlardır hiçbir kadını öpmediği için biraz sarsıldığını kendi kendine söyleyerek geçirmişti.

Ama Gwyn'in dudakları kendisinininkilerin altında aralanırken o düşüncenin çok ama çok aptalca olduğunu anladı.

Hayır, o lanet olası öpücük fena hâlde çarpıcıydı çünkü *bu kadın* fena hâlde çarpıcıydı ve artık Wells'in başı cidden dertteydi.

Sikine taktığından değil ya.

Elleri Gwyn'in kalçasına yerleşti, elbisenin kumaşı –ah şu *elbise*, bu akşam dışarıda Gwyn'i gördüğünde neredeyse dilini yutacaktı– tahmin ettiği gibi yumuşacıktı. Hatta tahmin ettiğinden de iyiydi çünkü Gwyn'in teninin sıcaklığıyla daha dokunulması, daha karşı konulmaz bir hâlde gelmişti ve onu kendine doğru çekerken Wells, gırtlğından kaçan tok homurtuya engel olamadı.

Beyninin mantıklı yanı, sırf sinsice ortalıkta dolaşmalarının makul bir bahanesi olsun diye öpüştüklerini hatırlayan tarafı; sadece Gwyn'in karşısında ortaya çıkıyormuş gibi görünen o karanlık, daha ilkel yanına yenik düşüyordu.

Ama belki Gwyn'in içinde de bir şeyler ortaya çıkmıştı çünkü o da bedenini Wells'e bastırıyor, kollarını boynuna doluyordu, memeleri Wells'in göğsüne yapışmıştı ve dili de–

“Ah! Kusura bakmayın!”

Kapı açılınca tavan arasına çıkan merdiven bir anda aydınlandı, parlak dörtgenin ortasında bir silüet belirdi.

Gwyn geri çekildiğinde dudaklarının peşinden gitmemek için Wells bütün iradesini kullandı ama sonra Gwyn avucunu göğsüne yasladı ve Morgan'la yüz yüze gelmek için dönerken kesik kesik nefes alarak güldü.

“Tanrım, sen *bizim* kusurumuza bakma,” dedi, sonra bir kez daha Wells'e baktı, mahcup bir tavırla alt dudağını dışlıyordu. Belli ki hayatının performansını sahneliyordu çünkü Wells, Gwynnevere Jones'un hayatı boyunca bir kez bile mahcup olmadığını tahmin ediyordu.

“Şahane evine hayran olduk ve ikram ettiğin o *çok* güzel şarap bizi birazcık çarptı galiba,” diye devam etti Gwyn. Kolunu doğal bir tavırla Wells'in omzuna atmıştı, o da elini genç kadının kalçasına sardı ve parmaklarını sıkıp Gwyn'i kendine çekme arzusuyla savaştı.

Morgan ikisine baktı, koyu renkli gözleri her şeyi algılamaya çalışıyordu. Ama gülümsediğinde bile bakışlarında asabiyet vardı, Wells bunu apaçık görebiliyordu. Sadece insanların evinin kuytu köşelerinde birbirlerinin suratına yumulmasından –doğal olarak– pek hoşlanmadığı için miydi yoksa başka bir şey mi vardı? Tavan arasında sakladığı şeylerle mi ilgiliydi?

“Çok büyük kabalık ettik, Morgan,” diye af diledi Wells ve Gwyn'i son basamaktan inmesi için yönlendirirken bu işten sevimlilikle kurtulmak üzere Rhys'i örnek alabilir miyim acaba diye düşündü.

Morgan elini sallamakla yetindi. “Yok yok, hiç sorun değil. Sadece şaşırdım.”

Koyu gözlerini Wells'e çevirdi. “Sana ikinizin arasında bir şey var mı diye sormuştum. Sakın bana yalanlar savurduğunu söyleme, Llewellyn Penhallow.”

Yalan söylemek karanlık büyü objeleri biriktirmekten daha küçük bir günah gibi görünüyordu ama Wells ne bilirdi ki?

“Yeni oldu,” diye açıkladı Gwyn. Wells’in omzundaki parmakları çok hafifçe kasıldı, sanki ne söylemek istediğini hissedebiliyordu.

“Çok, çok yeni,” diye onayladı Wells, Gwyn’in kalçasına hafifçe vurarak.

Mesaj alındı.

Gwyn parmaklarını gevşetti ve kapıyı işaret etti. “Selam! Sen de...”

Morgan’ın hemen arkasında birinin dikildiğini Wells ilk kez o anda fark etti. Diğerleriyle aynı yaşta gibiydi, sarı saçları yüzünden geriye sıkı sıkı yatırılmıştı.

“Harrison Phelps,” dedi ve el sıkışmak üzere uzandı. “Aslında Penhaven’dan tanıyoruz. Sen Gwyn Jones’sun.”

“Doğru ya!” dedi Gwyn neşeyle ama aslında adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi geldi Wells’e.

“Ve Llewellyn Penhallow,” diye devam etti Harrison, Wells’in de elini sıkarak. “Hiç tanışmadık ama tabii şöhretini biliyorum.”

Harrison’ın *aillesinin* şöhretini mi yoksa üniversitede kazanmayı başardığı kısa süreli zaferi mi kastettiğinden emin olmasa da Wells gergin bir gülümsemeyle başını salladı.

Gwyn, “Âdeta mezunlar günü düzenlemişsin, Morgan,” diye lafa karıştı ve Morgan kırmızı dudaklarının arasındaki bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

“Biraz nostaljik hissediyordum galiba,” dedi. “Ve eski arkadaşlıkları canlandırmak için iyi bir zaman gibi geldi. Eskiden takıldığımız yerleri.”

Wells neden dediğini soracaktı ama Morgan konuşmaya devam etti. “Eh, müsaadenizle, tavan arasında Harrison’a göstermek istediğim bir şey vardı.” Karşısındaki ikiliye baktı, gülümsemesi suratına sabitlenmişti ve “Siz ikiniz yukarı çıktınız mı?” diye sordu.

Hakkını vermek gerekirdi, soruyu önemsiz göstermeyi başarmıştı ama kadının gözlerindeki bir şey Wells’in hoşuna

gitmiyordu; cevabın hayır olmasını isteyen, belki de buna ihtiyaç duyan bir şey.

Gwyn hafifçe gülüp bir elini yanağına götürerek, “Tanrım, hayır,” dedi. “Açıkçası, şeye... işte, neyse, başlamadan önce kapı arkamızdan kapandığı için bile şanslıyız.”

Hafifçe sıırttı, yanakları hâlâ kıpkırmızıydı; Wells de kulaklarının ucunun ısındığını hissetti, oysa saçma bir tepkiydi. Wells yetişkin bir adamdı ve altı üstü öpüşmüşlerdi ama Gwyn “şeye” derken öyle imalı konuşmuştu ki lanet olası iki hece yüzünden Wells neredeyse sertleşecekti.

Sadece saçma da değil, resmen *gülünçtü*.

Wells, hemen arkasından gelen Gwyn’le beraber merdiven sahanlığından dışarı adımını atarken Morgan’a doğru hafifçe başını salladı. “Yeri gelmişken, biz artık gidelim.”

Morgan ve arkadaşlarının Penhaven’den atılmasının sebebini çözene kadar yanlarında mümkün olduğunca az vakit geçirmeleri daha güvenli olacak gibi görünüyordu. Üstelik evi sarmalayan sihir başını ağrıtmaya başlamıştı, boynu kasılmış, gözlerinin arkasına bir ağırlık çökmüştü. Buradan ne kadar hızlı çıkabilirlerse o kadar iyiydi.

“Normalde, ‘Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?’ derdim ama bu durumda müsaade edeceğim,” diyerek göz kırptı Morgan, Gwyn de yeniden Wells’in yanında durdu. Kolunu genç kadının beline bir kez daha sarmanın ne kadar doğal geldiğini ve ne kadar hoşuna gittiğini görmek Wells için biraz endişe vericiydi.

“Haftaya buluşalım,” dedi Gwyn. “Hasret gideririz.”

“Tabii ki,” diye âdeta şakıdı Morgan ama bakışlarının yine tavan arasına yöneldiği ve Harrison’dan yayılan gergin enerji Wells’in dikkatinden kaçmadı.

Evet, burada kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

Gwyn daha önce hiçbir partiden ayrıldığı için bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Ki, bir keresinde hem gelinin hem de damadın eski sevgilisi olduğu bir düğüne gitmişti, daha ne olsun.

Verandaya çıktıklarında, “Ödün kopunca gerçekten ölebilir misin acaba?” diye sordu Wells’e. Partiden ayrılırken eli hâlâ Wells’in avucunun içindeydi ki bu da “Biz beraberiz!” performanslarının bir parçasıydı ama burada başka kimse yoktu, dolayısıyla el ele tutuşmalarına da gerek yoktu.

Ama Wells elini bırakmıyordu, Gwyn de onun elini bırakmamıştı ve şimdi, ön basamaklardan inerlerken bakışlarının sadece bir anlığına Wells’in ay ışığındaki profiline, sivri burnuna ve köşeli çenesine odaklanmasına izin verdi ve kutsal her şey aşkına, niye tutup onu tekrar öpmüştü ki?

Gizli saklı dolaşmanızı açıklayacak en iyi bahaneydi de ondan! Hem işe de yaradı!

Ama beyni bu tamamen doğru gerekçeleri sıralarken bile durumun bundan ibaret olmadığını biliyordu.

Üstelik artık, bodrumdaki öpüşmelerinin büyüyle güçlendirilmiş olsa da olmasa da Tuhaf Bir Öpücük Vakası olmadığını biliyordu, peki şimdi nasıl olacak da hem Wells’le vakit geçirip hem de onu öpmek *istemeyecekti*?

Üstelik beraber yapmaları gereken Cadılık Görevleri vardı, bu da büyük bir meseleydi.

Ama şimdilik Gwyn elini doğal bir şekilde onunkinden çekti ve araziye aşp kamyonetini park ettiği yere yürüdü.

Wells’in o pırıl pırıl BMW’si de hemen arkasındaydı, bir an duraksadılar, Wells ellerini paltosunun ceplerine tıktı. “Eh,” dedi, gırtlığını temizledi ve biraz uzakta bir yere odaklanmadan önce bir anlığına yan yan Gwyn’e baktı. “İlk adım, Morgan’la diğerlerinin neden Penhaven’dan uzaklaştırıldığını öğrenmek. Ben kendim deneyebilirim ya da aslında *sen* de deneyebilirsin, bunun için bir araya gelmemizin gereği—”

LANETLİ ÖPÜCÜK

Kamyonentinin arkasına yaslanan Gwyn, “Bunun tuhaf olmasına gerek yok,” diye lafını bölünce Wells başını çevirip yine ona baktı. “Sadece biz tuhaf *davranırsak* tuhaf olacak.”

Wells başını yana eğdi. “Tuhaf davranmıyordum. Bence bunu tuhaflaştırmamamızı önererek sen tuhaflaştırıyorsun.” Sonra kaşlarını çattı. “Artık daha fazla ‘tuhaf’ demek istemiyorum, cidden.”

Gwyn güldü, göz ucuyla Wells’i izlerken saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Cidden gülüyordu... Wells’in yanındayken biraz fazla gülüyordu. Bu da, ne tuhaftır ki, bir iki sağlam öpücükten daha tehlikeli gibiydi.

Ama şimdilik saçını omuzlarından geriye attı. “Bak, bu iş üzerinde beraber çalışmamız daha mantıklı. Aksi hâlde bütün zamanımızı aynı şeylere bakarak harcayacağız, sonra ne bulduğumuzu birbirimize anlatırken, ‘Hı hı, zaten biliyordum,’ falan diyeceğiz ve o zamana kadar da Morgan’la arkadaşları Cehennem Kapısını falan açmış olurlar.”

“Mevzunun özünü kavramakta üstüne yok, Jones,” dedi Wells, hafifçe gülümsüyordu. Gwyn sırttı.

“Uzmanlık alanımdır. Ve tamam, öpüşmemizin durumu biraz garipleştirdiğini biliyorum ama birbirimizi öpmek *istediğimiz* yoktu ki. İlk öpücük?” Başparmağını kaldırdı. “Sihir. İkinci öpücük?” İşaret parmağını kaldırdı. “Zor bir durumdan kurtulmamız için kullanılan bir strateji.”

Elinin diğer parmaklarını kıpırdatarak ekledi. “Bana sorsan, dünyayı kurtarmak için öpüşmemiz gereken bir tür acayip duruma düşmezsek *ya da* birimizin diğerine kalp masajı yapması gerekmezse Graves Glen’i korumaya çalışırken birbirimizin dudaklarından uzak durabiliriz diye düşünüyorum.”

Böyle mantıklı ve tamamen kayıtsız konuştuğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Hatta öyle iyi bir senaryo çizmişti ki neredeyse inanmıştı.

Wells'in inanıp inanmadığı hakkındaysa hiçbir fikri yoktu. Adamın yüzü ifadesizdi ve gözlerinden bir şey anlayamayacağı kadar karanlık basmıştı.

“Öyleyse anlaştık,” diye devam etti Gwyn. “Ekip çalışması olacak.”

Wells iç çekti, başını kaldırıp bir anlığına gökyüzüne baktı, sonunda başını salladı. “Anlaştık. Penhallow ve Jones.”

“Jones ve Ekselansları.” Ama Gwyn bunu söylerken gülümsüyordu ve karşısındaki adam da gülümseyince nabzının bir anda hızlandığını hissetti.

“El sıkışalım mı?” diye sordu Wells, o da kendi arabasına yaslanmıştı. “Yoksa tavan arasındayken beraber çalışmaya gayriresmî olarak karar verdiğimizize göre şu öpücükle imza atmış mı olduk?”

Gwyn dudaklarını ıslattı, Wells'in gözlerinin aşağı kayıp hareketini takip ettiği de gözünden kaçmadı. “Şu öpücük,” diye yanıtladı, hissettiği kadar tahrik olmamış gibi konuşmaya çalışıyordu, “Morgan'ın –ve belli ki büyüyle gerçek bir oğlana çevirdiği ürkütücü vantrilok bebeğinin– dikkatini dağıtmak içindi.”

Wells hafifçe güldü, o kısık ses bile Gwyn'in ona dokunmak gibi bir delilik yapmamak için elbisesinin kumaşını kavrayarak ellerini sıkmasına yetti.

Ama Wells doğruldu, bakışları az önceki kadar yoğun değildi, atmosfer bozulmuştu.

Dönüp arabasının kapısını açarken, “Öyle olsun,” dedi.

Gwyn de kamyonetinin sürücü tarafına geçti, kilidi açıyordu ki Wells bu kez, “Yenebilir simli pudra,” dedi.

Gwyn'in anahtarı kilidi ıskaladı, kapı kolunun yanını çizip kırmızı boyayı kaldırdı. “Anlamadım?”

Wells arabasının kapısını açmış, kolunu kapının üstüne yaslamış, Gwyn'i izliyordu. “O paketteki şey. Hani üstümüze

dökülen,” dedi. O anda Gwyn midesinde rahatsız edici bir hisle doğruldu, anahtarlarını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

“Bir karışıklık olmuş,” diye devam etti Wells, “ve Zevk Sarayı diye bir yerin kargosu bana gelmiş.”

Gwyn’in buna karşılık bir espri yapması gerekirdi. *Mükemmel* bir pas yakalamıştı ama tek yapabildiği gözlerini dikip Wells’in bakışlarına karşılık vermektir.

“Uyduruyorsun,” dedi sonunda. Karanlıkta yüz ifadesini göremese de Wells’in kaşının kalktığını neredeyse *duyabiliyordu*.

“‘Zevk Sarayı’ ismini cidden uydurduğumu mu düşünüyorsun?”

Pek olası değildi, kabul etmesi gerekirdi ama o gece Wells’i sırf istediği için öptüyse bu, ‘olası değil’i aşp ‘akılalmaz’ bölgesine girerdi, o yüzden bastırmak zorundaydı.

“Muhakkak büyüydü,” diye ısrar etti. “Belki... belki yanlışlıkla oraya karışmıştır ve—”

“Ah, onu da düşündüm, en azından bir süreliğine. Hatta öyle olmasını umdum. Ama yemin ediyorum, Peri Dili’nin sihirli hiçbir yanı yok. Sadece—”

“Yenebilir simli pudra,” diye Gwyn tamamladı ve Wells de başını salladı.

“QED¹¹.”

Espri için mükemmel bir pas daha ama Gwyn’in aklına hiçbir şey gelmiyordu, beyinde uğultudan başka bir şey yoktu çünkü o geceki şey kesinlikle büyü *olmalıydı*. Wells’i arzuladığına göre aklını kaybetmiş olmalıydı ve o âna kadar, Lanet Olası Wells Penhallow’u cinsel anlamda bir kez olsun düşünmemişti.

Bir tek...

11 (Lat.) Quod erat demonstrandum. “Gösterilmek istenen de buydu” anlamına gelen, kanıtın doğruluğunu göstermek için genellikle matematiksel ispatların sonuna eklenen kısaltma. —ç.n.

Şarap Barakası'ndaki o an, mağazasında kasanın arkasındaki görünümü ve bir anda gözlerinin önünden geçmeye başlayan yüzlerce küçük an dışında.

Gırtlığını temizleyerek, "Yani," diye toparladı Wells. "Bu geceki öpücüğün ardında başka bir niyet olduğuna karşı çıkmamam da korkarım o ilk öpücük gayet gerçekti."

Keşke hava bu kadar karanlık olmasaydı, diye düşündü Gwyn, böylece Wells'in yüzünü daha net görebilirdi çünkü adamın o anda ona nasıl baktığı bir anda çok büyük önem kazanmıştı.

Gwyn güçlkle yutkunarak anahtarlarını sıkı sıkı kavradı. "Bunu... bir daha Jones ve Ekselansları Öpücük Riskleri değerlendirmesi yaptığımda hesaba katarım," dedi cılız bir sesle.

Wells ara sıra çıkardığı o sesi yine çıkardı, tam olarak gülüş olmasa da ona yeterince yakın bir homurtuydu bu. "Öyle yaparsın," dedi. "İyi geceler, Gwyn."

Ve Gwyn'i elinde anahtarlarıyla öylece dikilirken bırakıp arabasını sürdü gitti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Wells, partiyi takip eden pazartesi günü, Ailenin Denyosu tacını nihayet Rhys'tan almasının biraz rahatsız edici olduğunu düşünüyordu.

En küçük kardeşi bu ünvanı layıkıyla taşımıştı sonuçta ama Gwyn'e aslında-büyü-olmayan aşk büyüsünden bahsederek Wells muhakkak ki öne geçmişti. Bowen'in, ünvanı kazanmak istiyorsa, Snowdonia'yı yanlışlıkla patlatması falan gerekecekti.

Neden böyle yaptığını tam olarak kestiremiyordu fakat Gwyn'in tüm bu durum karşısında fazla umursamaz davranması içine dert olmuştu. Onun da öpüşmelerinden en az kendisi kadar etkilendiğini biliyordu; bedenini onunkine yaslamasından, dilinin ve dudaklarının cüretkârlığından anlamıştı. Yani belki de bunu kabul etmesini istiyordu ya da en azından, Rhys'ın o lanet paketi eline tutuşturup kahkahalar attığı andan beri hissettiği kafa karışıklığını ve belli belirsiz tedirginliği onun da yaşamasını istiyordu.

Ama gündüz gözüyle bakınca, bunu ona söylemenin çok iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Her şeyi olurlarına bırakmak, Gwyn'in yaşadıklarının aptal bir büyüden başka bir şey olmadığını düşünmesine izin verip hayatına devam etmek daha mantıklı olabilirdi. Gwyn ona ilgi duyuyor olabilirdi ama bu ilginin peşine düşmeye hiç niyeti olmadığı da apaçıktı, zaten işler yeterince karışık. Gwyn'in kuzeni –neredeyse kız kardeşi sayılırdı– Wells'in kardeşiyle evliydi, hepsi de aynı kasabada yaşıyorlardı ve kasabanın cadılık işlerine öyle ya da böyle dâhil oluyorlardı. Hiçbiri kolayca koparılabilecek bağlar değildi.

Birkaç randevuya çıksalar ve aralarındaki bu... şey, artık her neyse, bir anda cızırdayıp sönerse? Gwyn'i yine de her gün görmek zorunda kalırdı, Rhys'i ve Vivienne'i zor durumda bırakırdı ve kendi için kurduğu bu oldukça güzel hayat da duman gibi dağılırdı.

Peki, ya *sönmezse?*..

İki oğlunun birden, artık Penhallowların ezeli düşmanı olarak gördüğü ailenin kadınlarıyla birlikte olduğunu öğrenirse babasının ne tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve açıkçası bunun düşüncesi bile ürpermesine neden oluyordu.

Simon daha bir gece önce aramıştı. Yani, "aramak" derken, Wells'in sırf bu sebeple yanında getirdiği kehanet aynasında belirmişti. En uzun konuşmalarından biri değildi, yine de Simon en az üç kez "Jones kadınları" hakkında soru sormayı başarmıştı. Wells, o sırada kasabada sadece tek bir Jones kadını olduğunu babasına hatırlatmış, sonra da onu pek görmediği yalanını savurmuştu.

Beklediğinin aksine, babası bu durumdan hoşlanmamıştı. "Düşmanlarına yakın durmak mantıklıdır, Llewellyn," dediğinde Wells gözlerini devirmemek için kendini zor tutmuştu.

"O benim düşmanım değil, baba," diye yanıtladığında Simon bir kez daha miras, büyü ve "Penhallowların o kasaba için yaptığı bütün o şeyler" konusunda homurdanmaya başlamıştı. Bu da Wells'e, Penhaven Üniversitesi'nden kovulan herhangi bir cadı hakkında bilgisi var mı diye babasına sorma fırsatı tanımıştı.

Ama Simon soruyu geçiştirmişti. "Üniversite hanemizin ismini taşısa da o saçma sapan dersleri müfredata kattıklarından beri işlerine hiç karışmadım. Çay Yaprağı dersi falan." Burun kıvrarak, "Zırva," diye de eklemişti.

Wells de zaten babasının faydalı olmasını beklemiyordu, Morgan'dan ve şüphelerinden bahsetme gereği duymadan konuşmayı "işlere göz kulak olacağına" söz vererek sonlandırmıştı.

Sonra interneti denedi ve Morgan'ın geçmişine dair bazı izlere rastlasa da –Roma'daki bir büyü dükkânı için yazılmış bir yorum, Londra'da bir ortaokulun başışçı listesinde geçen adı– pek bir şey yoktu. Çoğu cadı göze batmamaya özen gösterirdi, bu yüzden fazla bilgi bulamamış olmak Wells'i şaşırtmadı.

Ardından evdeki çeşitli büyü kitaplarını karıştırarak oyalandı. Aradığı cevabı bulmasını sağlayacak bir zihin berraklığı büyüsü var mı diye merak ediyordu ama bunun zor olacağının da farkındaydı. Bilmenizi istemeyen birinden bilgi çekip almak kesinlikle büyünün karanlık tarafına düşüyordu ve tam da bu sebeple, tahmin ettiği gibi, bu tür bir büyü için kolay kolay bulamayacağı karmaşık malzemeler gerekiyordu. Vatana ihanetten asılmış bir adamın parmak kemiği, yüz bir gün önce kurumuş bir kaynaktan alınmış bir kâse su ve en fenası, bir gözyuvarı.

İnsan gözü mü yoksa hayvan gözü mü olduğu belirtilmemişti ama Wells, hangisi olursa olsun bu olayda büyü yoluna gitmeyeceğine karar verdi.

O öğleden sonra dükkânında işler sakindi, orada tuttuğu kitapları kurcalıyor ve işe yarayabilecek, daha az vücut parçası içeren bir büyü var mı diye bakıyordu.

Ümit verici görünen –gerçi “boğularak ölmüş bir gelinin duvağından bir parça dantel” kesinlikle sıkıntı çıkaracaktı– bir büyü bulmuştu ki kapının üzerindeki çan çınladı.

Cuma gecesinden beri Gwyn'i görmemişti ve genç kadının her nasılsa son iki günde daha da güzelleştiğinden neredeyse emindi. Uzun saç kızıllı dalgalar hâlinde yüzünü çevrelemişti, pembeye boyadığı tutam biraz solmuşsa da hâlâ belirgindi. Taytının üzerine bir çeşit siyah, uzun kazak giymişti; Wells'in dokunursa yumuşacık bulacağını bildiği bir giysi daha.

Bu teorisini test edeceğinden değil tabii.

Ama daha fazlası vardı. Gwyn'in yüzü ıslıl ıslıldı, kocaman gülümsüyordu ve dürüst olması gerekirse, Wells'in başını döndüren de tam olarak buydu.

“Yavru Cadılar imdada yetişti!” diye ilan etti Gwyn, ancak o zaman Wells genç kadının arkasında üç kişinin daha olduğunu ve hepsinin de onun kadar heyecanlı gözüktüğünü fark etti.

“Gelin,” dedi Gwyn gençlere ve tezgâha doğru ilerlemelerini işaret etti. “Bana söylediğiniz şeyi ona da söyleyin.”

Sam, yani turkuaz saçlı kız konuşmaya başladı. “İşte, Glinda, Penhaven’den kovulan biri hakkında bir şeyler bulmaya çalıştığınızı anlatıyordu bize, ben de *ona* evrak kayıt biriminde çalışan bir kızla çıktığımı söylüyordum. Sara diye bir kız, çok da iyi biriydi, aynı zamanda balık burcuydu ama *ben* aslan burcuyum, yani—”

“Bu kısımları atlayabilirsin,” dedi Gwyn kızın kolunu tutarak, “esas hikâyeyi ne kadar zenginleştirse de.”

“Tamam.” Sam başını salladı. “Neyse, Penhaven’a giren her öğrencinin bir dosyası olduğunu söylemişti bana. Yani *bil-diğin* dosya. Bilgisayar klasörü değil, her bir öğrenci için halis muhlis kâğıtlar.”

Wells kitabını kapatıp doğruldu. Yavaşça, “İlginç,” dedi. Bir bilgisayarı hacklemektense bir parça kâğıdı ele geçirmek—en azından ona şöyle bir göz atabilmek— gözüne daha kolay görünüyordu.

“Dosyalar Dr. Arbuthnot’ın ofisindeki bir dolapta,” diye devam etti Sam. “Tabii sıradan bir dolap değil, yüz yıldan fazladır o üniversiteye giden her öğrencinin kaydını içerdiği de düşünülünce, sihirli bir dolap ama *normal* görünüyor.”

Gwyn kollarını kavuşturup başını salladı. “Penhaven’dayken o dolabı nereden baksan bir milyon kez gördüm. O zamanlar resmen Dr. Arbuthnot’ın ofisinde yaşıyordum.”

Wells, Dr. Arbuthnot’ın büyücülük fakültesi dekanı olduğu biliyordu, Penhaven’dayken onun derslerinden birini de almıştı ama bu ismin belli belirsiz anımsattığı başka bir şey vardı. Gwyn’e bakmasına sebep olan bir şey çünkü... bir şekilde onun da dâhil olduğu bir şeydi sanki?

Ama Sam hızlı hızlı devam etti. “Neyse, çılgınca olan kısım bunlar değil. Yani, dolap biraz çılgınca ama—”

“Sam!” diyen Cait kızı omuzlarından tutup sarstı. “Sadede gel!”

“Dolabın üzerinde büyü yok,” dedi Sam telaşla. “Cidden. Sıfır koruma büyü. Sara’nın dediğine göre bu konuda hiç sıkıntı çıkmamış çünkü cidden, kim o dosyaları kurcalamak ister ki? Sadece eski öğrencilerin dosyaları var, şu an okuyanların değil. Hem kimsede Dr. Arbuthnot’ın ofisine girip de oradan bir şey almayı deneyecek göt yok.”

Parker, “Ve!” diye parmağını kaldırarak ekledi. “Dr. Arbuthnot’ın ofisi büyülerle korunuyor. İsteseniz de gizlice giremezsiniz.”

Bu kez Gwyn konuştu. Wells’e bir bakış atarak, “*Ama,*” dedi, “eğer biri zaten ofisteyse, o biri muhtemelen dolabı açıp Morgan’ın dosyasını bulabilir. Özellikle de bu kişi cadı topluluğunun saygıdeğer ve kıymetli bir üyesiyse ve kendisine o ofiste yalnız bırakılacak kadar güveniliyorsa.”

“Hımm,” dedi Wells çünkü yıllar içinde, ne yapacağı ya da söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığında bu sesi çıkarmanın uygun bir yanıt olduğunu öğrenmişti.

Gwyn’in sırtışı daha da büyüdü. “Bugün ikimiz de dükânı erken kapatıyoruz, Ekselansları.”

“Bu plan asla işe yaramaz.”
“Kesinlikle yarayacak.”

Gwyn ve Wells, dükkânlarını kilitleyip çıktıklarından beri bu tartışmanın en az altı versiyonunu yapmışlardı. Evlerine gidip hazırlanmak için dağa doğru yol alırlarken tartışmışlardı (“Bunun zannettiğin kadar kolay olacağını hiç ama hiç sanmıyorum.” / “Kesinlikle o kadar kolay olacak.”).

Wells cübbe falan olmayan en resmî ve ciddi giysisine bürünüp evden çıktığında tartışmışlardı (“Vals yaparcasına içeri dalıp bunu yapabileceğimizi düşünmek saçmalık.” / Ekselansları, üç dörtlük ritimle yürümeye başlasan iyi edersin çünkü vals yapıyoruz.”).

Yavru Cadılar arka koltuğa tıkmış hâlde Gwyn’in kamyonetiyle üniversiteye doğru giderlerken tartışmışlardı (Bunu planlamak için biraz daha zaman ayırırsak plandaki açıkları da görebiliriz.” / “Açık falan yok, planımız kusursuz.”).

Şimdi de Gwyn kampüsten bir blok ötedeki bir yan sokağa park ederken yolcu koltuğundaki Wells’e dönüp konuştu. “Babanı örnek al, yeter. Bilirsin işte. Otoriter. Züppe. Dallama.” Sonra da uzanıp elini Wells’in omzuna koydu ve “Kolay olacaktır. Senin birkaç tık yükseltilmiş hâlin işte,” diye ekledi.

Yavru Cadılar bu lafa kıkırdarken Wells ters ters baktı ama Gwyn istifini bozmadan gülümsedi, sonunda Wells gözlerini devirdiğinde çok hafif bir sırıtışın izi görünür gibi oldu.

“İyi, tamam. Peki sen ne kadar gerimde olacaksın?”

“On dakika. Belki on beş. Bu çocukların hünerlerini ne kadar hızlı konuşturduğuna bağlı.” Sam, Cait ve Parker’ı işaret etti. Hepsi de heyecandan kıpır kıpırdı. Diğer yandan bu hâllerini hoşuna gitse de Gwyn belki *azıcık* gergindi ve Plan’a olan güveni iddia ettiğinden belki *birazcık* daha azdı.

Ama Yavru Cadılarla beraber planı bir kez şekillendirince bir an önce harekete geçmeleri kaçınılmaz olmuştu. Sonuçta, Morgan’ın büyük sırrını ne kadar erken öğrenirlerse Graves Glen’e tehdit oluşturup oluşturmadığını da o kadar erken anlardı.

Ve evet, tamam, Gwyn cuma gecesinden beri gidip Wells’le konuşmak için bahane arıyor olabilirdi ve bu plan sayesinde aradığı o mükemmel bahaneyi nihayet bulmuş olabilirdi ama şu anda bunu fazla düşünmeyecekti.

Tıpkı o öpücüğün aslında büyüyle hiçbir ilgisi olmadığını ve belli ki tamamen Ekselansları Llewellyn Penhallow’dan çok ama çok hoşlandığı gerçeğiyle ilgisi olduğunu düşünmediği gibi.

Bütün o konulara yakından bakıp yüzleşmektense kendini bu işe atmak daha iyiydi.

Wells ellerini kaldırıp kravatını düzeltti. Siyahlara bürünmüş, saçını arkaya taramıştı, mavi gözleri dışında tek renkli yanı parmağındaki mühür yüzüğüydü.

Bu tarz ona yakışıyordu. Haşın, abartısız.

Feci seksi.

Aklından geçenleri koca bir tırın gücüyle zihninden uzaklaştıran Gwyn dikiz aynasından kendi yansımasını kontrol etti. Giydiği taytı ve çizmeleri değiştirmemişti ama kazağı çıkarıp bol bir tişört giymişti. Cırtlak yeşil harflerle yazılmış *UÇUN, GÜZELLERİM BENİM!* baskısıyla âdeta buradayım diye bağırان tişörtün üstüne aynı yeşil tonunda tüylü bir hırka geçirip kulaklarına parlak mor süpürge küpeler takmıştı.

Bu Gwyn için bile biraz abartılı bir kıyafetti ama Wells gibi onun da bu öğleden sonra oynayacağı bir rolü vardı.

“Yani o dosyayı dolaptan alacağım ve fark etmemesini umacağım, öyle mi?” diye sordu Wells. “Ceketime mi tıkacağım?”

Gwyn, “Plan bu,” diye yanıtladı ama Parker arka koltuktan uzandı, elinde bir şey vardı.

“Aslında,” dedi, “bunu hazırladım.”

Madeni paraya benziyordu, bir gümüş dolardan biraz daha büyüktü. Wells madalyonu Parker’dan alırken onları izleyen Gwyn metalin suyun üstünde yüzen yağ gibi hafifçe pırıldadığını fark etti.

“Bunu sayfalara değer, tüm bilgileri kaydedecek,” dedi Parker. “Sonra başka bir kâğıda değdirince orijinal kâğıttaki her şey orada belirecek.”

Wells madalyonu ışığa tutarken, “Bu... çok akıllıca,” deyince Parker’ın yüzü ışıldadı.

“Teşekkürler! Kendi tasarımı ve daha fazlasını yapabilirsem parayı *kırarım* diye düşünüy...”

Hem Gwyn hem de Wells yavaşça başlarını çevirip ona bakınca Parker koltukta büzülüp kaldı. “Kesinlikle kampüs civarında satacak *değilim* tabii,” diye tamamladı lafını ve Sam ona yandan sağlam bir dirsek attı.

“Söylediğin iyi oldu,” diye iç geçiren Wells kamyonetin kapısını açtı. Gwyn’e, “On dakika,” dedi, o da başını sallayıp onayladı.

“On dakika.”

Wells dönüp üniversiteye doğru yürümeye başladı. Gwyn kapısını açmadan önce bir kalp atımı kadar bekledi.

“Ekselansları!” diye seslenerek arkasından koşunca Wells durdu.

Yerlerde yapraklar uçuşuyordu, hava açık olsa da serinlemeye başlamıştı, özellikle de binaların arasındaki gölgede dikilirken; Gwyn hırkasına iyiden iyiye sarındı, hafifçe ürperdi. “Yavru Cadılarımı çok seviyorum,” dedi, “ama sana karşı dürüst ol-

malıyım. O şey... en az yüzde otuz olasılıkla alev alabilir ya da belki patlar.”

Wells elindeki madalyona baktı. “Yüzde otuz mu?”

“Tedbirli bir tahmin.”

Wells bakışlarını kaldırıp onunla göz göze gelince Gwyn bu kez bambaşka bir sebeple ürperdi.

“Bu iş felaketle sonuçlanacak,” dedi Wells ama Gwyn bu sefer gerçekten öyle düşündüğünü zannetmiyordu.

“*Zaferle* sonuçlanacak,” diye çıkıştı. Wells bir kez daha iç geçirip madalyonu cebine attı.

“Göreceğiz, öyle değil mi?”

“Böbürlenmek hiç çekici bir şey değil, Jones.”

Gwyn güldü, akşam oluyordu ve gerisin geri kasaba merkezine dönüyorlardı, direksiyona pat pat vurdu.

“Tek söylediğim, haklı olduğumu kabul etmeni istediğimdi. Bir de gazeteye ilan verip haklı olduğumu duyurmanı, sonra da kendine bir sosyal medya hesabı açıp ilk paylaşımında ‘Gwyn Jones haklıydı ve ben, Ekselansları Llewellyn Penhallow haksızdım,’ yazmanı istedim.”

Wells’in ters ters bakmaya çalışıyor olabileceğini düşündü ama belli ki planlarının işlemesi onu da Gwyn kadar memnun etmişti, bu yüzden de zorlanıyordu.

Hatta işler Gwyn’in beklediğinden bile *daha iyi* gitmişti.

Wells ailesiyle ve artık burada olduğuna göre üniversiteyle daha fazla alakadar olmak istediğiyle ilgili bir hikâye anlatarak gerçekten de Dr. Arbuthnot’la ofisinde görüşebilmişti.

On –tamam, neredeyse yirmi– dakika sonra Gwyn içeri dalıp bazı öğrenciler alıştırma yaparken büyülerinin kontrolden çıkmış gibi görüldüğünü telaşla aktardığında Wells’in hor gören onu süzmesine neredeyse inanacaktı.

Aslında o hâli bir parça çekiciydi, özellikle de Gwyn'in fazla göze batan giysilerini hor gördüğünü açık etmesi gerekirken bir yandan da sıcak bakışları üzerinde dolaşırken. Neyse ki o esnada Dr. Arbuthnot'ın dikkati dağınıktı da o bakışları fark etmemişti.

Umdukları gibi Dr. Arbuthnot dışarı çıkan Gwyn'in peşine takılmış ve kampüsün orta bahçesine kadar gelmişti. Burası büyüyle maskelenmişti, böylece normal öğrenciler sadece kitap okuyan, ders çalışan, frizbi oynayan başka gençler görüyorlardı.

Yavru Cadılar işlerini biraz fazla iyi yapmışlardı ama yerdeki yarık kapatılıp ağaçlar da normal hâllerine döndürüldükten sonra epey hafif bir ceza almışlardı (yemekhanede iki hafta gönüllü çalışacaklardı) ve Gwyn, Dr. Arbuthnot'la yalnız kalmıştı.

Eski öğretmeni, "Teşekkürler," dedikten sonra gözlerini kısarak, "Niye kampüsteydin ki?" diye sormuştu.

"Vivi'nin ofisinden bir şey alıyordum," demişti Gwyn, daha önce kulübeden aşırıldığı Galler Tarihi kitabını göstererek. Vivi'nin eşyalarının bir kısmı hâlâ oradaydı ve Gwyn mükemmel sahne aksesuarını görünce kaçırmazdı. "Galler'de yaptığı araştırma için ihtiyacı varmış."

Dr. Arbuthnot ikisinden biri (ya da ikisi de) ölene kadar Gwyn'den şüphelenmeye devam ederdi herhâlde ama Vivi'ye saygı duyuyor ve ondan hoşlanıyordu, böylece bahaneyi yedi. Birkaç dakika içinde çoktan kamyonetine dönmüş ve Wells'i beklemeye başlamıştı.

Bekleyişi biraz uzun sürmüştü.

Neredeyse yarım saat sonra Wells sokağın öbür ucunda belirmişti, telaşla yürüyordu. Kamyonete binip de ceketinin içinden dosyayı çıkardıktan sonra (belli ki Parker'ın madalyonuyla ilgili tavsiyesini dinlemişti) Gwyn resmî olarak Böbürlenme Seansını başlatmıştı.

Şimdi ise Ana Cadde'ye geri dönmek için yola koyulurlarken hâlâ Wells'in kucağında duran dosyayı başıyla işaret etti. "Baktın mı?"

"Yok, açıkçası sırf bulabildiğim için bile sevindim. Yıllar boyunca Penhaven'da kaç Howell okumuş, haberin var mı? Arbuthnot'ın geri dönüp beni yakalaması riskini göze alamadım, o yüzden dosyayı doğrudan ceketimin içine tıktım. Sonra da senin o üçlü her ne yaptıysa Arbuthnot'ın sorunu çözmesini beklerken öylece oturup rolümü sürdürmem gerekti." Arka koltuğa doğru baktı. "Sahi, nereye gittiler?"

"Ders çalışmak için kampüste kaldılar," yanıtını alınca başını sallayıp tekrar dosyaya baktı.

"Ee, şimdi açayım mı yoksa doğru düzgün bakacağımız bir yere gidene kadar beklememi mi istersin?"

Gwyn başını iki yana salladı, sonra kamyonetin camını kapadı. "Bekleme, bak bakalım ne varmış."

Wells dosyanın kapağını açtı, sayfayı gözden geçirdi. "Ayinsel Büyü okuduğunu doğru hatırlamışsın. İyi de bir öğrenciymiş. Neredeyse bütün notları A, hocalarından övgüler..."

Gwyn homurdandı. "Kendi dosyayı kesinlikle görmek istemiyorum," dedi. "Büyük ihtimalle kapağına 'AYAKLI FELAKET' mührü vurulmuştur, başka da bir şey yoktur."

Wells cevaben gülümsedi, bakışları hâlâ Morgan'ın dosyasındaydı. "Benimkinde de şüphesiz 'SİKTİR OLDU GİTTİ' yazıyordur, yani benim de dosyama pek bakasım yok. Ah!" Sayfaya pıt pıt vurdu. "İşte burada. 'Öğrenciye, uygunsuz ve edepsiz büyü uygulamaları nedeniyle mezuniyet öncesinde üniversiteden ayrılması tavsiye edilmiştir.'"

Wells kafasını kaldırdı, kaşlarının arasında tam üç tane kırıksıklık belirdi. "Hepsi bu."

"Bu her şey olabilir," dedi Gwyn. Wells arkasına yaslanıp düşündü.

“*Kötü* her şey olabilir,” dedi. “En azından, her ne yaptıysa iyi bir şey olmadığını biliyoruz.”

Gwyn başıyla onayladı ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. “Mükemmel bir planı boşa harcamışsınız gibi geliyor,” dedi Wells’e ve o da bir kez daha, başka ne söyleyeceğini bilemediğinde çıkardığı, “Hımm,” sesiyle yanıtladı.

Wells’in çıkardığı sesleri, yüz ifadelerini, bir şeyi derin derin düşünürken sakalına nasıl dokunduğunu tanımaya başlaması Gwyn’i birazcık rahatsız etti.

Wells ellerini kaldırıp kravatını gevşetti, gömleğinin birkaç düğmesini açtı ve bu sırada Gwyn gözlerini yoldan ayırmamak için çok ama çok çabaladı. “Ee, seni evine mi bırakayım?”

Dükkândan ikisi de kendi arabalarıyla çıkmıştı ama üniversiteye gitmeden önce Wells’in arabasını evinde bırakmışlardı. Alacakaranlık iyiden iyiye çökmüştü ve Gwyn bir iki saatliğine dükkânı tekrar açmayı hiç istemiyordu.

Ama eve dönmek istediği de söylenemezdi, maceralarının heyecanı ve adrenalin hâlâ damarlarında dolaşıyordu, ele geçirdikleri dosya tam bir hüsrân olsa da.

Kolu çevirerek yine camı açtı ve serin akşam havası, odun dumanı ve yaprak kokuları içeri doldu. Graves Glen’in böyle geceleri kelimenin her anlamıyla büyüleyiciydi ve kamyonet Ama Cadde’de yavaş yavaş ilerlerlerken kaldırımlarda asılı ışıklar yanıp ön camdan yansımaya başladı.

Wells de camını açtı, başını koltuğa yasladı. Yumuşacık bir sesle, “Ne şahane bir gece,” dedi ve Gwyn o anda, tam olarak nereye gitmek istediğini buldu.

Gwyn kamyonetini tanıdık bir toprak yola soktuğunda karanlık tamamen çökmüştü. Yol, kenarlarındaki setlerden yamru yumru ağaç kökleri yükselen tepelerin arasında kıvrılıyordu. Camlar hâlâ açıktı, Gwyn yükseklerdeki kayalardan damlayan suyun belli belirsiz sesini, bir baykuşun yumuşak ötüşünü, ağaçlar arasında süzülen rüzgârın hışırtısını duyabiliyordu.

“Planındaki görevimi tamamladım diye beni bir yerlere götürüp öldürmeyeceksin, değil mi?” diye sordu Wells.

Gwyn göz kırparak, “Aklıma öyle fikirler getirme,” diye cevapladı.

Tepeyi tırmanmaya devam ederlerken yol hafifçe kıvrıldı ve Gwyn başıyla sol tarafı işaret etti. “Şuraya doğru gidersen Johnsonların elma bahçesine varırsın. Ama uyarmadı deme, iyi insanlar olsalar da Elmacılar ve Korkucular arasındaki çekişme, Cadılar Bayramı’nı bu kadar ciddiye alan her kasabanın en eski savaşıdır.”

Wells yalandan bir ciddiyetle, “Anlaşıldı,” dedi.

Gwyn gülümsedi ve kamyonet daha da yükseklerle tırmanmaya başlarken vites değiştirdi. “Normalde neredeyse bütün eylülü onlara bırakırız ama tehdit ettikleri gibi Cadılar Bayramı gecesi Sonbaharda Elma Bahçesi Turu düzenlerlerse tüm anlaşmalar çöp olur.”

Son bir tepeyi daha aşınca Gwyn kamyoneti geri vitese taktı ve tam istediği noktaya yerleşene kadar manevra yaptı. Buraya o kadar çok gelmişti ki gözleri kapalı hareket edebilirdi ama Wells temkinli bir ifadeyle etrafa bakınıyordu.

“Cinayet derken şaka yapıyordum ama nerede olduğumuz hakkında ciddi hiçbir fikrim yok.”

Motoru durduran Gwyn kapısını açtı. “Yelegini ilikleyip hazırlandıysan hadi gidelim, Ekselansları.”

Kamyonetten inerken, “Yelek giymiyorum ki,” diye söylendi Wells ama karşılıklarına serilmiş manzarayı görünce başka şeylerden de şikâyet edecektiye bile çenesini tuttu.

Gwyn kamyoneti kasası dik bir uçuruma bakacak şekilde park etmişti, arazi bir anda alçalıp aşağıdaki vadiyi gözler önüne seriyordu. Graves Glen karanlığın içine pırıldayan ışıklardan ibaretti, yuva sıcaklığında ama çok uzaklardaydı, etrafında gölgeli tepeler yükseliyordu.

Kasabanın hemen arkasında, ay ışığı vadiyi aşan bir trenin oluşturduğu uzun çizgi boyunca yansıdı, tren düdüğünün sesi vadiyi aşıp hafifçe kulaklarına çalındı.

Gwyn arka koltuğa uzanıp buraya her gelmek istediğinde hazır olsun diye hep yanında taşıdığı örtüyü çıkardı, sonra da kamyonetin kasasına serip oraya tırmandı.

Wells hâlâ kamyonetin yanında dikilmiş, manzarayı izliyordu. Gwyn örtüyü sererken, “Burayı ilk Vivi bulmuştu,” dedi. “Ta eskiden, ergenliğimizde. Dağlarda araba sürmeyi severdi ve bu noktanın kilometreler boyunca görebileceğimiz en güzel manzaraya sahip olduğunu söylemişti.”

“Bundan iyisini hayal etmek zor gerçekten,” dedi Wells. Sesi yumuşacıktı, gözlerini manzaradan alamıyordu.

Örtünün üzerine yerleşen Gwyn, Wells’e kasaya tırmanmasını işaret etti. “Haydi, Ekselansları,” dedi. “Georgia çocuğu olacaksan kamyonet kasasında oturmaya da alışman lazım.”

“Biraz fazla buyurgansın, biliyorsun değil mi?” dedi Wells ama şaşırtıcı bir zarafetle Gwyn’e katıldı, uzun bacaklarını uzatıp oturdu.

Bir süre sessiz kaldılar, bu sırada Gwyn daha önce buraya hiç kimseyi getirmediğini düşündüyse de üzerinde durmamaya çalıştı.

En azından fazla durmamaya çalıştı.

Onun yerine başını arkaya yatırıp yukarıya baktı. Ağaçların kubbesinin arasında yıldızlar parlıyordu ve ay, en yüksek tepenin hemen sağında kusursuz bir hilal şeklinde görülüyordu.

Yanındaki Wells geriye yaslanıp ellerinden destek aldı. “Burası ne kadar berrak. Hava, gökyüzü.”

Gwyn de arkasına yaslanırken elleri hafifçe birbirine dokundu. Temasın farkında değilmiş, Wells’in vücudunun sıcaklığı karşısında ona yaslanıp kıvrılmak, kokusunu içine çekmek istemiyormuş gibi yapmaya çalıştı.

Ama Wells söz konusu olunca bu iş gitgide zorlaşıyordu, Gwyn daha fazla direnemedi ve kıpırdanıp Wells’e biraz daha yaklaştı, o kadar yakınlardı ki yıldızları izlerken kalçaları birbirine değiyordu.

“Eminim Galler de doğal güzellikler konusunda hiç fena değildir,” dedi Gwyn.

Wells yumuşak bir homurtuyla güldü. “Hiç fena değil, evet,” diye onayladı, karanlıkta neredeyse gölgeden ibaret olmasına rağmen Gwyn ona bir bakış attı. “Ama burası farklı,” diye devam etti Wells, “çok... Amerikan,” dedi sonunda.

İlk kez bu kelime ağzından kötü bir şey gibi çıkmamıştı ve dönüp Gwyn’e baktığında, genç kadın onun yüzünde hüznümlü bir ifade olduğunu fark etti. “Özlüyor muydun?” diye sordu. “Graves Glen’i yani, Galler’e geri döndüğün zaman.”

Wells sakalını ovuşturarak düşündü. “En başta özlediğimi hiç düşünmemiştim. Burada sadece birkaç ay kaldım ve zamanımın çoğunu okulda geçirdim. Ama bir kez geri dönünce en tuhaf zamanlarda burayı düşünürken buldum kendimi. Dweniniaid’de yürürken kampüs boyunca yerde savrulan yaprakları hatırlardım, tüm o yeşil çimlerin kırmızı tuğlaların arasında ne

kadar güzel göründüğünü. Ya da –ama bu gerçekten pek sık olmazdı– bara üniversite günlerinden arkadaş oldukları apaçık belli olan bir grup adam gelirdi, o zaman burada daha fazla kalsaydım tanışabileceğim, hâlâ hayatımda olabilecek insanları düşünürdüm.”

Başını iki yana sallayıp mahcup bir tavırla güldü. “Galiba bu anlattığım beni zavallı bir piç kurusu gibi gösteriyor.”

“Senin hakkında zaten öyle düşünüyordum, sorun yok,” diye karşılık verdi Gwyn ama eli hâlâ Wells’inkinin yanındaydı, adam bu sözlerle sadece gülümsedi.

“Neyse, evet, özlüyordum. Veya, daha doğrusu, o kadar çabuk dönerek kaçırdığım her şey için pişmanlık duydum.” Bakışları bir kez daha Gwyn’e döndü, bir an onu süzdükten sonra yine manzaraya odaklandı. “Mesela Ostara kutlamalarında sarhoş olup birileriyle yatma gibi bir seçeneğim olduğunu bilmiyordum.”

Gwyn güldü, dizlerini kendine çekip kollarıyla kavradı. “Oynaşmak demiştim, yatmak değil,” diye düzeltti. “İkisi çok farklı şeyler.” Sonra da omzuyla Wells’i dürterek, “Hem, eminim sen de en az bir kez sarhoş olup yatma *ya da* oynaşma tecrübesi yaşamışsındır. Penhaven’daki kızların bir tek duvarlarına senin fotoğrafını asmadıkları kalmıştı,” diye ekledi.

Elini saçlarından geçirirken Wells yine o homurtulu kahkahalarından birini attı. “O zamanlar biraz hödük olduğum konusunu açıklığa kavuşturmuştuk, yani hayır, buradayken öyle şeylere hiç zaman ayırmadım.”

“Cidden? Hiç mi?”

Profili bir silüet gibi gözüken Wells hâlâ manzarayı izliyordu. Gwyn, Dr. Arbuthnot’ın sınıfına dalan o ukala oğlanı düşündü, ona nasıl gıcık olmuştu, nasıl da sırf soyadından dolayı onun için her şeyin çok kolay olduğunu varsaymıştı.

Ve tüm bu zaman boyunca Wells aslında... yalnızdı.

“Bir kez bile,” diye vurguladı Wells, sonra çarpık gülümsemelerinden biriyle Gwyn’e baktı. “Ama teselli olacaksa eğer, notlarım gerçekten *çok* iyiydi.”

O anda Gwyn’in yapabileceği bir milyon ayrı espri vardı. Hatta muhtemelen bir milyon beş tane.

Ama gerçekten hiçbirini dillendirmek istemiyordu.

Konuşmak yerine Wells’e doğru döndü, dizlerinin üstünde doğruldu ve iki eliyle Wells’in yüzünü kavradı.

Adamın sakalı avuçlarının içinde yumuşacıktı ve tek bacağını kaldırıp üzerinden atarak kucağına oturduğu anda Wells, ellerini kaldırıp Gwyn’in belinin hemen altına yerleştirse de aniden keskin bir nefes aldı.

Gwyn bir anlığına beni durduracak mı acaba, diye düşündü, ya da bunun çok kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini sıralayacak veya belki bu konuda upuzun bir monoloğa mı girişecekti?

Ama Wells onu kendine çekti.

Yüzünü onunkine doğru eğerken Gwyn’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, aralarında bir nefeslik mesafe kalmıştı. “Kaybettiğin zamanı telafi etmek ister misin, Ekselansları?” diye mırıldandı.

“Sarhoş değiliz, dolayısıyla bu sayılır mı emin değilim,” dedi Wells ama elleri hâlâ Gwyn’in vücudundaydı, başını hafifçe yana eğip burnunu Gwyn’in çenesi boyunca hafifçe gezdirince genç kadın ürpererek gözlerini kapadı.

Gwyn kalçalarını oynatınca Wells’in bir kez daha nefesinin kesildiğini duydu. “Ah,” diye onu temin etti, “güven bana, kesinlikle sayılacak.”

Bu kez onu öptüğünde hiçbir numara yoktu. Ne büyü ne de kandırılması gereken biri. Karanlığın içinde ikisinden başka kimse yoktu, Graves Glen biraz ileride pırıldıyordu ama Gwyn’in zihninde milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Bir bakıma ilk öpüşmeleri gibiydi, dudakları bir araya gelip aralanırken, Wells'in gömleğini tek eliyle sımsıkı kavrarken ve onun parmakları da Gwyn'in kalçalarına yapışırken bunu düşününce Gwyn'in göğsünde bir şey sıkıştı.

Gwyn geri çekilince Wells'in dudakları boynuna indi; sakalı, sabaha canını acıtacak bir sertlikle tenine sürtünüyordu ama o anda Gwyn'in bunu umursadığı yoktu. Her şey iyi hissettiriyordu. Dudakları, elleri, yanağında gezinen saçının yumuşaklığı. Wells'in kucağında kendini tutamadan kıpırdandıkça bacaklarının arasında yavaş ama sabit bir sızı belirliyordu.

Gecenin serinliğine rağmen hırkasını çıkarmak için uzandı ama tam o anda Wells onu bir kez daha öpmek için başını kaldırıncaya dikkati dağıldı, hırka yüzünden kollarını kıpırdatmadığı hâlde Wells'in öpücüklerine karşılık verdi.

“Ve Wells'in dili onunkine dokunup özellikle hoş bir şey yaptığında Gwyn çaresizce inledi, Wells'in omuzlarına sarılmak için hamle yaptı ama hain hırkası tarafından engellendi.

Wells dudaklarını onunkilerden ayırmadan gülerek ellerini kaldırdı, Gwyn'in suçlu giysiyi çıkarmasına yardım etti ve homurdanarak onu öpmeye bir anlığına ara verip hırkayı kamyonetin arkasına, gecenin karanlığına doğru fırlatıp attı.

Gwyn çenesini öperken Wells, “Çok güzel bir kadınsın ama o hırka çok çirkindi,” dedi nefes nefese. “Onu bu geceye kurban ettiğimiz için pişman değilim.”

“En sevdiğim hırkamdı,” diye uydurdu Gwyn, “bana yenisini alman gerekecek.”

Wells yine gülünce Gwyn o sesi dudaklarıyla takip etti, ateş basan teni gecenin soğuk havasında ürperdi. Wells'in bir avucu kaburgalarına yaslanmıştı, ince tişörtünün üzerinde ağır ve sıcaktı, Gwyn kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini merak etti.

Aralarındaki kat kat kumaşa rağmen Wells'in sertleştiğini hissedebiliyordu, ona daha da yaklaşıp sürtünmeye devam etti,

titreşim damarları boyunca kıvılcımlar gönderdi, uylukları kasıldı ve öpüşmeleri bir anda vahşileşti.

Wells'in, itiraf etmek istemeyeceği kadar uzun zamandır müstehcen düşüncelerine malzeme olan o güzel, zarif ellerinden biri ensesindeydi, saçına dolanmıştı. Diğeriyse kalçasının hemen üzerinde sabitlenmiş, Gwyn kıpırdanırken onu sımsıkı tutuyordu. Bedenleri birbirine âdeta yapışmıştı ve Gwyn, tamamen giyinikken öpüşmek kadar sıradan bir şeyin nasıl bu kadar şehvet dolu olabildiğini merak etti.

Tanrıça aşkına, adam hâlâ *takım elbise* giyiyordu.

Ama belki bunun da etkisi vardı. Siyah takımı içindeki ciddi, resmî Wells Penhallow kampüsten gizlice çıkmış bir çift azgın üniversite öğrencisi gibi bir pikabın arkasında onu öpüyordu.

Bir anlığına Gwyn'in içinden özleme benzer bir his yükseldi, zamanda geri dönüp tüm diğer şeylerden, tüm o kargaşadan uzakta, o zamanların Wells'i ve Gwyn'i olmalarını diledi.

"Biliyor musun," dedi nefes nefese, dudaklarını Wells'ten ayırarak, "böyle şeyleri hiç yapmadığını iddia eden birine göre bayağı iyisin."

"Böyle şeyleri *burada* hiç yapmadığımı söyledim," diye düzeltti Wells. Bir eliyle Gwyn'in yüzüne dökülen saçını arkaya attı; yanağına dökülen solgun pembe tutam bir anlığına parmağına takıldı. O sırada bile sırtındaki eli Gwyn'i hareket etmeye teşvik ediyordu. "Keşif değildim herhâlde, Jones."

"Ah, demek ki kamyonetlerin, pardon *yük arabalarının*, arkasında baştan çıkardığın Galli kızlar var."

"Yanılmıyorsam kucağıma oturan sendin," diye hatırlattı Wells, boynuna alev alev, ısırır gibi bir öpücük daha kondurmak için uzanırken.

Gwyn'in beyni tamamen allak bullaktı. "İlk hamleyi ben yapmış olabilirim ama alıp yürüten sensin, Ekselansları. Tüm bu İpek Yelekli Adam olayının numaradan ibaret olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi gözleri kapanırken.

Elini Gwyn'in kalçasından çeken Wells hafifçe geriye yaslandı, aldığı derin nefeslerle göğsü inip kalkmaya devam ederken, "Sevişirken hep bu kadar çok mu konuşursun?" diye sordu.

Gwyn dudaklarını yaladı, o da birkaç derin nefes aldı. "Yaptığımız şey bu mu?" dedi. "Sevişiyor muyuz?"

Wells bir elini kaldırdı, tekrar geriye yaslanmadan önce saçını şöyle bir karıştırdı, Gwyn hâlâ kucağındaydı. "Sevişme başlangıcı gibi olduğu kesin."

"İstedğin bu mu?" diye sordu Gwyn, artık bedenleri birbirine yaslanmadığı için bir anda üşümeye başlamıştı.

Ama iyi olmuştu.

Boşluğa ihtiyacı vardı, soluklanmaya. Çünkü eğlenceli başlayan, tamamen kontrolü altındaymış gibi gelen bir şey daha büyük ve açıkçası, korkutucu bir şeye dönüşmeye başlamıştı.

"Yapabiliriz," diye devam etti Gwyn. "Sevişebiliriz. Ya da şu an yaptığımıza devam edebiliriz, belki bir iki tık ileri götürürüz. Hem, daha hiçbir yerimi ellemedin bile ve *birden fazla* kaynağın dediğine göre memelerimi kaçırmasan iyi edersin. Yani." Omuz silkti. "Ne istersen."

Wells o kadar uzun süre sessiz kaldı ki acaba gerçekten de sistemi kısa devre yapan bir android mi diye düşündü Gwyn. Belki de bütün o kanın beynine geri dönmesi biraz zaman alıyordu.

Rüzgâr ağaçların arasından esmeye devam ediyor, tepelerindeki yapraklar hafif hafif hışırdıyordu. Wells yavaşça tekrar doğrulup göğsünü Gwyn'e yaslayarak bir elini yanağına götürürken kamyonetin tekerlekleri hafifçe gıcırdadı.

Gözlerine bakarken Wells'in yüzünde beliren ifadeyi görmesine yetecek kadar ay ışığı vardı ve Gwyn eğer aralarına biraz mesafe koymak istediye de bu sıcaklık, gıcık olma ve şehvet karışımı his o düşünceyi doğruca cehennemin dibine yollamıştı.

"İstedğim şey," dedi Wells kısık sesle, "seni sinir bozucu..."

LANETLİ ÖPÜCÜK

Dudakları Gwyn'inkilere belli belirsiz bir öpücük gibi şöyle bir süründü, Gwyn ürperdi.

“...tamamen ürkütücü...”

Bir sürtünme daha, bu kez birazcık daha sertti.

“Lanet olası, mükemmel, deli kadın, senin boşalmanı izlemek.”

Bu kez gerçek ama kısacık, çabucak biten bir öpücüktü. Yine de Wells geri çekildiğinde Gwyn'in elleriyle onun gömleğini kavramasına yetecek kadar etkileyiciydi. Wells ise yine derin nefesler almaya başlamıştı, bakışları tüm sıcaklığıyla Gwyn'in yüzündeydi.

Gwyn sadece, “Ah,” diyebilirdi. Ağzı kurumuştur ama geri kalan her yeri aynı anda hem erimiş hem de alev alev yanıyordu.

Wells'in ağzının bir köşesi yukarı kıvrılırken Gwyn'in saçlarını bir kez daha yüzünden çekti, dokunuşu öyle nazikti ki Gwyn'in tüyleri ürperdi. “Eğer bu seni becermemi istediğin anlamına geliyorsa memnuniyetle yaparım,” diye devam etti Wells. Başparmağı Gwyn'in alt dudağında gezindi. Gwyn'in yine tüm vücudunda hissettiği hafif bir dokunuştur bu. “Ama sana dokunmaktan da bir o kadar memnun olurum. Ya da tadını almaktan.”

Gwyn titrek bir nefes verdi. Tüm bedeninin titrediğini fark etti. Wells'in sonsuza dek böyle konuşmaya devam etmesini istiyordu, sesi sıcak ve kısıktı, hırıltılıydı ama Gwyn'in üzerinden ipeksi, yumuşacık bir şey gibi kayıp geçiyordu. Zihnini ikisinin görüntüleriyle doldurmaya devam etmesini istiyordu, ona yapabileceği şeylerin, onunla *beraber* yapabileceği şeylerin görüntüleriyle.

“Şu an üstümüzde olan bütün giysilerin böyle kalmasını ve sen boşalana kadar aletime sürtünmeyi istiyorsan başka hiçbir şey beni daha mutlu etmez. Ben seyrederken kendine dokunmak istiyorsan ben de... eh.”

Wells altında kıpırdandı, ellerini kalçasına götürüp onu kucağına doğru bastırdı ki bu fikrin tam olarak ne kadar hoşuna gittiği Gwyn'in dikkatinden kaçmasın. Gwyn zorlukla yutkundu, elleri Wells'in omuzlarındaydı, parmakları ceketine sıkı sıkı tutunmuştu.

"İşte istediğim şey bu, Gwynnevere Jones," dedi Wells. "Benim için gelmen. Hangi yöntemle istersen."

Gwyn neredeyse merakla başını eğip onun yüzüne baktı. "Sen kimsin ve Ekselansları Llewellyn Penhallow'a ne yaptın?" diye mırıldandı.

Wells buna karşılık gülümsedi ve gerdanındaki çukur yeri öpmek için doğruldu. "Ama eğer *senin* istediğin şey bu yaptığımız bir son verip dağdan aşağı inmek ve bu hiç yaşanmamış gibi davranmaksa ona da varım."

"Ah, işte geldi," dedi Gwyn ve Wells'in göğsünden yükselen gurultu gibi kahkahayı duymaktan çok hissetti.

Wells yine ona baktı, omuzundaki elini tutup kaldırdı ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Ee, hangisini seçiyorsun, Jones?"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Özgürleştiriciydi, insanın aklını tamamen yitirmesi yani. Çünkü belli ki Wells'in başına gelen buydu ve daha önce bu kadar mutlu olduğunu hiç ama hiç zannetmiyordu.

Veya belki de Gwyn sıcacık ve kıvrak vücudunu onunkine yaslayarak kucağında oturduğu içindi. Yüzündeki istek, ihtiyaç ve şaşkınlık karışımı o şahane ifade karşısında o zamana dek onunla ilgili aklından geçen her müstehcen düşünceyi, her bir leziz, ahlaksız arzusunu anlatma isteği duyduğu için.

Gerçi anlatmak biraz zaman alacaktı çünkü Wells, konu bu kadın olunca *her şeyi* istediğinden epey emindi ama sorun yoktu. Bu gözden uzak yerde, kasabanın çok yukarılarında, Gwyn dışındaki her şeyden uzaklardayken Wells dünyanın bütün zamanı onlara aitmiş gibi hissediyordu.

Hem zaten, Gwyn'in karar vermesini ve ne yapmasını istediğini söylemesini beklerken zaman donmuş gibiydi. Yapabilecekleri en akıllıca şeyin Graves Glen'e dönmek ve bu bir anlık deliliği açıklayacak bir neden bulmak olduğunu biliyordu ama İsa aşkına, akıllı olmaktan bıkmıştı.

Gwyn de aynı şeyi hissediyor olmalıydı çünkü öne eğilip onu bir kez daha öptü, alt dudağını emdiğinde Wells sırf bununla bile boşalabileceğini düşündü. Dudak dudağaydılar, Gwyn'in bacakları beline dolanmış, memeleri göğsüne yumuşacık yaslanmıştı.

Derken Gwyn geri çekildi, o güzel ağzında tehlikeli bir gülümseme oynayıyordu.

Gwyn'in elleri kendi vücudunda aşağı kaydı, tişörtünün eteğinde çaprazlandı ve kumaşı yavaşça yukarı sıyırdı. Wells'in tek yaptığıysa genç kadının tenini aç gözlerle santim santim zihnine kazıyordu. Ay ışığında solgun gözüküyordu, mermer gibiydi. Wells kendine hâkim olamadı, elini uzatıp karnına dokundu; Gwyn tişörtünü o korkunç hırkanın peşinden kamyonetten fırlatırken Wells'in parmak uçları sütyeninin kenarına şöyle bir süründü.

Wells arkasına yaslandı, ona bakmak istiyordu. Tabii bir de daha fazla ışık olmasını. Derken cadı *olduğunu* hatırladı.

"Müsaaden var mı?" diye sorarken elini Gwyn'in karnından çekmişti ve parmaklarının arasında belli belirsiz bir kıvılcım görülmeye başlamıştı bile. Gwyn başını sallayıp onaylayınca kıvılcım büyüyüp yumuşak, mum ışığından hâllice bir ışıltıya dönüştü ama Wells'in onu görmesi için yeterliydi.

Simsiyah sütyeni neredeyse tamamen transparandı, meme uçlarına denk gelen kısımlarda iki tane kara kedi suratı sırtarak Wells'e bakıyordu. Gwyn'in memelerini avuçlama, başparmağını şu aptal kedinin nakışla işlenmiş bıyıklarında gezdirmeye arzusuyla elleri kaşınıyor olmasına rağmen Wells güldü.

"Tanrım, şu an bu kadar tahrik olmamalıydım," deyince Gwyn ona bakıp sırttı.

"Bunlardan Muzip Şeyler'de satmaya başlayacağımı söylersem durum daha iyi mi olur yoksa daha kötü mü?"

Wells başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

Gwyn gülümsemesini bozmadan kollarını sırtına uzattı, sütyeninin kopçalarını açtı. Wells sütyenini kamyonetten fırlatmak yerine özenle kalçasının yanına bıraktığını gözden kaçırmadı ama sonrasında pek bir şey düşünemedi çünkü Gwyn kucağında yarı çıplaktı, parmakları saçında gezinirken Wells tırnaklarının derisini çizdiğini hissedebiliyordu.

Wells'in elini tutup göğsüne doğru götürürken, "Haberin olsun diye söylüyorum," dedi Gwyn boğuk bir sesle, "hem bakıp hem de dokunabilirsin."

Wells nefes nefeseydi, parmak eklemlerini Gwyn'in meme ucunda gezdirdi, başparmağı yavaş hareketlerle halkalar çizmeye başlayınca Gwyn iç çekerek karşılık verdi ve kalçası yine kıpırdanmaya başladı.

"Peki bunu yapmak istersem?" diye soran Wells başını eğdi, nefesi elinin altında kırısan teninin üzerinde gezindi ve Gwyn inler gibi bir sesle başını salladı. Böylelikle Wells'in dudakları meme ucunun etrafına kapandı ve önce nazikçe, sonra daha güçlü emmeye başladı.

Wells hep onun harika koktuğunu düşünmüştü; çay, baharat ve mum kokuları hep üzerinde olurdu, kızıl saçı ve yeşil gözleri gibi ayrılmaz bir parçasıydı. Ama teninin tadına, terinin hafif tuzuna kıyasla o koku hiçbir şeydi ve Wells diğer memesine geçerken o tadın peşine takılmak istedi, hayatının sonuna kadar o tat dilinde kalsın istiyordu.

"Üzerinde çok fazla giysi var," dedi Gwyn, gülmeye çalışsa da sesi titrek çıkmıştı. Wells istemeye istemeye onun memesini bıraktı ve ceketini çıkarmak için kıpırdandı. Gwyn ona yardım etti, sonra elleri gömlek düğmelerine yöneldi ve Wells becerebildiği kadar hızla gömlekten de kurtuldu. Gwyn'in tırnakları saçından göğsüne, sonra da karnını sıyrarak ağır ağır kemer tokasına doğru ilerlerken ürperdi.

Derken Gwyn'in de titrediğini fark etti ama onun dokunuşu yüzünden değildi. Gece havası daha da serinlemişti, neredeyse soğuktu. Wells düşünmeden bir kez daha elini kaldırdı, çabucak birkaç kelime mırıldandı ve etraflarındaki hava, serinliği kovalayarak birkaç derece ısındı. Galler'deyken epey işine yaran ama Georgia'da ihtiyaç duyacağını hiç beklemediği bir büyüydü bu, gerçi ormanın ortasında bir kamyonetin arkasında soyunacağını da hiç düşünmemişti.

Gwyn gülümseyerek onu bir kez daha öptü, sonra da şaşırtıcı bir zarafetle kucağından kayarak kalkıp dikildi.

Gwyn eğilip önce bir çizmesini, sonra diğerini çıkarırken kamyonet hafifçe sarsıldı. Wells kadının ayaklarının altında sere serpe yayılmış, dirseklerine yaslanmış, onu izliyordu. Taytını ayak bileklerine kadar indirip çıırılçıplak kalan Gwyn doğrulduğunda, arkasındaki gece göğü ve rüzgârda uçuşan uzun, kızıl saçıyla âdeta kadim bir tanrıçaya benziyordu.

Of, cidden hapyuttum.

Wells bu kelimeleri yüksek sesle dile getirdiğini ancak Gwyn gülünce fark etti. O esnada örtüye diz çökmüş, tanrıça değil de yeniden bir kadın olmuştu, yine de Wells'in hayatı boyunca gördüğü en muhteşem şeydi.

"Eninde sonunda bitecek," diye söz verdi Gwyn. "Ama bu gece *benim* nasıl geleceğim konusunda söz hakkının bende olduğunu hatırlar gibiyim."

Esprî yapmak şöyle dursun, kelimeleri bir araya getirebildiğine bile şaşıran Wells, "Anlaşmamız böyleydi," demeyi becerdi. "Cadı sözü."

Gwyn, "Hâlâ öyle bir şey yok," dedikten sonra elini Wells'in çenesinde gezdirdi, bakışları dudaklarına kilitlenmişti.

"Daha önce hiç sakallı biri tadıma bakmamıştı," dediği anda Wells'in vücudundaki kanın her bir damlası aletinde toplandı sanki, daha önce hayatında hiç bu kadar sertleşmemişti.

"Yeni deneyimler sunmak beni her zaman mutlu eder," diye hırıldadığında Gwyn'in ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Hatta yükseltilmiş deneyimler."

"Penhallowların tarzı bu."

İkisi de aynı anda birbirine uzanmış gibiydi, ortada bu-luş-tular ve Wells onu kendine çekerek sırtüstü yattı, kafasının üstü neredeyse kamyonet yatağının ucuna değecekti. Bir yandan onu öperken elleri, üzerindeki Gwyn'in sırtında, bacaklarında, kalçasında, dokunabildiği her yerinde geziniyordu, ta ki Gwyn

doğrulup bacaklarını Wells'in iki yanına koyarak üstüne oturan kadar.

Gwyn'in bakışları örtüdeki boşluğa çevrildi, o tarafa doğru dönmeye başladı ama Wells kadının kalçasını kavrayıp olduğu yere mihladi.

Kaşlarını kaldıran Gwyn başını eğip ona baktı, büyüün yumuşak ışığında tenini ateş basmış gibi görünüyordu.

"Söylediğin gibi," diye hatırlattı Wells. Bir yandan yattığı yerde aşağı kayıp dizlerini kaldırırken diğer yandan da Gwyn'i göğsüne doğru kayması için hafifçe itti. "Yükseltilmiş deneyimler, Jones."

Wells'in ellerinin yönlendirmesine uyarak kıpırdanan Gwyn'in ağzı açık kaldı. "Gerçekten sürprizlerle dolusun," diye mırıldandığında Wells tüm kendini beğenmişliğiyle sıırıttı.

"Daha hiçbir şey görmedin," diye yanıtladı, sonra Gwyn'i sertçe çekti, böylece omuzları dizlerinin hizasına geldi, bacakları önünde açıldı ve Wells'in ağzı yerini buldu.

Gwyn aniden nefes alıp öne eğilerek ellerini kamyonetin arka penceresine yapıştırdı. Kalçası Wells'in ağzıyla birlikte hareket ederken kollarından destek alıyordu. Sıcak ve ıslaktı, mükemmeldi, çarpıcıydı. Gwyn çığlık atarken, nefes nefese Wells'in adını mırıldanırken, Wells'in en baştan beri onu istemesine sebep olan acımasızlığıyla kendi zevkinin peşine düşerken Wells onun tadıyla sarhoş olmuştu âdeta.

Ve nihayet Gwyn sarsılıp üzerinde kendinden geçtiğinde, Wells yukarı bakıp kapalı gözlerini, aralanmış dudaklarını, karanlık gece göğünü perdeleyen kızıl saçlarını gördüğünde Gwyn'in tadına doymanın yanına bile yaklaşmadığını çok iyi anladı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ee, Wells’le işler nasıl gidiyor?”

Muzip Şeyler’in tezgâhına yerleştirdiği bilgisayarın ekranında Vivi’nin mutlu, ıslıl ıslıl yüzüne bakarken Gwyn Face-Time’in lanetli bir buluş olduğuna karar verdi.

Niye insanlar basitçe telefonda konuşamıyordu ki? Niye illaki birbirlerini *görmeleri* gerekiyordu?

Telefonda konuşurken makyaj yapmadığını ya da öğle vakti hâlâ pijamalarıyla gezdiğini kimse göremezdi. Kısa ömürlü kâkül kestirme deneyiminin trajik sonuçlarını da öyle.

Ve tabii yüzünün kızardığını da.

Vivi kaşlarını çatarak ekrana yaklaştı. “Suçlu görünüyorsun. Lütfen bana dükkânı patlatmadığını söyle. Ya da Wells’i bir tür amfibik hayvana çevirmediğini.”

“Çevirmedim!” diye bastırdı Gwyn. “Yemin ederim!”

Sadece en sevdiğin manzaraya karşı, pikabımın arkasında yüzüne oturdum, o kadar ve hayatımın en iyi cinsel deneyimiydi ve tüm bunlarla nasıl baş edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok, yani belki de Wells’i bir amfibige çevirmeliyim çünkü en azından o zaman bir kez daha öyle şeyler yapmayacağımdan emin olabilirim ama sorun şu ki, öyle şeyler yapmayı gerçekten çok ama çok istiyorum.

Bir anlığına bu sözleri Vivi’ye söylediğini hayal etti ama Vivi’nin kafasının havaya uçmamış hâlini cidden seviyordu, o yüzden sadece, “Hatta dün beraber vakit geçirdik ve tamamen medeni davrandık,” diye eklemekle yetindi.

Tam olarak yalan değildi.

Önceki gece kesinlikle... dostaneydi.

Belli ki Vivi ikna olmamıştı ama üstelemedi, omzunun üzerinden arkasına şöyle bir baktı. Sevimli bir taş evdeydi ve Rhys kamerada gözükme de Gwyn arkadan gelen ve muhtemelen yemek yaptığına yorulabilecek neşeli mırıltısını duyabiliyordu. Gwyn bu alışkanlığını öğrenecek kadar çok vakit geçirmişti onunla.

“Hadi,” dedi Vivi’ye. “Git bak bakalım kocan akşam yemeği için hangi sınır bozucu derecede müthiş şeyi pişiriyor. Ve Wells’le benim birbirimizi boğazlamadığımızdan emin olarak rahat rahat uyu.”

Vivi dönüp yine kuzenine baktı, saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Orada her şeyin yolunda olduğundan emin misin? Graves Glen Günü’ne çok az kaldığının farkındayım, sonra da Güz Şenliği var ve ikisine de yetişemeyeceğiz ama—”

“Graves Glen kasabasında her şey yolunda,” diye araya girdi Gwyn, yine teknik olarak doğrudu. Morgan’ın geldiğini, evindeki tüm o tuhaflığı Vivi’ye anlatması gerektiğini biliyordu ama kuzeni ve Rhys geçen yıl yeterince dertle uğraşmışlardı ve kaygısız bir balayı geçirmeyi hak ediyorlardı. Gerçekten büyük bir şey olursa, belki o zaman Vivi’ye Morgan Hakkında Her Şey’i anlatabilirdi ama şimdilik kuzenini tamamen devre dışı bırakma kararından memnundu.

“Peki,” diyen Vivi kameraya el salladı. “Sör Purrcival’a selam söyle, yine konuşuruz.”

“Söylerim!”

Gwyn bilgisayarını kapatıp dükkânın diğer ucuna, Cait ve Parker’ın kristal rafını düzenledikleri yere baktı. Sam, Kahve Kazanı’ndaki işine gitmeden önce uğramıştı ve Yavru Cadıların üçü de Morgan’ın dosyasında pek fazla bilgi olmadığı için biraz bozulmuşlardı.

Gwyn’in de bu durumdan memnun olduğu söylenemezdi ama hâlâ bir sonraki adımın ne olması gerektiğini çözmeye çalışıyordu. Ne zaman isterse Morgan’ı arayıp öğle yemeğine

davet edebilir ve ağzından bir şey kaçırarak mı diye bakabilirdi ama Morgan gerçekten bir işler karıştırıyorsa Gwyn ona karşı elini açık etmek istemiyordu.

Hâlâ ne yapacağını düşünürken –ve beş saniyede bir vitrinden Penhallow’un mağazasına bakmamak için kendini tutarken– kapının üzerindeki kuzgun gırtladı.

Önce, “Muzip Şeyler’e hoş geldiniz!” diye seslendi, sonra dönüp bakınca karşısında dikilen Jane’i gördü.

“Ah,” dedi, ellerini eteğinin arkasına sildi. “Yani, sana hoş geldin demeye gerek yok tabii, burayı gayet iyi biliyorsun.”

Zayıf bir gülümsemeyle yürüyüp eski sevgilisinin karşısında dikildi. Jane belli ki bugün tam Belediye Başkanı modundaydı: Ünvanına uygun siyah bir takımın altına aşırı yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, bir eline iki cep telefonu almıştı, omzundaki çantanın ağzından iPad’inin köşesi gözüküyordu ve kulağına bir kalem sıkıştırmıştı.

“Plastik balkabağı almak için geldiğini söyleme sakın,” diye sataştı Gwyn.

Jane hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı. “Ne kadar hoşuma gitseler de hayır. Aslında sana Vivi’nin Graves Glen Günü için Penhaven’da bulduklarıyla ilgili bir şeyler sormak istiyordum. Acaba...” Jane eliyle arkasını işaret etti. “Çay falan içip konuşmak ister misin?”

Gwyn bundan daha tuhaf olacak sadece birkaç şey düşünebiliyordu ama yine de başını olur der gibi salladı, dükkâna göz kulak olmaları için Cait ve Parker’a seslendikten sonra Jane’le beraber Graves Glen’in tablo gibi ana caddesi boyunca Kahve Kazanı’na doğru yürüdü.

Gwyn bir *dirty chai*¹² söyledi, Jane’in her zamanki içeceğini, yani bir gergedan sürüsünü öldürmeye yetecek kadar kafein

12 Baharatlı Hint çayı, buharla ısıtılmış süt, şeker ve bir ölçü espresso ile yapılan içecek. –ç.n.

yüklü, kafası kadar bir kahve sipariş etmesini bekliyordu. Ama Jane limonlu ve ballı bir nane çayı isteyince Gwyn doğru duyup duymadığından şüpheye düştü.

Ama hayır, Sam gerçekten de Jane'e çay verdi ve Gwyn kafası karışmış bir hâlde Jane'i arka taraftaki bölmelerden birine doğru takip etti, sonra da karşısına geçip oturdu.

"Bayağı... sakın görünüyorsun," dedi Gwyn, Jane'e dikkatle bakarak. Belediye başkanından cidden hoşlanırdı ama kadının fırıl fırıl dönen, stres ve Red Bull yüklü bir dervişten farksız olduğu gerçeğinden kaçınmanın bir yolu yoktu.

Ama belli ki artık öyle değildi. Jane, Gwyn'in onu daha önce hiç görmediği kadar sakindi. Şimdiyse hafifçe kızarıyordu, gülümserken başını eğdi. "Lorna, kahveyi bırakıp bitki çayına geçmem için beni ikna etti. Bir de telefonuma şu uygulamayı yükledi, farkındalığımı yükseltecek ya da öyle bir şeyler yapacakmış."

Elinden hiç düşmeyen telefonu kaldırıp gösterirken bile başını iki yana salladı. "Aptalca ama cidden işe yarıyor."

"Sevgili Amerikanolarından bile vazgeçtiğine göre gerçekten âşık olmalısın," diye takıldı Gwyn ama Jane'in yüz ifadesinin tamamen yumuşamasının komik bir yanı yoktu.

"Öyleyim, evet," dediğinde Gwyn bir parça üzölmeyi, hatta belki biraz kıskanmayı bekledi ama ortada öyle bir his yoktu. Sadece Jane için mutluydu.

"Bu biraz tuhaf," dedi Gwyn çayını karıştırırken.

Jane de kendi içeceğinden bir yudum alıp omuz silkti. "Ne? Daha önce hiçbir eski sevgilinle arkadaş kalmadın mı?"

"Hayır," dedi Gwyn dürüstçe, buna karşılık Jane gülerek başını iki yana salladı.

"Hiç denedin mi?"

"Hayır," dedi Gwyn bir kez daha. "Hepsinin adıma lanetler okumakla ya da hayatlarını sonsuza dek mahveden Brynn

adlı kızılılarla ilgili birbirinden berbat kısa hikâyeler yazmakla meşgul olduklarını düşündüm.”

Jane’in kaşları kâküllerinin altında kayboldu. “Hayatımı mahvettiğini mi düşünüyorsun?”

“Kimse senin hayatını mahvedemez,” diye kabullendi Gwyn. “Sen doğal afetler kadar güçlüsün, seni mahvetmek mümkün değil.”

Bu sözleri Jane’i gülümsetince Gwyn onun ne kadar güzel gülümsediğini hatırladı.

“Gwyn, bizim ilişkimiz yürümedi, o kadar,” diyen Jane masanın karşısından uzanıp Gwyn’in elini şöyle bir sıktı. “Senden nefret etmedim, sen benim kalbimi kırmadın. Açıkçası, en çok artık beraber takılmak istemiyormuş gibi görüldüğün için üzüldüm. Seninle takılmaktan hoşlanıyordum.”

“Ben de hoşlanıyordum.”

“Ve niye arkadaş olarak takılmaya devam edemeyeceğimizi anlamıyorum,” diye devam etti Jane. “Özellikle de artık ikimizin de başka ilişkileri varken.”

Gwyn’in çayı boğazına takıldı. “Ne?”

Jane kafası karışmış gibi başını yana eğdi. “Yani... Llewellyn Penhallow’la çıktığınızı sanıyordum. Geçen gün Morgan Howell bahsetti.”

Tabii ya.

Merdivende kendini Wells’in üzerine attığında haberin yayılabileceğini, insanların aralarında bir ilişki olduğunu varsayacağını (eh, çünkü öyle olduğunu kendi ağızlarıyla söylemişlerdi) hiç düşünmemişti.

Ve dün gece...

Yok, yok yok yok, şu anda bunu düşünmeyeceğiz.

Elindeki kâğıt bardağı evirip çevirdi, sonra da koyu yeşil ojeli tırnaklarını bardağın yanına tık tık vurarak, “Morgan’la tanıştın yani?” diye sordu.

Jane telefonuna bakıp bir şeyler yazarken başıyla onayladı. “Geçen gün kendini tanıtmak için ofise geldi. Cidden her şeye dâhil olmak istiyor. Kutlama Günü, Güz Şenliği, Cadılar Bayramı... herhangi bir ihtiyacımız olursa ona haber vermemizi söyledi.”

Başını kaldırdığında kahverengi gözleri ıslı ıslı. “*Ve* tüm bu etkinlikler için hatırı sayılır bir bağış yaptı, yani şu an en sevdiğim vatandaşımız kendisi, kusura bakma.”

Gwyn kendini gülümsemeye zorladı, aklı hızla çalışmaya başlarken elini şöyle bir sallayıp geçiştirdi. “Herkes çek yazabilir, Jane,” diye dalga geçti. “Ama konu Cadılar Bayramı olunca yıldız oyuncunun kim olduğunu iyi biliyorsun.”

Morgan bir şeylere yardım etmek istediğini söylemişti. Belki gerçekten bu Cadılar Bayramı Kasabası’na yerleşmeye kararlı olduğu için böyle yapmıştı. Belki gerçekten de ilgili bir vatandaştı.

Ama Gwyn, Morgan’ın tavan arasındaki tüm o şeyleri, her yere çöreklenmiş karanlık büyü, *şimdi* –kasabadaki gücün el değiştirmesinden sonraki ilk Samhain yaklaşırken– çıkagelmesini düşünmeden edemiyordu.

Neyse ki kafasının dağıldığını Jane fark etmedi ve ikisi sonraki yarım saati Graves Glen Günü için eğlenceli şeyler tasarlayarak geçirdiler, bunlardan biri de Sör Purrcival’in sahne alması ihtimaliydi.

Gwyn kafeden çıktığında hava kararmıştı. Dükkânı kapatmak için geri döndü, bu sırada Penhallow’un Yeri’nde ışıkların hâlâ açık olduğunu fark etti.

Yolun karşısına geçme dürtüsüyle savaşılarak kamyonetine atladı ve dağlara doğru sürerek evine yol aldı.

Kulübenin önüne park ettiği esnada yuvası sıcak ve konforlu görünüyordu ve Gwyn içeri girip uzun, sıcak bir banyo yapmayı, sonra da en rahat geceliğini (Vivi’ye göre, giydiği

zaman gotik bir romanın kapağındaki kıza benzediği geceliği giymeyi düşünüyordu ki dış kapının aralık olduğunu fark etti.

Ön basamaklarda dikilirken bir anlığına nefesini tutup sabahı hatırlamaya çalıştı. Gün boyu hava rüzgârlıydı, fırtına toplanıyordu ve kulübe de epey eskiydi. Kapılar her zaman olması gerektiği kadar sıkı kapanmıyordu ama Gwyn ön kapıyı her zaman kilitlerdi.

Bugün de kilitlemiş miydi?

Tabii ki kilitledim, diye düşündü basamakları yavaşça tırmanırken. Havada sihir hissetmiyordu, başka birinin varlığını algılamıyordu ama yine de yavaş yavaş yürüdü, kalbi kaburgalarının içinde gümbürdüyordu.

Kapıyı itince gıcırdadı ve Gwyn içeri girip ışıkları yaktı ve bakışlarıyla girişi taradı.

Kimse yoktu.

“Sör Purrcival?” diye seslendi. Eve biri geldiyse kedi ona söylerdi.

Bu düşünce kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı, ta ki evin fazla sessiz olduğunu fark edene kadar. Ne pati tıkırtısı vardı ne de ödül maması için bir bağırıtı.

Sör Purrcival hep Gwyn’i kapıda karşılar, ödül maması versin diye mızıklanırdı.

Tamam, işte şimdi korkmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı, parmakları vücudunun yanında kıpırdanmaya, büyü patlaması için hazırlanmaya başlarken Sör Purrcival’a seslenmeye devam etti.

Kedisini bulmaya öyle odaklanmıştı ki elinin neredeyse ölü gibi olduğunu, parmaklarından akan hiçbir güç olmadığını fark etmesi biraz zaman aldı.

Güçlkle nefes alarak başını eğip aşağı baktı, parmaklarını kıpırdattı ve... hiçbir şey olmadı.

Merdiveni paldır küldür çıkarken yine, “Sör Purrcival?” diye seslendi. Kendi odasını, Vivi’nin eski odasını, yatakların

altını, gardıropların içini, sandalyelerin arkasını, kedinin favori saklanma noktalarını tek tek kontrol etti, aynı anda sihre ulaşmaya çalışıyor, kalbi hızla atıyor ve nefesi iyiden iyiye hıçkırık sesine benzemeye başlıyordu.

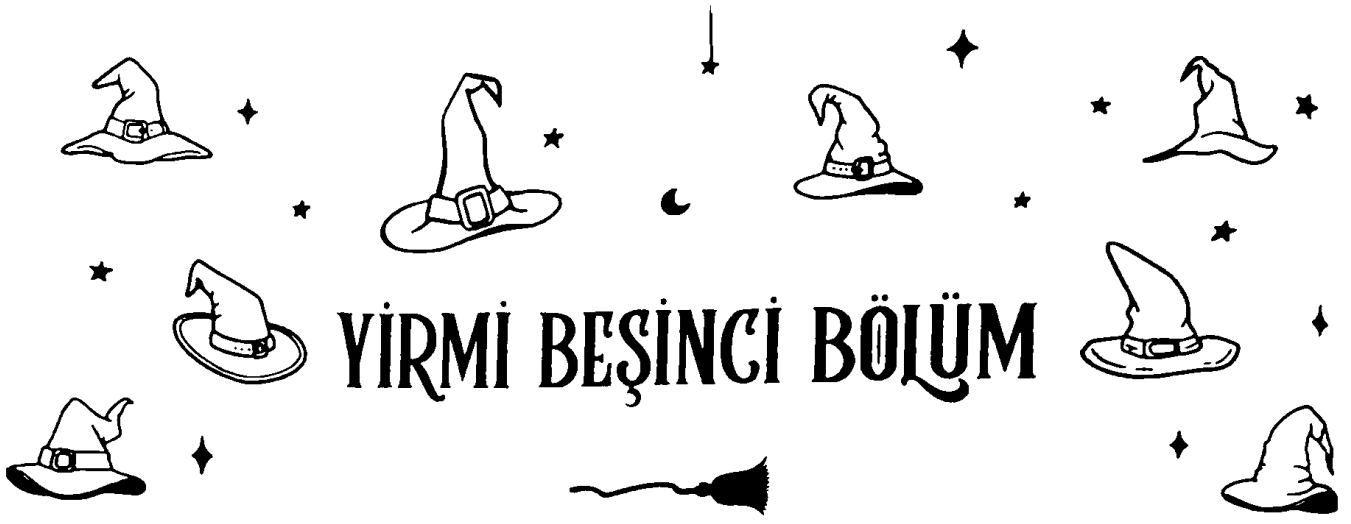
Sihir gücü işlemiyordu, kedisi kayıptı ve ön verandaya çıktığında orman, *onun* dağındaki *onun* ormanı sanki bir anda üzerine geldi, sanki orada herhangi bir şey saklanabilirdi. Oysa Gwyn bir başınaydı, güçsüzdü ve kedisizdi.

Yukarıdaki bulutlar gece göğünde hızla hareket ediyor, rüzgâr kuvvetleniyordu. Derken Gwyn uzaklarda bir yerde ağır bulutların arasında bir şimşek çaktığını gördü. Yağmur geliyordu ve burada, dağda fırtınalar feci şiddetlenebiliyordu.

Ve Sör Purrcival orada bir yerlerdeydi.

Kollarını gövdesine saran Gwyn derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı, bir anlığına gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında ağaçların arasında parlak ışıklar belirmişti, doğruca üstüne geliyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Wells son yirmi dört saattir neredeyse kesintisiz bir döngü hâlinde Gwyn'i düşünüyordu. Bu yüzden de eve dönmek üzere onun kulübesinin önünden geçerken Gwyn'in verandada dikildiğini gördüğünde takıntısı yüzünden halüsinasyon görmeye başladığından neredeyse emindi.

Ama sonra Gwyn'in yüzünü fark etti, veranda ışıklarının altında solgun ve kaygılıydı. Frene öyle sert bastı ki toprak ve taşlı yolda arabasının arkası hafifçe kaydı.

Arabayı park vitesine alır almaz kapıyı açıp telaşla Gwyn'e doğru koşturdu. "Gwyn?"

"Wells!" diye bağırdı Gwyn ve Wells o anda sorunun her neyse ciddi olduğunu anladı.

Gwyn aşağı inmeye başlarken o da veranda merdivenini tırmanıyordu, derken genç kadının gözlerinde yaşlar olduğunu gördü. Ve Aziz Bugi'nin kalbi adına, Gwynnevere Jones'u ağlatan her kimse onu bulup *öldürecekti*.

Sihir damarlarında elektrik gibi dolaşmaya başlamıştı bile, ellerini iki yanında sımsıkı yumruk yaparak, "Sorun ne? Ne oldu?" diye sordu.

"Sör Purrcival'ı bulamıyorum," dedi Gwyn, sesi ince, korku doluydu, hiç kendisi gibi değildi. "Eve geldiğimde kapı açıktı. Biri zorla içeri girmiş olabilir diye düşündüm ama galiba bu sabah kapıyı kilitlemeyi unutmuşum. Ve gün boyu rüzgâr vardı, herhâlde kapı rüzgârdan açılmış ve Purrcival da dışarı çıkmış olmalı."

Rüzgâr sanki onu duymuş gibi yine hızlandı, yapraklar savruldu, hava yağmur ve ozon kokusuyla yüklüydü.

Başını kaldırıp Wells'e baktığında Gwyn'in dudakları titriyordu. "O kadar küçük ki," dedi ve Wells göğsünde bir şeyin çatırdayıp açıldığını hissetti. O anda kedisini Gwyn'e getirmek için, bir daha bu hâle gelmemesi ya da sesinin böyle çıkmaması için her şeyini verebilirdi.

Hemen, "Arayıp buluruz," dedi. *Bu lanet olası dağın her bir köşesini didik didik etmem gerekse bile.*

Sesi titreyen Gwyn, "Denedim," dedi. "Konum bulma büyüsü yapacaktım ama gücüm bozuk falan sanki. Hiçbir şey olmadı."

Wells kaşlarını çatı. Gwyn'in büyüsü üçtür çalışmıyordu, en azından bildiği kadarıyla.

Ama bunu sonra düşünebilirdi. Şu anda kedisini Gwyn'e geri getirmesi gerekiyordu.

"Muhtemelen çok telaşlıydın," diye mantık yürüttü. "Ben deneyeyim, olur mu?"

Gwyn başıyla onayladı, gözlerini silip titrek bir nefes aldı ve Wells kızın omuzlarını bir anlığına tutup sıktı.

Sonra döndü, karşısına serilen ormanı gözleriyle taradı, hızla atan kalbini sakinleştirmeye ve odaklanmaya çalıştı. Kediye sadece birkaç kez görmüştü ama onu olabildiğince zihninde canlandırdı, parmaklarının arasında çatırdayan büyüyle beraber ellerini kaldırdı. Bir şeyin zihnini çekiştirdiğini hissedebiliyordu, kedinin görüntüsüne Gwyn'in yaşlarla kaplı yüzünü, kızın ağladığını fark ettiğinde midesine çöken ağırlığı ve bu meseleyi onun için çözme arzusunu da ekledi.

Bir an sonra ellerinde âdeta bir şimşek çaktı, ışık yere yayıldı ve yılan gibi kıvrılarak önünden akıp ağaçlara doğru ilerledi.

Gwyn çoktan koşmaya başlamıştı, zikzaklar çizen ışığı takip ediyordu. Wells de hemen arkasındaydı, ormanın derinlerine daldıkça karşılarına çıkan ağaç köklerine ya da tek tük taş takılmamaya çalışıyordu.

Işığın yolu oyuk bir ağaçta son buldu ve Gwyn nefes nefese durup, "Sör Purrcival?" diye seslendi.

İşte, küçük piç oradaydı, oyuktan salına salına çıkıp koca yeşil gözlerini kırıştıtararak Gwyn'e baktı.

"Mama?" diye sormasıyla beraber Gwyn gözyaşlarına boğuldu, artık hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Eğilip kediyi kucağına aldı.

Wells'in tüm vücudu gevşedi. Rahatladı ve kendisiyle gurur duydu, alev alev bir sevinç kapladı içini. Ve Gwyn kedisini öpücöklere boğarken yine göğsünde aynı his belirdi, gerginlik ve sıcaklık karışımı o his.

"Hak ettiğinden değil ya," dedi Gwyn kediye. "Ama evet. İstediğın kadar mama vereceğim. Dünyadaki bütün mamalar senin olsun."

"Mama," diye neşeyle onayladı Sör Purrcival, sonra da Gwyn'in kucağına iyice yerleşti.

Wells bir kediyi kıskanacağını hiç düşünmezdi.

Gwyn ona döndü, yüzü kızarmıştı ve sırılsıklamdı, kediyi çenesinin altına sokmuştu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten. Paniğe kapılmıştım, sen çıkagelmeseydin ne yapardım hiç bilmiyorum."

"Hallederdin," dedi Wells.

Cevaben Gwyn yine titrek bir nefes alıp kedinin göbeğini kaşıdı. "Yine de," diye ısrar eti. "Minnettarım. Sör Purrcival da öyle, değil mi?"

Kedi bir an boyunca Wells'i inceledi ve uykulu bir sesle, "Piç Kurusu değil," dedi.

"Efendim?"

Wells'in kaşlarını kaldırarak sorduğı soruyu Gwyn elini havada sallayıp geçiştirdi. "Rhys'a Piç Kurusu diye hitap ediyor, yani inan bana, bu dediğı iltifat sayılır."

"Ah. Öyleyse bu hususta Sör Purrcival'la aynı safta yer alıyoruz," dedi Wells. Gwyn ona bakıp başını iki yana sallayarak gerisin geri eve doğru yürümeye başladı.

"Jane Austen karakteri gibi konuşmaman konusunda anlaştık sanıyordum, Ekselansları," dedi, sesi artık her zamanki gibi

LANETLİ ÖPÜCÜK

çıkıyordu. “Cidden, dandik reality şovlar falan izlemen gerekiyor, biz insanların nasıl konuştuğunu artık öğrenmeye başlamalısın.”

“Ya da belki Sör Purrcival’la daha fazla vakit geçirmeye başlamalıyım. Belli ki öğrenebileceğim eğlenceli ve heyecan verici argo sözler konusunda engin bilgi sahibi.”

Gwyn burnundan güldü. Wells verandaya ulaşana kadar Gwyn’in peşinden yürüdü ama o basamakları tırmanıp kapıyı açarken basamakların dibinde duraksadı.

Wells’in arkasından gelmediğini fark eden Gwyn durdu, arkasına dönüp ona baktı.

“Yağmur başlamadan eve döneyim,” dedi Wells eliyle arabasını işaret ederek. “Sör Purrcival’la sen de biraz dinlenin.”

Gwyn’in üzüntülü hâli için kaygılanırken önceki geceyi düşünmemek kolaydı ama artık krizi atlatmışlardı ve gecenin anıları geri geliyor, aralarına çörekleniyordu. Wells... eh, *utangaç* dene-
mezdi belki ama kararsızdı. Graves Glen’den çok uzaklarda, kamyonetin arkasındaki o uzun, sıcak anların bir anlamı var mıydı?

Yoksa tek seferlik bir kaçamak, tek gecelik bir eğlence miydi?

Wells hangisini tercih ettiğini biliyordu ama o kararı tek başına veremezdi, bu nedenle bir süre uzak durmak en iyisi olabilirdi.

Kendini koruma içgüdüğü falan işte.

Ama Gwyn başını iki yana sallayıp Wells’in samimiyet olduğunu düşündüğü –ümit ettiği– bir ifadeyle gözlerini devirdi.

“Kedimi kurtardın, Ekselansları. İzin ver de sana içecek bir şeyler ikram edeyim.”

Kapıyı kalçasıyla itip sonuna kadar açtı, sonra da omzunun üzerinden bir bakış attı. “Geliyor musun?”

Kendini koruma meselesi, diye düşündü Wells basamakları koşar adım çıkarken, cidden çok abartılıyor.

Sadece bir içki.

Mutfakta dikilip siyah kirazları ve portakal kabuğunu ezerken Gwyn bu sözcükleri bir mantra gibi kendi kendine tekrarlıyordu.

Sör Purrcival mutfak masasındaki yatağına kurulmuş, keyifle gurlayarak uyuyordu. Gwyn ona doğru bakarken gök gürledi, pencereye yağmur damlaları vurmaya başladı. Bütün gün tehdidini hissettiren fırtına nihayet patlamıştı ve Gwyn bir kez daha boğazının tıklandığını hissetti. Sör Purrcival, ormanın Gwyn'in beklemeyeceği kadar derinlerine gitmişti. Ya fırtına başladığında hâlâ orada olsaydı? Ya Wells o sırada çıkagelmeseydi?

Ama geldi. Ona içki hazırlamanın nedeni de bu. İçkisini içecek ve gidecek, daha fazlası olmak zorunda değil.

Ama şimdiden daha fazlası olmuş gibi gözüküyordu.

Bir kere onun karşısında ağlamıştı. Bu, Gwyn için birinin önünde boşalmaktan bile daha kişiseldi ve son yirmi dört saat içinde Wells'le ikisini de yaşamıştı. Bu Gwyn için bir tür Duygusal Kırılma Rekordu olmalıydı ve hâlâ biraz sarsılmış hissettiğini de düşününce, Wells'in evine dönmesine izin vermek gözüne daha akıllıca olurmuş gibi göründü.

Ama onun yerine adamı eve davet etmişti ve şimdi, elinde içkilerle mutfaktan çıkarken Gwyn'in kalbi göğsünde tekliyor gibiydi.

Wells oturma odasında dikiliyordu, ona arkası dönüktü. Böylece Gwyn adamın geniş omuzlarını, ince belini, yakasına dökülen saçını ve giydiği koyu renk kotun poposuna ve bacaklarına yaptığı şeyleri hayranlıkla izleme fırsatı buldu.

Onun da çıtırçıtlak soyunmasını istemeliydim, diye düşündü kederle ama sonra kendine geldi. Adamı gözleriyle soyması değil, ona “kedimi kurtardığın için teşekkürler” içkisini vermesi, sonra da evine göndermesi gerekiyordu.

“Sana bir old-fashioned¹³ yaptım,” dedi. “Seveceğini düşündüm.” Wells hafifçe dönüp kokteyli alırken parmakları birbirine

13 Viski, şeker ve bitter ile hazırlanıp genellikle portakal kabuğuyla süslenen bir kokteyl. -ç.n.

dokundu. O basit dokunuşla Gwyn'i ateş bastı, öyle ki kadeh tokuştururlarken Wells'in gözlerine bakamadı.

“Sör Purrcival'a ve süregiden güvenliğine,” dedi Wells ve o anda dışarıda bir kez daha gök gürledi.

Wells kaşlarının arasında beliren bir çizgiyle ön kapıya baktı. “Şu sesi duyunca babamın yakınlarda bir yerde öfkeden kudurduğunu düşünmeden edemiyorum.

“Baban Zeus muydu?” diye sordu Gwyn. “Ya da Odin?”

Wells gülerek omuz silkti, içkisinden bir yudum daha aldı. “Bazen öyle gibi geliyor. Ama hayır, sihri havayla bağlantılı, dolayısıyla ne zaman canı sıkkın olsa yağmur yağar. Ve yağmur çok sık yağar.”

Gwyn daha önce Simon Penhallow'u bir kere görmüştü ve gördüklerinden etkilenmemişti. Rhys'a göre Wells babalarının daha genç bir versiyonundan başka bir şey değildi ama Gwyn durumun bu olduğundan şüpheliydi. Evet, bir Roma imparatoru kadar kibirli olabilirdi ama Wells aynı zamanda nazik ve düşünceliydi. Kendine özgü bir sevimliliği vardı.

Ve belli ki yatakta *çok* cömertti.

Ama bunlar Tehlikeli Bölge Düşünceleri idi, bu yüzden Gwyn ilgisini, içeri girdiği sırada Wells'in incelediği rafa yöneltti.

“O kadar dikkatle neye bakıyordun?” diye sorunca Wells elini uzatıp orada öylece duran tarot kartına parmağıyla dokundu.

“Buna,” dedi. “Çok güzel.”

Kılıç Onlusuydu, sert bir karttı, genellikle yerde yatan ve mızraklarla şişlenmiş birini resmederdi. Bu kartta da aynı elementler vardı –yerde yatan kızıl saçlı bir kadın, çevresini saran kılıçlar– ama o kadar da acımasız değildi. Bir kere kılıçlar kadının etini delmiyordu, sadece giydiği uzun elbisenin kumaşına saplanmışlardı ve gözleri kapalı olsa da kadın ölü ya da yaralı gibi gözüküyordu, dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle dinleniyor gibiydi. Ve uzaklarda, bir dizi karanlık,

ürkütücü ağacın ötesinde güneş doğuyor, kartın üst kısmını yumuşak, pembemsi bir ışıkla aydınlatıyordu.

“Genellikle çok karanlık bir karttır,” diye devam etti Wells, “ama bu çok hoş ve kartın esas anlamını kavramış gibi görünüyor. Yani evet, en kötüsü başa gelmiş ama bak.” Arka plandaki gün doğumuna pıt pıt vurdu. “Yeni bir gün doğuyor. Ve kılıçların açtığı yaralar ölümcül değil, sadece şimdilik bağlayıcı.”

Wells içkisinden bir yudum alırken Gwyn adamın gırtlığının yukarı aşağı oynamasını izledi ve bir anda boğazı tıkanır gibi oldu.

Wells, “Bu desteyi kimin yaptığını bulmalıyım, dükkânda satarım,” diye devam ederken Gwyn başını iki yana salladı ve bardağını hemen solundaki şömine rafına bıraktı.

“Satamazsın,” dedi. Wells dönüp ona bakınca da kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi. “O deste Muzip Şeyler’e özel.”

Wells’in bir kaşı kalktı. “Öyle mi? Nedenmiş?”

“Çünkü onu ben yaptım.”

Dışarıda yağmur iyiden iyiye bastırmıştı, rüzgâr uğulduyordu ve Wells konuşmadan önce ışıklar bir anlığına titreşti. “Gerçekten harikulade bir kadınsın, Gwyn Jones.”

Gwyn’in üstünde yırtık kot ve önünde AH BİR CADI OLSAM yazan uzun kollu bir tişört vardı. Ağladığı için yüzü hâlâ kırmızı ve muhtemelen biraz şişmiş hâldeydi ve o sabah yaptığı azıcık makyaj çoktan dağılıp gitmişti. Yorgundu, kendini savunmasız hissediyordu ve sihir gücü için endişeleniyordu ama Wells karşısında dikilmiş, ona hayatı boyunca gördüğü en muhteşem şeymiş gibi, huzurunda bulunduğu inanmadığı bir dünya harikasıymış gibi bakıyordu.

“Bu gerçekten hiç adil değil,” diye iç çekti Gwyn, içkisinden bir yudum daha aldı ve kendini Wells’in kollarına bıraktı.

Wells'in dudakları acı ve tatlıydı, tıpkı kendi dilindeki kiraz ve viski tadı gibiydi. Gırtlığından bir inleme yükselip elini Gwyn'in yüzüne götürünce Gwyn de arsızca vücudunu onunkine bastırıp belini iki yandan sımsıkı kavrayarak öpücüğü derinleştirdi.

Ev çakan şimşekle sarsıldı, ışıklar yine kıpraştı ve bu sefer tamamen sönüp ikisini de karanlığa boğdu.

Yüzünü Gwyn'inkinden uzaklaştıran Wells etrafına bakındı, eli hâlâ çenesindeydi, başparmağı istemsizce yanağını okşuyordu.

"Sakın karanlıktan korktuğunu söyleme, Ekselansları," dedi Gwyn boğuk bir sesle. Buna karşılık Wells'in gözleri yine ona döndü, dudakları kıvrıldı.

"Aslında, vücudunun her bir santimini görebileyim diye yakında bir gün bu işi lanet olası gün ışığında yapmamız gerektiğini düşünüyordum," diye yanıtladı.

Gwyn güldü, eli Wells'in ensesine kaydı, saçıyla oynadı. "Bu gece herhangi bir şey göreceğini kim söylemiş?" diye sataştı. "Altı üstü bir öpücük bu. Çıplaklık taahhüdü değil."

Wells'in yüzü ciddileşti. "Elbette," dedi. "Zaten zor bir akşam geçirdin, yani durumundan—"

"İstifade etmek' istemezsin," diyerek Gwyn tamamladı cümleyi, sonra Wells'in saçını bir kez daha çekiştirdi. "Biliyorum. Çok tatlısın ama inan bana, şu durumdan istifade eden biri varsa o da benim."

Öne eğilip Wells'in alt dudağını dişleyince adam homurdandı, yanağındaki eli kasıldı ve bakışları karardı.

Tırnaklarını Wells'in gömlek düğmelerine hafif hafif vururken, "Ve," diye ekledi Gwyn, "bu akşam senin için yaptığım planlar bol miktarda çıplaklık içeriyor."

Wells, "Demek öyle," diye mırıldanıp bakışlarını Gwyn'e çevirdi. Gwyn ise başını sallayıp elini daha aşağılara kaydırды. Kotun üzerinden bile avucunu dolduran sertliği hissedebiliyordu, yine aynı sesi çıkarmasını umarak yavaşça gülümseyip hafifçe Wells'in aletine bastırды.

"Aşırı seviyede çıplaklık," diye devam etti, hah, işte o homurtuyu duydu. Gwyn'in bahsettiği çıplaklık seviyesine çabucak gelmesi gerekecekti çünkü bacaklarının arasındaki sızı artık neredeyse acı veriyordu, meme uçlarıysa sütyeninin danteline bastırıyordu.

Ama bir adım gerileyip tişörtünü çıkarmaya davrandığında Wells kolunu tutup onu durdurdu.

"Her ne kadar dün gecedен keyif almış olsam da, tuhaftır ama, artık kamyonet kasalarının çok erotik yerler olduğunu düşünsem de senin için sakıncası yoksa bu gece bir de yatak deneyelim diyorum."

Wells'i yatağına aldığı düşünmek bile Gwyn'in dizlerini titretip midesinin kıpırdanmasına yol açtı. Kamyonetinin arkasında ya da oturma odasının zemininde sevişmek tamamdı, peki ya ona yatak odasını açmak?

Bu, durumu fazla gerçek hâle sokuyordu.

Ama Wells'e yaklaşıp kollarını boynuna dolarken fark etti ki, istediği şey tam da buydu.

"Peki," dedi, "ama haberin olsun, artık beklediğin manzarayla aranda bir kat merdiven—"

Gwyn cümlesini tamamlamak yerine tiz bir çığlık attı, elleri Wells'in omuzlarına yapışmıştı çünkü. Wells dizlerini hafifçe kırmış, onu sırtından kavrayıp ayaklarını yerden kesmişti.

Merdivenden çıkarlarken kıkırdayarak Wells'e sımsıkı tutundu, bacaklarını beline dolamıştı. Wells merdivende yolunu

bulmaya çalışırken, “Sevişmenin bu yanını ortaya çıkaracağını hiç düşünmezdim,” diyerek adamın boynunu öptü.

“*Sen* bu yanımı ortaya çıkarıyorsun,” dedi Wells boğuk bir sesle ve Gwyn’in suratına o anda şapşal bir sırıtış yayıldı, neyse ki Wells yüzünü görmüyordu.

Yatak odasının kapısına yaklaşıncı, “Burası,” dedi Gwyn ve Wells içeri adım attı, Gwyn’i yere bırakmadan önce dudakları bir kez daha onunkileri buldu.

Burası daha da karanlıktı ve giysilerle, sağa sola saçılmış ayakkabılarla, kitaplarla, bir ayakkabı kutusu dolusu boya malzemesiyle dolu bir mayın tarlası gibiydi. Bir yandan üstlerindeki giysileri çıkarıp kargaşaya katılmak üzere yere atarlarken bir yandan da bir şeylere takılıp sendeliyor, dudakları hiç ayrılmadan gülüşüyorlardı.

Neyse ki en azından yatağın üstü çer çöp dolu değildi. Gwyn yorgani açıp kenara attı, tam da yatağa girdiği sırada hafif bir uğultuyla beraber ışıklar yandı.

Sadece küçük bir başucu lambası açıktı ama o da yatağın kenarında dikilen çıplak, muhteşem ve kusursuz Wells’i görmesi için yeterliydi. Wells’in bakışları Gwyn’in üzerinde gezinirken Gwyn de Wells’in görüntüsünü zihnine kazıdı.

“Of, daha önce elektriğe hiç şu anki kadar minnet duymamıştım,” diye mırıldandı Wells. Gwyn hafifçe sırtarak uzandı, eli Wells’in aletinin etrafına kapanırken karın kasları kasılan Wells ani bir nefes aldı.

“Ben de kesinlikle bayılıyorum,” diye yanıtladı Gwyn. Wells’i okşarken yüzüne bakıyordu; ağzının açılmasına, bakışlarının odağını kaybedip vahşileşmesine, göğsünün inip kalkmasına bayılmıştı.

Onu sonsuza dek izleyebilirdi, ona sonsuza dek *dokunabilirdi* ama Wells elini nazikçe uzaklaştırdı.

“Bana öyle *bakarken* bunu yapmaya devam edersen,” dedi ve avucuna bir öpücük kondurduktan sonra başparmağının

altındaki etli yeri hafifçe dişledi, “içine girme fırsatı bulamadan boşalacağım.”

Göz göze geldiler, Wells’in gözbebekleri irileşmiş, siyahlığın kenarında incecik mavi bir halka kalmıştı. “Tabii beni içinde istediğini varsayarsak.”

“İstiyorum,” dedi Gwyn çabucak başını sallayarak. “Çok ama çok istiyorum.”

Wells gülümsedi ve bu aheste, çekici gülümsemenin sadece ama sadece kendisi için olduğunu her nasılsa bilen Gwyn dudaklarını yaladı, yatakta geriye doğru kayd ve Wells de onu takip etti, gözlerini ona dikmiş, kollarını vücudunun iki yanına yaslamıştı.

Altlarındaki çarşaf yumuşacıktı, rengârenk yorganı yatağın bir köşesinde dertop olmuştu ve Wells burada, yatak odasında gözüne çok doğru görünüyor, çok doğru geliyordu. Öyle ki Gwyn bir panik dalgasının yükselmesini bekledi ama sadece ateş ve arzu vardı, bir de şaşırtıcı biçimde mutluluğa benzeyen bir his.

Gwyn başını kaldırıp dudaklarını Wells’inkilere sürttü, sakalının dokunduğu yerler gıdıklanıyordu. “Burada bir yerlerde içinde prezervatif olan bir çanta olacak,” dedi. Wells de öpücüğüne karşılık verdi, ağzını onunkinden ayırmadan bir şeyler mırıldanarak elini kaldırdı, parmak uçlarında kıvılcımlar dans etti.

Çanta yerden kalktı, yatağın üstünde süzölmeye başladı. Bu görüntü Gwyn’i güldürdü ama aynı zamanda, Wells çantanın içini karıştırırken, Gwyn’e sihrinin bugün de onu yalnız bıraktığını anımsattı.

Bu düşünceyle tüyleri ürperen Gwyn’in tek kaçıışı Wells’i kendine doğru çekmek ve onun varlığından, tadından, boynuna hafif hafif batan sakalından, göğsünden ve pürüzsüz teninden başka her şeyi unutana kadar onu öpmekti.

Wells aşağı doğru hareketlendi ama bu kez Gwyn boşalırken onun da yanında olmasını istiyordu, o yüzden omuzlarına asıldı, onu kendine doğru çekti ve bedenini ona açtı.

Onu böyle istiyordu, üstünde, teninin mümkün olduğunca fazla yeri onunkine değerken. Ve Wells yavaşça içine girip Gwyn onun etrafında kasılınca ikisi de inledi.

Yüzleri birbirine çok yakındı ve Gwyn, Wells hareket etmeye başlarken yüzünde beliren her bir duygu kırıntısına hayran kaldığını fark etti; neredeyse acı çekiyormuş gibi gerilmesine ve gözlerini açtığı anda orada beliren ateşe ve ona odaklanmasına.

Neredeyse çok fazlaydı. Kesinlikle çok fazlaydı, Gwyn bakışlarını onunkilerden ayırdı, ileri geri hareketlerine karşılık vererek kalçasını havaya kaldırdı. Kasıkları zevk ve gerginlikle burkulurken nihayet bir elini aralarına sokup kendine dokunmaya başladı.

Wells'in hareketleri aksadı, nefes aldıkça ciğerlerine girip çıkan hava kesik kesikti ve kulağa neredeyse dua gibi gelen Galce bir şeyler mırıldandı.

Ondan sonraki her şey bir bulanıklıktan ibaretti. Dudaklarına değen Wells'in dudakları, Gwyn'in gitgide daha hızlı sürtünen parmakları ve Wells'in daha sert, daha derin hamleleri, gıcırdayan pirinç yatak, dışarıda hiddetinden hiçbir şey kaybetmeyen fırtına. Ve Gwyn zevkin doruklarına ulaştı, alnını Wells'in omzuna yaslamış, kollarını ona sarmıştı.

Sadece birkaç dakika sonra Wells de onu takip etti, Galce homurdandığı şeylerin arasında bir yerde Gwyn kendi adını da duydu ve bu kez bakışları birbirini bulduğunda gözlerini kaçırmadı.

“Buradan hoşlanıyorum,” dedi Wells mahmurca, Gwyn’in yatağının üzerindeki tavanı izliyordu. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; dışarıdaki yağmur yavaşlamış, çatıya hafif hafif vuruyordu ama içerisi sıcaktı, kuruydu ve Gwyn’in varlığı yanı başında yumuşacıktı.

Gwyn güldü, Wells’in omzundaki başını kaldırıp baktı. Teni hâlâ pembeye çalıyordu, dudakları bir parça şişkindi ve Wells, bundan sonra ne olursa olsun, hep bu ânı ve Gwyn’in ne kadar güzel olduğunu hatırlayacağını çok iyi biliyordu.

“Benimle beraber yatakta olmayı mı kastediyorsun yoksa genel olarak Graves Glen’i mi?”

“Birincisinden çok hoşnudum, orası kesin,” diyen Wells yan döndü, bir elini Gwyn’in kalçasında gezdirdi. “Ama evet, aklımdan geçen ikincisiydi.”

“Belli bir nedeni var mı?”

Gwyn kedi gibi kıvrılıp ona sokulurken kalçasını okşamaya devam eden Wells iç çekti. “Saçma gelecek,” diye uyardı, doğru düzgün açıklayabileceğinden emin değildi, “ama bu geceki hava, fırtına yüzündendi. Dweniniaid’de yatağında yatar, yağmuru dinlerdim ve sabah kalktığımda hâlâ yağıyor olacağını, bara kimsenin gelmeyeceğini ve tüm o yağmurlu günlerin zincir gibi birbirini takip ettiğini düşünürdüm. Her gün aynı şeyin az değişiydi.”

“Peki şimdi?” diye sordu Gwyn yumuşak bir sesle, ellerini yanağının altına yerleştirdi.

“Şimdi,” dedi Wells, “yağmurlu bir geceyi nasıl olup da bu muhteşem kadınla yatakta geçirdiğimi düşünüyorum. Ve yarın dükkânımı açacağımı, hakiki müşterilerin geleceğini ve orada bulunmaktan memnun olacaklarını. Üstelik günün başka neler getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu da cidden harika bir his.”

Gwyn gülümsedi, çıplak ayağıyla Wells'inkini dürttü. “Ha, artık sürprizlerden hoşlanıyorsun yani. Ama ben evinde bekârlığa veda partisi düzenleyince mesele oluyordu.”

“O,” dedi Wells kolunu Gwyn'e dolayıp onu kendine çekerek, genç kadının bakışlarının birazcık bulanıklaştığı gözünden kaçmadı, “benim bitkinliğimden, kafa karışıklığımdan ve insanlarla dolu bir ev bulmaya hazırlıksız olmamdandı.”

“Altı üstü altı kişiydik.”

“Ah, ama sen tek başına beş kadına bedelsin, Gwynnevere'im,” diye yanıtladığında Gwyn gözlerini devirdi ama yine de onu öptü ve itip sırtüstü yatırarak üzerine eğildi.

“Graves Glen'deki ilk gecende kendini penisli saç bantları takan kadınların ortasında bulduğun için gerçekten üzgünüm,” dedi Gwyn. Bu kez Wells güldü, başını kaldırıp burnunu Gwyn'in çenesine sürttükten sonra kendini yastığa geri bıraktı, sonra da uzanıp Gwyn'in saçındaki pembe tutamı nazikçe çekiştirdi.

Bakışları yana doğru kayan Gwyn sırtıttı. “Bunu sık sık yaptığının farkında mısın? Pembe saç seni fazla mı etkiliyor, nedir?”

Wells, “Hımm,” diye mırıldandı, saç tutamını gerisin geri Gwyn'in boynuna ve omuzlarına düşmek üzere bıraktı.

Gwyn'in gözleri büyüdü. “Bir dakika, cidden mi?” diye sordu ve Wells bakışlarını kaldırıp ona baktığında ciddi ciddi birazcık kızardığını hissetti ki bu çırılçıplak ve sertleşmiş vaziyetteki adamın onun çıplak vücuduna dokunurken kızarması saçmalıktan başka bir şey değildi.

“Biriyle yataktayken başka kadınlardan bahsetmenin münasebetsizce olduğunu biliyorum,” diye başlayınca bu kez Gwyn’in kaşları kalktı, ellerini Wells’in göğsüne koyup çenesini yasladı.

“İşte bunu duymam lazım.”

Kulaklarının tepeleri yanmaya başlasa da Wells gülümsedi. “Peki. Penhaven’dayken ara sıra gördüğüm bir kız vardı.”

“‘Görmek’ derken, Âdem’le Havva gibi mi?”

Wells uzanıp kalçasını çimdikleyince Gwyn abartılı bir sesle ciyakladı.

“‘Görmek’ derken, ‘uzaktan görüp içlenmek’ gibi, çok sağ ol,” diye açıkladı Wells ve geçmişi hatırlarken bakışlarını yine tavana çevirdi.

“Neyse, çok güzel mor saçları vardı. Daha doğrusu menekşe rengi. Ara sıra göz ucuyla onu görürdüm ve gidip konuşmam gerektiğini düşünürdüm. Ama daha önce de belirttiğim üzere o zamanlar hödüğün tekiydim. Ve sonra da, elbette, sınıfların birinde tam bir ukala gibi davranarak o kızın karşısında kendimi rezil ettim, yani yine müthiş romantik bir başarı hikâyesiyle Wells Pen— bana niye öyle bakıyorsun?”

Bakışlarını yine aşağı indirince Gwyn’in yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle onu izlediğini görmüştü. Yorumlamaya nereden başlayacağını bile bilmediği bir ifadeydi bu ve bir anlığına, mor saçlı kızı anlatarak hata mı ettim diye düşündü.

“Hâlâ onu düşünüyor değilim,” dedi kaşlarını çatarak. “Graves Glen’e dönüşümün bir tür kayıp-aşkın-peşinden-koşma vakası falan olduğundan kaygılanıyorsan diye diyorum. Sadece saç çok hoşuma gidiyordu ve tamam, saçıyla ilgili çeşitli müstehcen fantezilerim olmuştu ama—”

Gevelediği laflar yeni bir öpücükle ağzına tıklandı ve o andan itibaren, bacağını üzerinden atıp kucağında doğrulan Gwyn’den başka hiçbir kadına aklında yer kalmadı.

Sonra –epey sonra– Gwyn kollarının arasında iç geçirdi ve, “Sihir gücüm için endişelenmeyi elimden geldiği kadar erteledim sanırım,” dedi.

Wells genç kadının etrafında kıvrılmış, göğsünü onun sırtına yaslamıştı; omzunu öptü, terinin hafif tuzlu tadını alabiliyordu. “Üzgündün,” diye hatırlattı. “Ve sihir her zaman kurallara göre oynamaz.”

Gwyn bir elini kaldırıp parmaklarını kıpırdattı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir kez daha iç geçirerek kolunu indirdi, yattığı yerde kıpırdanıp Wells’e biraz daha sokuldu. “Başka bir şey var,” dedi. “Bir şeyler yanlış. Hem de Morgan geri döndüğünden beri yanlış.”

Wells’in kollarının arasında dönüp ona baktı. “Belki daha doğrudan bir yaklaşımın vakti gelmiştir.”

Şeytani bir cadıyla sihrinin çalınması hakkında yüzleşmek için nasıl bir giysinin uygun düşeceğinden emin olamayan Gwyn tepeden tırnağa siyah giyinmenin her durumu kurtaracağına karar verdi. Bu yüzden ertesi sabah duş aldıktan sonra (Wells’i üstünü değiştirmesi için evine göndermeden önce duşunu büyük bir zarafetle ve cömertçe onunla paylaşmıştı) en siyah kotunu ve mürekkep karası kazağını giyip ayaklarına da siyah çizmeler geçirdi.

Sorun şu ki, görünüşe bakılırsa Wells de siyahın esaslı bir seçim olduğuna karar vermişti. Ve şimdi, kamyonetiyle dağdan hızla aşağı inerlerken Gwyn ona bir bakış attı.

“Göz korkutucu mu gözüküyoruz yoksa gotik müzik grubu kuracak gibi mi, karar veremiyorum,” dedi.

Wells burnunu çekip ceketinin yakasını düzeltti. “Ben de bir çift cenaze levazımatçısına benzediğimizi düşünüyordum.”

Bu sözleri Gwyn'i gülümsetti, ne denli kaygılı –ve öfkeli– olduğu da düşünülünce bu kadarı bile büyük başarı sayılırdı. Durumunu fark eden Wells uzanıp Gwyn'in elini hafifçe sıktı. “Her şeyi halledeceğiz, Gwyn,” diye söz verdi. Gwyn de onun elini sıkarak karşılık verdi.

Seks hormonlarının kalıntısı olmalıydı herhâlde ama Wells'in yanında olması iyi geliyordu. Daha korkutucu olanı, *doğru* geliyordu, tıpkı dün gece yatak odasında olduğu gibi.

Belki, sadece belki, Wells'in... genel olarak ona iyi geldiği fikrine alışması gerekiyordu artık.

Ve alışacaktı.

Ama önce şu lanet olası sihrini geri alacaktı.

Ana Cadde'yi aşip giderlerken Wells koltuğunda biraz dönerek arkalarında uzaklaşan yola baktı. “Bu sabah dükkâna kapalı olduğunu söyleyen bir tabela falan asmalıydım,” dedi ama Gwyn başını iki yana salladı.

“Dert etme, Ekselansları. Muzip Şeyler'i Parker açıyor, Cait'i de senin dükkânı açması için gönderdim. O kapıya yaptığın kilitleme büyüsünün ne kadar boktan olduğunu biliyor musun? Cait'in büyüü kırması üç saniye falan sürdü.”

Gwyn, Wells'in bakışlarını yüzünün yan tarafında hissedebiliyordu.

“Yavru Cadılarını... benim dükkânıma mı gönderdin?”

“Evet, teşekkürü gerek yok.”

Bir süredir Patentli Wells Penhallow Somurtması görememişti ama işte şimdi buradaydı ve dürüst olmak gerekirse, onu görmek yüreğine su serpmişti.

“Sigorta şirketimi aramam gerekir mi?” diye sordu Wells. “Yangın poliçemin kapsamını kontrol etmem falan?”

“Cait'e oradayken hiçbir sihir yapmamasını ve hatta şöminene *elini bile sürmemesini* sıkı sıkı tembihledim,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Gwyn ama Wells'in yüzünün bir anda griye çaldığını fark etti.

Wells, “Şömineyi tamamen unutmuştum,” diye kendi kendine mırıldandıktan sonra telefonunu çıkarmak için cebini yokladı. Bir uygulamayı açarken Gwyn’e doğru bakıp, “Rhiannon’un memeleri aşkına,” diye çıkıştı, “şu an sana bu kadar sinirlenmişken nasıl oluyor da saçının güneş ışığında çok güzel gözüktüğünü düşünebiliyorum hâlâ?”

Gwyn başını iki yana salladı. “İçimden bir ses diyor ki, ikimizin de o hisse alışmak için biraz zamana ihtiyacı olacak.”

Wells burnundan güldü, parmakları ekranda hızla gezinirken mühür yüzüğündeki koyu renkli taş ısıldıyordu.

“Peki sen *benim* saçımın güneş ışığında güzel görüldüğünü düşünüyor musun, Gwynnevere?” diye sordu ona bakmadan.

“Aslında, Morgan’ın bana yaptığı büyü her neyse onu tersine çevirttiğimiz gibi senin mağazana dönebileceğimizi, Cait’i kapı dışarı edebileceğimizi ve kapıyı kilitleyip şu pek gurur duyduğun şöminenin önünde sevişebileceğimizi düşünüyordum.”

Wells’in nefesi tıkanmışçasına çıkardığı belli belirsiz ses fazlasıyla tatmin ediciydi ve Gwyn, adamın gözlerinin bir kez daha yüzünde dolaştığını hissedebiliyordu ama bu kez bakışlarının ardındaki niyet bambaşkaydı.

“Hemfikir miyiz?” diye sordu neşyle, sonra dönüp Wells’e baktı ve ah, evet, gerçekten de *bambaşka* bir bakışla karşılaştı.

“Ziyadesiyle,” demeyi başardı Wells, bu sırada Gwyn de arabayı Morgan’ın evine varan yola soktu.

Wells gırtlığını temizledi, uzanıp gömleğinin üst düğmesini açtı ve kumaşı çekiştirdi. “Morgan olduğuna eminsin öyleyse? Ve kolayca geri çevrilebileceğine?”

“Birincisine cevabım evet, ikincisinden emin değilim,” diye itiraf etti Gwyn. Açıkçası bütün sabah bunu düşünmüştü. Bu duruma Morgan’ın sebep olduğuna gerçekten inanıyor muydu yoksa en kolay cevap bu olduğu için öyle olmasını mı *istiyordu*?

Cevabı bilmiyordu ama Gwyn her şeye neredeyse ölümcül miktarda özgüvenle yaklaşmanın en iyi yol olduğunu düşünürdü hep, bu seferki de istisna değildi.

Morgan'ın evi karşılarında belirdi, hâlâ o gece olduğu kadar büyük ve tuhaftı. Gwyn üst katlardan birinde bir perdenin hafifçe aralanıp gerisin geri kapandığını görür gibi oldu.

Güzel.

Derin bir nefes aldı, kamyonetin kapısını açıp dışarı çıktı. Mükemmel bir sonbahar günü olmasına rağmen ayaklarının altındaki çimenler hâlâ nemliydi ve Gwyn eve bakarken ürperdi.

Derken Wells'in sıcak, güçlü elinin onunkine dokunduğunu hissetti. Ardından Wells, "Haydi, şu işi halledelim, olur mu?" deyip başını salladı.

"Ah, hem de ne halledeceğiz."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Başka bir hayatta Gwyn çok iyi bir general olurdu, diye düşündü Wells, kızın peşine takılıp Morgan'ın evine doğru yürürken. Hatta belki bir tarikat lideri.

Çünkü, Gwyn'in artık sihre erişimi olmadığı da düşünülünce, tehlikeli olması muhtemel bir cadıya kendi çöplüğünde meydan okumanın en iyi ihtimalle kötü bir fikir, en kötü ihtimalle tam bir felaket gibi gözüktüğü binlerce sebep bulabilirdi. Yine de bu sabah Gwyn niyetinin ne olduğunu açıkladığında söylediklerini hiç sorgulamamıştı.

Bu kısmen Gwyn'in haklılığına inanmak istediği içindi. Morgan'la yüzleşmenin tüm bunları sona erdireceğine, Gwyn'e gücünü geri vereceğine ve süregelen düzeni eski hâline getireceğine inanmak istiyordu.

Kısmen de Gwyn'e ümitsizce âşık olmaya başladığı ve ondan ne isterse yapacağı için olduğundan şüpheleniyordu.

Gwyn'i yalnızca birkaç haftadır tanıyor olmasına rağmen bu hâle gelmesi endişe vericiydi ama bugün onun yanında uyanıldığında ne hissettiğini iyi biliyordu. Çok aşına olduğu hisler değildi bunlar, sadece yıllar önce bir kez cidden kıyısından dönmüştü ama yine de ne olduğunu anlamıştı.

Şehvet değildi –tamam, sadece şehvet değildi– daha derin bir şeydi.

Daha güçlü bir şey.

Gwyn'in aynı hisleri beslemediğinden epey emin olduğu için şimdilik sıkı sıkıya bastırmaya karar verdiği bir şey.

Yine de.

Ama hâlâ zamanı vardı, değil mi?

Morgan'ın evini saran o boğucu sihir hâlâ yerli yerindeydi, Wells'in dişlerini sıızlatıyor, yaklaştıkça başının arkasında hafif bir ağrıya yol açıyordu. Gwyn ön basamakları tırmanırken Wells onu biraz daha ağır adımlarla takip etti.

Gwyn kapıyı tıklatırken dönüp ona baktı ve "Kimin İyi Polis, kimin Kötü Polis olacağına karar vermedik," diye fısıldadı.

"Ne?" diye o da fısıltıyla cevap verdi ama o sırada kapı açıldı, Morgan gülümseyerek karşılarında dikiliyordu ama onları gördüğüne şaşırıldığı da apaçıktı.

"Gwyn! Wells! Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

"Seninle konuşmamız gereken şeyler var, Morgan," dedi Gwyn ve davet beklemeden içeri dalarak ev sahibini kenara çekilmek zorunda bıraktı.

Wells de peşinden ilerledi. Evin gün ışığında biraz daha az korkunç görünmesini ümit etmişse de fena hâlde hayal kırıklığına uğradı. Evin her yanı ancak *yanlış* olarak tarif edebileceği o hisle nabız gibi atıyordu; kalın perdeler ve koyu renkli mobilyalar içerideki tüm ışığı soğuruyor gibiydi.

Oturma odasına doğru yürüyen Gwyn'in çizimleri parke zeminde tıkırdıyordu, arkasına takılan Morgan'ın alnı kırıkmıştı. Gwyn ve Wells gibi o da tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Üzerinde bir çeşit kötücül cadı olduğu izlenimini değiştirmeye hiç faydası olmayan dökümlü bir elbise vardı.

"Bildğin gibi, Morgan," dedi Gwyn kollarını göğsünde kavuşturarak, "Wells ve ben Graves Glen'deki sihre göz kulak olmanın yanı sıra onun sorumluluk bilinciyle ve güvenle kullanılmasını sağlamakla yükümlüyüz."

Morgan'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Bu kasabayı artık senin sihrinin kontrol ettiğini biliyordum, Gwyn," dedi yavaşça. Gwyn sert bir ifadeyle başını sallayıp onayladı.

Bu Gwyn'i Kötü Polis mi yapıyor? Şimdi benim mi İyi Polis olmam lazım?

Wells boğazını temizleyerek, “Bu sıralar... bazı tuhaflıklar, sihirselsel olarak yani, görülmeye başladı, daha doğrusu senin gelişinden beri, bu da hem Gwyn’i hem de beni endişelendirdi,” diye ekledi.

Morgan artık cidden kafası karışmış gibi görünüyordu, bir elini dar kalçasına yaslariken bilezikleri şingirdadı. “Ne demek istiyorsunuz?”

İlerleyip Gwyn’in yanında dikilen Wells onun duruşunu taklit etti, sonra da albüm kapağı pozu veriyor gibi olmasak bari diye düşündü.

Kollarını indirip arkasında kavuşturdu ve “On yıl önce Penhaven Üniversitesi’nden ayrılmanın istendiğini biliyoruz,” dedi.

Bunun üzerine Morgan’ın yüz ifadesi bir anda sertleşti, kırmızı dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ve,” diye devam etti Wells, “evinin tavan arasında bir tür... şöyle diyelim, *şüpheli* nesne koleksiyonun olduğunu biliyoruz.”

“İkinizin sırf oynamak için orada olmadığınızı biliyordum,” dedi Morgan. Gülümsemeye çalışsa da daha çok diş gösterir gibiydi.

“Üçüncüsü,” diye devam etti Wells, “bu evde resmen dış-lerimi kamaştıran ve mantıklı bir açıklaması olmayan bir sihir var. Bunlardan sadece biri endişeye yol açabilirdi, Morgan ama hepsi bir araya gelince?”

“Graves Glen daha önce de lanetlendi ve felaketin eşiğinden geri döndük,” diyen Gwyn öne çıkınca Morgan resmen geriledi. “Yani kasabamıza bir parça korumacı yaklaşıyoruz. Ve biri benim sihir gücümle uğraşmaya başlayınca ben *özellikle* kişisel algılıyorum.”

Morgan biraz önce gergin görünürken bir anda şaşkın ifadesi geri döndü. “Ne?”

“Sihrim,” dedi Gwyn. “İşlemiyor ve bu durum tam da *senin* kasabaya döndüğün sıralar başladı. Yani, her ne halt ettiysen *geri almanı* tavsiye ederim. Hemen.”

Evet, Gwyn'in Kötü Polis olduğu besbelliydi çünkü Wells o anda ondan azıcık da olsa korktuğunu düşündü.

Ayrıca azıcıktan daha fazla etkilendiğini.

"Ben, ben senin sihrine bir şey yapmadım, Gwyn," dedi Morgan. O sırada Wells de onu inceledi, kadının ağzının kenarları aşağı kıvrılmıştı. Belki çok iyi rol yapıyordu ama Wells onun doğru söylüyor olabileceğini düşündü.

Gwyn'se o kadar emin değildi, gözleri kısılmıştı ve Morgan ona bakıp iç çekti, sonra da bir elini şöyle bir sallamasıyla elbisesinin kolu havada dramatik bir yay çizdi.

"Penhaven'dan ayrılmam istendi çünkü Rosa, Harrison ve ben, bir de Merry Murphy ve Grace Li, yasaklanmış büyüler yapıyorduk. İnsanlar üzerinde cazibe büyülerini, boş kâğıt parçalarını para gibi gösterme, kendi görünüşümüzü değiştirme falan. Hiç... yani, zararsız değildi, artık bunun farkındayım ama çocuktuk ve eğlenceli olduğunu düşünüyorduk."

Alt dudağını dişlerinin arasına kıstırdı, yanakları al al oldu. "Ama utanç vericiydi. O kadar kabaca ifade etmeseler de kovduğumuzu herkesin bilmesi. O yüzden geri döndüğümde istedim ki... ne bileyim, sükse yapmak istedim. Hayatta nerelere geldiğimi herkese göstermek istedim."

Eli kıpırdandı, parmakları havada süzüldü ve etraflarındaki duvarlar bulanıklaşıp dalgalanınca Wells gözlerini kırptırıp burnunun kemerini parmak uçlarıyla sıktı.

İpek duvar kâğıdını, altın varaklı portreleri ve ağır kadife perdeleri hâlâ görebiliyordu ama görüntü titreşti, şeffaflaştı.

Gwyn kendi etrafında yavaşça döndü. "Tüm mekân cazibe büyüsünden ibaret," dedi ve Morgan başını sallayıp doğruladı.

"Biliyorum. Belli ki dersimi almamışım ama yemin ederim, bu yaptığımdan kimse zarar görmedi. Kasabaya büyük başarı kazanmış biri olarak dönmek istedim ve sihirle bütün bir ev yaratmayı denedim ama, *Tanrıça adına*, o iş çok zordu, böylesi daha kolay geldi. Cidden eninde sonunda hepsinin yerine ger-

çeğini koymaya çalışacaktım ama Samhain sezonu başlamadan bir parti vermek istedim.”

Duvarlar hareket etmeyi bıraktı, yerli yerine otururmuş gibi oldular ve Wells yine gözlerini kırıştırıp görüşünü netleştirmeye çalıştı. Gerçi bu, neden öyle hissettiğini açıklıyordu. Böyle büyük, böyle ağır bir cazibe büyüünün sihir algısıyla oynaması kaçınılmazdı.

Ellerini cebine sokarak, “Ya tavan arasındaki şeyler?” diye sordu. “Onlar da mı yanılısama?”

“Hayır, ne yazık ki onlar tamamen gerçek. Gelip görmeden başka bir cadının mülkünü satın aldım ve sandıkları açtığımda ben de sizin kadar dehşete düştüm. Ama hiçbirinin yanlış bir cadının eline geçmesini istemedim, o yüzden hepsini oraya yığdım.”

Gwyn’e dönerek devam etti. “Harrison’a göstereceğim şey de oydu. Hepsini satın almayı ve güvenli bir biçimde ortadan kaldırmayı düşünüyordu.”

Başını öne eğip iç çekti. “İşte, her şeyi öğrendiniz. Biliyorum, aptalca ve hepsi de biraz utanç verici, ayrıca insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakma şansımı tamamen sıçır batırdığımın da farkındayım ama sana söz veriyorum, Gwyn.” Odayı aşır Gwyn’in ellerini tuttu. “Senin sihre hiçbir şey yapmadım. Asla öyle bir şey yapmam. Senin ve ailenin gücü devraldığınızı duyunca geri döndüm çünkü ikimiz hep arkadaşlık ve... Graves Glen’in tekrar yuvam olabileceğini düşündüm. Çok özür dilerim.”

Gwyn, “Hayır, ben özür dilerim,” diye iç geçirdi, o sırada omuzlarının çöktüğünü görmek Wells’in hiç hoşuna gitmedi. “Seni hiçbir şeyle suçlamamalıydım. Geri döndüğün için çok memnunum, gerçekten.” Morgan’ın ellerini sıkıp hafifçe sallayarak gülümsedi. “Arkadaşız ve Graves Glen’de her zaman yerin var. Ama belki kendine bu kadar ürkütücü olmayan yeni bir ev

bulabilirsin, bir de o yukarıdaki Şeytan'ın ikinci el tezgâhını ortadan kaldır, olmaz mı?"

Morgan gülerек başını salladı. "Anlaştık," dedi ve kollarını açıp Gwyn'e çabucak sarıldı.

Geri çekildiğinde anlayışla Gwyn'in omzunu sıvazladı. "Ve cidden, istersen bu sihir mevzusuna yardım edebilirim. Böyle bir şeyin olduğunu daha önce de duymuştum ve eminim bir çözümü vardır."

Wells, Gwyn'in kendini buna inanmaya zorladığını, zırh gibi kuşandığı özgüvenini toplamaya çalıştığını görebiliyordu. Gwyn, "Çok iyi olur, Morgan, teşekkürler," dedikten sonra Wells'e bakıp başını salladı. "Artık kasabaya dönebiliriz."

Morgan'la daha sonra buluşup Kutlama Günü dedikleri şey hakkında konuşmak üzere plan yaptılar ve Gwyn, arkasında Wells'le beraber dışarı çıktı. Kamyonete doğru yürürlerken ikisi de sessizdi.

Neredeyse Ana Cadde'ye varana kadar sessizliklerini korudular, sonunda Gwyn iç çekip, "Morgan'ın şeytani biri olmadığına sevindim ama dürüst olmak gerekirse, Ekselansları, Morgan'ın şeytani biri olmaması cidden hayal kırıklığıydı," dedi.

Wells gülümsedi, Gwyn'in kucağında duran elini tutup çekerek üzerine bir öpücük kondurdu. "Zafere giden yolda ufak bir sekteye uğradık," diye güvence verdi ve Gwyn burnunu çekti, sonra da dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Bir seferlik böyle konuşmana müsaade edeceğim."

Penhallow'un Yeri mucizevi bir biçimde tek parçaydı, Gwyn ve Yavru Cadıları Muzip Şeyler'i idare ederken Wells günün geri kalanını dükkânında geçirdi.

Gece karanlığı çökmeye başlamıştı. Wells dükkânı kapatma hazırlığına girişirken Gwyn'in yolun karşısına geçtiğini görünce bir anlığına, şömineyle ilgili sözünü tutmak için mi geliyor acaba diye düşündü.

Ama hemen sonra, Gwyn'in peşine takılmış üç cadıyı gördü ve bunun o tür bir ziyaret olmadığını anladı.

Yazık.

Birkaç dakika sonra kendini çitirdaya çitirdaya yanan ateşin karşısındaki koltuklardan birinde buldu. Hemen yanındaki koltukta Gwyn vardı, sağlarındaki koltuğa Parker ve Cait sıkışmıştı, Sam ise haliya oturup ayaklarını uzatmış, Wells'in büyü kitaplarından birini kurcalıyordu.

"Glinda'nın sihrinin boka sarmasının bir sebebi olmalı," dedi. "Morgan değilse belki başka bir cadıdır?"

"Belki bir lanettir," diye fikrini paylaştı Cait. "Kuzeninle beraber onun kocasına yaptığınız gibi hani."

"O kaza eseriymiş," dedi Gwyn. "Ve çok daha karmaşık bir şey olduğu ortaya çıktı."

"Yine de bir bakmaya değer," diye ısrar etti Cait.

Gwyn omuz silkti ve Wells, genç kadının ateş ışığında ne kadar yorgun görüldüğünü, koltuğun koyu kırmızı kadife kaplamasının yanında yüzünün nasıl solgun durduğunu fark etti.

Düşünmeksizin elini uzatıp aralarındaki boşluğu aştı, Gwyn'in elini kolçaktan kaldırdı ve parmakları birbirine dolanırken avuçları temas etti.

Gwyn başını ona çevirdi, dudaklarında sevecen bir gülümseme belirdi, o güzel gözlerine bir parça ışıltı geldi ve Wells de ona gülümsedi.

"Haaaaasiktir?"

Ah, evet.

Seyircileri vardı.

Ağzı açık kalan Sam onları izliyordu. Cait elleriyle ağzını kapatmıştı, gözleri fal taşı gibiydi. Parker öyle sırtıyordu ki suratı az daha ortadan ikiye yarılacaktı. Kulakları kızaran Wells göz devirdi. "Tamam, tamam," diye mırıldandı ve üç cadı kıkırtılardan ve sorulardan oluşan bir kargaşayla nihayet patlarken Gwyn'in elini bıraktı.

“Ne zaman?! Siz ikiniz bu gayrimeşru ilişkiyi bizden ne zamandır saklıyordunuz?”

“Aa, geçen gün şu planı gerçekleştirecekken ikiniz birbirinize azgın bakışlar atıyordunuz ama ben, ‘Hayır, ikisi birbirinden nefret ediyor,’ falan olmuştum ama galiba nefret bazen azgınlığa yol açıyor çünkü şimdi karşımda el ele tutuşuyorsunuz? Yani?”

“Kuzenin kocasının abisiyle seks yapmana izin var mı ki? Soyağacı mevzularını hiç *düşündün* mü?”

Gwyn oturduğu yerde gülerek Sam’e bir tekme savurdu, Wells ise otoriter bir tavırla kapıyı gösterdi. “Dışarı. Hemen dışarı, haylazlar sizi.”

Parker, “Neyse ne, zaten sen gerçek babam değilsin,” diyerek koltuktan kalkınca bir kez daha gülmeye başladılar, Sam kitabını kapatıp ceketini alırken Parker, Cait’i çekip kaldırdı.

Wells alaylarını duymazdan gelerek üçünü kapıya kadar takip etti, onlar hâlâ bağrışıp hep bir ağızdan konuşarak dışarı çıktıktan sonra nihayet kapıyı kilitleti. Üç genç Kahve Kazanı’na doğru yürürken Cait zıplayıp Parker’ın sırtına tırmandı.

Başını iki yana sallayıp istemsizce gülümseyen Wells kapıdaki tabelanın *Kapalı* tarafını dışarı çevirdi, sonra da ellerini cebine sokup arkasına döndü ve rafların etrafından dolanıp tekrar şöminenin başına yürüdü.

“Mentorluk yeteneklerini eleştirmek bana düşmez, Jones, ama bu üçü gerçek birer baş belası ve—”

Kelimeleri boğazına takılıp kaldı çünkü Gwyn ateşin başında çırilçıplak dikiliyordu.

“Seni uyarmıştım,” dedi Gwyn.

Bir anda boğazı kuruyan Wells başını evet der gibi salladı. “Evet, uyardın. Ama olan bitenlerden sonra o planın ertelenmiş olabileceğini düşünmüştüm.”

Gwyn ilerledi, kendini Wells’in kollarına bıraktı ve o da elini genç kadının ateşin karşısında ısınmış yumuşacık teninde gezdirdi. “Hayal kırıklığına uğradım,” diye kabul etti Gwyn,

Wells'i öpmek için uzanırken. "Keşke Morgan olsaydı. Sihrimi geri almayı ciddiye çok istiyorum."

Wells cevaben kaygılı bir ses çıkardı ama Gwyn dudaklarını onunkilere bastırarak onu yine öptü. "Ve alacağım," diye söz verirken Wells'i koltuğuna doğru geri geri yürümeye zorladı.

"Koca bir beynim ve gerekenden bile fazla cadısal kaynağım var. Ailem var, Yavru Cadılarım var –bana öyle bakma– ve sen varsın."

Wells'in dizlerinin arkası koltuğa çarpınca Gwyn'i de kendisiyle beraber aşağı çekerek sertçe oturdu.

"Ben varım," derken sesi söz verir gibi çıktı.

Yemin eder gibi.

Ve gerçekten de öyleydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Graves Glen Cadılar Bayramı Sezonu Planlama Komitesi'ne katılmayı kabul ederken, Gwyn çok da iyi zaman geçireceğini biliyordu ama yine de uğraşması gereken evrak işinin çokluğu karşısında şaşkına döndü.

“Herkes dosyasını aldı, değil mi?” diye sordu Jane. Toplantıları yaptıkları ufacık belediye binasındaki masanın başında dikiliyordu. Gwyn etrafına göz gezdirip diğer komite üyelerine baktı, tıpkı Gwyn gibi, her birinin önünde en az elli bin sayfa kalınlığında görünen birer dosya duruyordu. Güz Şenliği için tedarikçi formları ve hangi dükkânın hangi Cadılar Bayramı etkinliğini düzenleyeceğini belirlemekte kullanılacak başvuru kâğıtları vardı, bir tomar da muafiyet belgesi ve belki, diye düşündü Gwyn, kasabanın bütün tüzüğü.

Son aylarda Gwyn bu toplantılardan birkaçına katılmıştı ama genellikle Jones Hanesi Temsilcisi olarak Vivi'nin katılmasına ses etmezdi. Oysa bunun, yani ilk büyük Cadılar Bayramı sezonu etkinliği olan Graves Glen Günü'nden önceki son toplantının Jane'i en yüksek ve yoğun Jane Seviyesi'ne çıkaracağını tahmin etmesi gerekirdi.

Masanın karşı tarafında Morgan ellerini kavuşturmuş, dimdik oturuyordu, tırnakları koyu bordoydu ve Gwyn'in ona baktığını görünce hafifçe gülümsedi, bakışları çabucak Jane'e kayıp geri döndü ve gözleri, *Biraz fazlaymış*, der gibi bir ifadeyle birazcık büyüdü. Dürüst olmak gerekirse, bu gibi yerlerde genellikle Gwyn'in Vivi'ye attığı bakışlara benziyordu.

Gwyn de gülümsedi ama geçen gün Morgan'ın evinde çıkardığı olaydan sonra midesi hâlâ hafif bir suçluluk hissiyle buruluyordu.

Belki de belediye binasında ikram ettikleri berbat kahve yüzündendi.

Ya da, diye düşündü, Jane bu yılki etkinlikte yer alacak yeni butik patlamış mısır arabasıyla ilgili konuşmaya başlarken, sihri ve olan bitenler hakkındaki endişesinin içini kemirmeye başlaması yüzündendi.

Son birkaç gündür Gwyn başka pek bir şey düşünmemişti ve tüm boş zamanını, bozulan her neyse onu düzeltmenin yollarını aramaya harcamıştı.

Wells'le beraber sihrini güçlendirmesi gereken bir ayın gerçekleştirmişlerdi, belki de Gwyn'in gücü sadece yorgundu. Böyle bir şey mümkün olmalıydı, değil mi?

Ama işe yaramamıştı.

Yavru Cadılar birinin gücünü zayıflatmaya yarayan bir büyü bulmuşlardı ("Tıpkı kablosuz internet engelleyici gibi," diye açıklamıştı Parker) ama onu tersine çevirmesi kolaydı. Dolunay altında kaynağından alınmış su iç, kuvars ve tuzla banyo yap, *işte*, zayıflatıcı kayboldu.

Gwyn bunları da yapmıştı ama sihri hâlâ ortada yoktu.

Durumu Elaine'e ve Vivi'ye söylemeyi ertelemek de git-tikçe zorlaşıyordu ama Vivi, Cadılar Bayramı'ndan hemen önce dönecekti ve çölde vakit geçiren Elaine'e ulaşmak çok zordu. Üstelik bu, cidden, telefonda anlatmak istemeyeceği türden bir şeydi ve içten içe onları hiç kaygılandırmasına gerek kalmadan sorunu çözeceğini umuyordu.

Sonuçta bir çözüm olmak zorundaydı. Rhys'a olanlara baksana. Kolay değildi, hatta o olay çok daha vahimdi ama yine de basbayağı icabına bakmışlardı! Hatta işleri daha iyiye götürmüşlerdi.

Yani bir yerlerde bir cevap vardı... yalnızca onu bulması gerekiyordu.

“Bu senin için uygun mu, Gwyn?”

Hasiktir.

Gwyn başını kaldırdığında Jane’in o iri, kahverengi gözlerini ona diktiğini gördü ve tam olarak neyin onun için uygun olup olmadığını merak etti. Bir de son beş dakikadır konudan tamamen koptuğunu Jane’e fark ettirmeden nasıl kıvıracağını.

“Bana kalırsa Muzip Şeyler’deki diğer işler Gwyn’i zaten çok meşgul ediyor, belki fosforlu çubuklarla başka biri ilgilenebilir.” Morgan incelikle araya girdi, dosyasını açtı ve mor kalemyle bir not aldı. “O işi ben hallederim, sorun değil.”

Jane’in omuzları öyle bir gevşedi ki onu gören tüm vatandaşların hayatı fosforlu çubuklara bağlıymış sanırdı. “Teşekkürler, Morgan. Harika olur.”

Kısa süre sonra toplantı bitti, Gwyn dışarı çıkarken Morgan da onunla yürümeye başladı.

“Demek perde arkasında bu varmış,” dedi, toplantı odasını işaret ederek. “Kabul etmeliyim ki burada öğrenciyken normal insanların Cadılar Bayramı için ne kadar çaba harcadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Çantasını bir omzundan diğerine geçiren Gwyn keskin gece havasını derin derin içine çekti. “İnan bana, her zaman bu kadar gergin değildi. Kurucular Günü’nü kutlardık, tabii Cadılar Bayramı büyük gündü ama Jane Güz Şenliği’ni de ekledi, Kurucular Günü de artık Graves Glen Günü olduğu için Jane herkesi daha da zorlayacak. Seneye hiçbirimiz eylülün ilk gününden Samhain’e kadar uyku yüzü görmeyeceğiz galiba.”

Morgan hafifçe güldü, topuklu ayakkabıları kaldırımında tıkırdıyordu. “Ama eğlenceli,” dedi, “yılın bu zamanını onların gözünden görmek yani.”

Gece havası serindi, dökülen yapraklar caddede savrulurken Gwyn üzerindeki cekete daha da sıkı sarındı. “Böyle söyleyince

gerçekten eğlenceli gibi geliyor,” diye onayladı ve Morgan’a kaçamak bir bakış attı.

“Bence aslında planlama komitesini seviyorsun. O koca dosyalar falan.”

“Koca dosyalar cazibesinin büyük bir parçası, evet.”

“Allayıp pullamak gibi olmasın ama Jane’in suyuna gitmeyi sürdürürsen bir noktada sana bir etiket makinesi bile verebilir.”

“Aaah, işte hayal ettiğim *buydu*.”

İkisi de güldü, sonra Gwyn durdu, gece rüzgârıyla saçları geriye savrulurken dönüp Morgan’a baktı.

“Senin, özetle, kötü biri olduğumu düşündüğüm için hâlâ kendimi kötü hissediyorum,” dedi.

Morgan sözlerini bir el hareketiyle geçiştirdi. “Sorun yok,” dedi. Başiboş bir yaprağı zarif ayakkabısının burnuyla dürttü. “Yani, ben olsam ben de şüphelenirdim. Kasabaya aniden geri dönüyorum, öyle tuhaf bir evim var ve üstüne bir de tavan arasındaki bütün o kaçık büyü şeylerini buluyorsun.”

Buruk bir gülümsemeyle Gwyn’e baktı. “Üstelik hep biraz fazla özentiydim, biliyorum. Ama üniversitedeyken sen hep çok havalıydın, şimdi de bütün bu kasabayı senin sihrin yönetiyor gibi bir şey. Ben de... senin benden hoşlanmanı istedim.”

Gwyn, “Hoşlanıyorum zaten,” dedi ve uzanıp Morgan’ın kolunu hafifçe sıktı. “Gerçekten. Hele de şimdi, beni on bin tane fosforlu çubuk bulma derdinden kurtardığın için daha çok hoşlanıyorum.”

Morgan inleyerek başını geriye attı. “Hatırlatma. Hiç olmazsa Graves Gelen Günü için değil de Cadılar Bayramı için istiyor. Hâlâ biraz zamanım var.”

Başını kaldırıp Gwyn’e baktı ve kaşlarını çattı. “Sence o çubukları yapamaz mıyım? Sihirle yani?”

“Denemeye değer,” dedi Gwyn, midesi bir anda hafifçe burulsa da gülümsedi. “Ben de yardım ederdim ama...”

Cümlesi yarıda kaldı, bu kez Morgan onun koluna dokundu. “Hâlâ sihir gücün yok mu?”

“Yok,” diye iç çekti Gwyn, sonra da en özgüvenli tavrıyla saçını savurmayı denedi. “Ama üzerinde uğraşıyoruz.”

“Yardıma ihtiyacın varsa buradayım,” dedi Morgan. “Tavan arasındaki o ıvır zıvıra bir bakabilirim. Tabii,” diye ekledi bir elini kaldırarak, “o cidden korkunç olanlara değil. Ama aralarında birkaç eski kitap falan var, belki işe yararlar. Haftaya bana uğrar mısın?”

O tavan arasında daha fazla zaman geçirme fikri tüylerini ürpertse de Gwyn başını sallayıp onayladı. “Olabilir,” dedi ama işin korkutucu yanı bunu gerçekten kastederek söylemesiydi. Wells’le beraber bu meseleyi yakında çözemezlerse antik işkence aletleriyle dolu, korkutucu bir tavan arasından medet ummak bile kulağa o kadar kötü gelmiyordu.

Birbirlerine iyi geceler dileyerek vedalaştılar ve Gwyn kamyonetini park ettiği yere kadar kalan yolu tek başına yürüdü.

Sihirini geri getirecek çözümler bulmaya çalışmak için Wells kulübede onu bekleyecekti ama Gwyn kapıyı açtığı anda içeride demlenen bambaşka bir tür sihirle karşılaştı.

Eve yayılmış ağız sulandırıcı kokuyu takip ederek mutfağa girdi ve Wells’i ocağın başında buldu, en büyük çorba tenceresi ateşin üzerinde kaynıyordu. Wells kemerine bir bulaşık bezi sıkıştırmış, tencereyi karıştırırken kendi kendine bir melodi mırıldanıyordu. Gwyn kapı çerçevesine yaslandı, varlığı fark edilmeden önce bir süre onu izlemek hoşuna gitmişti.

Mesele yemek yapmayı bilen bir adamın derin cazibesi –ki bu da göz ardı edilemezdi– veya dağılmış saçları ve sıvanmış kollarıyla mutfağında ne kadar yakışıklı olduğu değildi sadece. Oracıkta, Gwyn’in mutfağında, Gwyn’in dünyasında, belli ki tenceredeki şeyin tadına bakmak umuduyla ayak bileklerine dolanan Sör Purrcival’la beraber böyle rahat görünmesi karşısında Gwyn’in göğsünü dolduran histi.

Wells'in oradaki varlığı doğru hissettiriyordu. Gwyn'in alanında. Gwyn'le ve kedisiyle. Sanki hayatında daima Wells şeklinde bir boşluk varmış da oraya cuk diye oturmuş gibi.

En korkutucu kısmı ise bunun Gwyn'i hiç korkutmamasıydı.

"Anne! Anne anne anne ÇORBA mama!"

Bunun üzerine Wells arkasına dönüp baktı ve Gwyn parmağını kedisine doğru sallayıp gözlerini kıstı. "İspiyoncu," dedi. Kedi pıtır pıtır yürüdü, ön patilerini Gwyn'in bacağına yaslayıp gerinerek arka ayaklarının üzerine kalktı.

Kediyi kucağına almak için eğilirken Gwyn başıyla ocağı işaret etti. "Lütfen o pişirdiğin şeyin neredeyse hazır olduğunu söyle çünkü bu kadar güzel kokan başka bir şeyle hiç karşılaşmadım."

Wells kendinden memnun bir tavırla gülümsedi, tencereyi bir kez daha karıştırıp tahta kaşığı kaldırdı ve üzerine üfledi, sonra da Gwyn'e tadımlık bir yudum ikram etti.

Gwyn eğildi ve evet, pişirdiği şey her neyse tadı da kokusu kadar harikaydı. Gözleri kocaman açıldı. "Ekselansları, bir Mutfak Cadısı olduğunu bana hiç söylememiştin."

Wells keyifle güldü, uzandı ve Gwyn'in alt dudağına bulaşmış bir parça yemeği başparmağıyla sildi. Bu ufacık bir dokunuş olsa da Gwyn'in tüm vücudunu sıcak bastı.

"Değilim," diyerek yine tencereye doğru döndü Wells. "Sadece barıma kimsecikler gelmiyorken bol bol pratik yapma imkânım oldu."

Sör Purrcival'ı yere bırakan Gwyn lavaboya yürüyüp ellerini yıkadıktan sonra birer kâse ve kaşık çıkardı. Wells kâselere kepçe kepçe çorba koyarken, "O zaman niye oradaydın?" diye sordu ona. "Galler'de, kimsenin gitmediği bir barın başında? Yani, belli ki süper yetenekli bir cadısın, niye hayatını kazanmak için bira servis ediyordun ki?"

"Pardon ama ben *fıçıdan çekiyordum*," diye düzeltti Wells iki kâse çorbayı masaya taşıırken. Birkaç tane mum yakmıştı,

Gwyn bunların annesinin yaptığı kaliteli kocayemiş mumları olduğunu fark etti, masaya otururken içten içe gülümsedi.

Wells de karşısındaki sandalyeye otururken, “Ve,” diyerek devam etti, “bir bardan daha fazlasıydı. Bir zamanlar Çapa Noktası’ydı.”

Wells’in masanın ortasına yerleştirdiği tabaktaki ekmekten bir parça koparıırken, “O neymiş?” diye sordu Gwyn.

“Eski bir büyü. Buradaki ley hatlarından pek farklı sayılmaz ama o kadar güçlü değil. Özetle, atalarım ileride Dweniniaid köyü olacak yerin merkezine büyülerinden bir kıvılcım ekmiş. Şey gibi... diğer cadılara karşı orayı sahiplenmek gibi, sanırım. Böylece bölgeye gelen diğer her cadı orada zaten bir meclis olduğunu hissedebilecekmış.”

“Peki o büyü sizin gücünüzü falan mı besliyor?” diye sordu Gwyn, ilgisi uyanmıştı.

Wells başını salladı. “Yok, öyle bir şey değil. Daha çok tarihimizin bir parçası ve korunması babam için önemliydi. Bu yüzden ben de barı işletiyor ve arada sırada o büyü parçasını canlı tutacak sihri ve rünleri işliyordum.”

“Ama artık orada olmadığına göre, ölecek mi?”

Wells çorbadan dolu dolu bir kaşık alırken omuz silkti. “Bir mumun sönmesi gibi, diyelim. Ama cidden, vakti gelmişti. Sadece kaçınılmazı erteliyorduk ve sanırım babam da sonunda bunu anladı.”

Gwyn kaşığıyla çorbasını karıştırdı. “Demek okulu o yüzden bıraktın,” dedi. “Bir bakıma, alevin koruyucusu olmak için.”

“Yıllar boyunca amcam oradaydı,” diyerek başını salladı Wells. “Ama o ölünce yerini başka bir Penhallow’un alması gerekti, işte...”

Sustu ve uzun bir süre boyunca sessiz kaldılar, sadece kaşıklarının kâseye sürtünme sesi ve verandanın ötesinde kıpırdanan ağaçların hışırtısı duyuluyordu.

“Babanla tanışmıştım,” dedi Gwyn nihayet.

Mum ışığında gözleri masmavi gözüken Wells başını kaldırıp ona baktı. “Ah, haberim var,” dedi.

Gwyn gülerek saçını omuzlarından geriye attı. “Birbirimize hayran kaldığımız söylenemez,” dediğinde Wells burnundan güldü ve bakışlarını yine çorbasına çevirirken başını iki yana salladı.

“Babamın ki kuru gürültü,” dedi ama Gwyn, Simon’ın tam da bu masada nasıl oturduğunu, hepsine nasıl da pis pis baktığını hatırlıyordu ve Wells’in söylediğinin doğru olduğundan o kadar emin değildi.

“Biliyorum, biraz... eh, Rhys olsa çok daha uygun sıfatlar bulurdu eminim ama babam eskiden böyle değildi. Bence annem öldükten sonra sihrine ve aile geçmişine falan sığınmayı daha kolay buldu. Böylece acısı yerine odaklanacağı başka bir şeyi oldu.”

Gwyn masanın karşısından uzanıp Wells’in elini hafifçe sıktı. “Rhys, annenin harika biri olduğunu anlatmıştı.”

Wells, Gwyn’in bu hareketine gergin bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra elini çekti. “Annemi hatırlamıyor ki. En azından tam olarak. Öldüğünde daha dört yaşındaydı. Bowen da beş. Onun da anneme dair anıları olduğunu sanmıyorum, hâliyle babamla ikisini beraber hatırlıyor olmaları imkânsız.”

“Ama sen hatırlıyorsun,” dedi Gwyn.

Wells evet der gibi başını salladı. “Aslında Rhys’a çok benziyordu. Komik. Cana yakın. Babama iyi geliyordu ve o olmayınca... galiba babam cidden kayboldu. Büyüde tutunacak, dünyaya bağlı hissetmesini sağlayacak bir şey buldu.”

Aslında kesinlikle gülümseme olmayan o gülümsemelerden biri yayıldı yüzüne. “Babamın aile mirasına takıntısı zaman zaman biraz fazla olabilir, evet, ama annemin ölümünü takip eden aylardaki hâli yerine, o ihtiyar herifin beni 1432 yılında ölen bilmem hangi Penhallow’la ilgili sorulara boğmasını yeğlerim.”

Kalbi Wells için bir parça kırılrsa da Gwyn başını salladı. Wells'in görev bilinci, babasına sadakati şimdi çok daha mantıklı bir hâl almıştı. Ama Rhys o zamanlar dört yaşındaysa Wells de yedi yaşlarında olmalıydı. Yedi yaşında, annesi ölmüş, kardeşleri çok küçük ve babası kendi kederinde kaybolmuş bir çocuk.

“Tanrım, bugünkü akşam yemeği sohbetimizin konusunun bunlar olmasını beklemiyordum,” dedi Wells ilgisini yine çorbaya çevirirken. “Şu hâlime bak, Amerika’da daha birkaç hafta geçirdim ve daha şimdiden duygularımdan bahsetmeye başladım.”

Gwyn gülümsedi, masanın altından Wells'in ayağına hafif bir tekme attı. “Çocukluğundan bahsederken bir de bakmışsın gün batımı fotoğraflarıyla ve ilham veren sözlerle dolu bir Instagram hesabı açıyorsun, Ekselansları.”

“Dikkate alınmıştır.” Wells başını kaldırıp ona baktı. “Peki, sen? Babandan bahsettiğini hiç duymadım galiba.”

“Taliesin mi?” Omuz silkti. “Harikadır ama baba olarak varlığı kesinlikle, sadece biyolojik açıdan değerlendirilebilir. Annem çocuk yapmaya hazır olduğuna ama evlilikle ya da beraber çocuk büyütmekle ilgili tüm o dertlerle uğraşmak istemediğine karar vermiş. Böylece gayet mantıklı davranarak Tennessee Rönesans Fuarı'ndaki en yakışıklı, en iyi oğlanı seçmiş, *et voilà*.” Gwyn kendini işaret etti. “*Moi*. Doğum günümde kart gönderir –yani, doğum günüm civarında demek istiyorum, tatlı biri ama akli havadadır– ve sosyal medyada ekliyiz ama hepsi bu kadar. Bana göre hava hoş. Annem bana yeter.”

Annesini özlediğini fark etti Gwyn, orada olsa Wells hakkında ne söyleyeceğini düşündü. O da Simon'dan hiç hoşlanmıyordu ama Rhys'a bayılıyordu. Ve Elaine'i yanlarında, bu masada, Wells de her şeyin bir parçasıyken hayal etmek kolaydı.

Ailenin bir parçasıyken.

İşte, düşünmemesi gereken daha fazla şey ama yine de...

“Ee, peki baban tüm bunlar hakkında ne düşünürdü sence?” diye sordu Gwyn kaşığıyla bir Wells’i bir kendini işaret ederek.

Wells kendi kaşığını kâsenin yanına bıraktı, parmaklarını birbirine geçirdi ve Gwyn’e ilgiyle baktı. “Beraber çorba içmemiz hakkında mı?” diye sordu. “Yoksa sihrini geri getirmek için beraber çalışmamız hakkında mı?”

“Beraber tavşanlar gibi sevişmemiz hakkında,” diye yanıtladı Gwyn ve Wells sandalyesinde hafifçe geriye kaydıldı, saçları alnına düşerken yine o homurtulu kahkahasından attı.

“Eh, babamla özel hayatımı konuşmaya pek meyilli olmadığımından o köprüyü yakın zamanda aşmamız gerekmeyeceğini temin edebilirim.”

Ama aşmamız gerekecek, diye düşündü Gwyn. Bunu yapmaya devam edersek.

Ve devam edeceklerinden epey emindi.

Sör Purrcival tespitini doğrularcasına ağır ağır yanlarına geldi ve masanın ortasına zıplamaya çalışmaktansa yere, Wells’in sandalyesinin yanına huzurla kıvrılıp yattı, sonra da başını kaldırıp ona baktı.

“*Ekselansları,*” dedi, ince sesi uyku ve sevecendi. Wells gülerek kediye sevmek için eğildi.

Ve o anda, Gwyn başının çok ama çok büyük dertte olduğunu anladı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Graves Glen Günü'nün sabahı gri ve kasvetliydi, sonbaharın ilk esaslı soğuğu vadi boyunca yayılmıştı.

Başka bir deyişle, kesinlikle mükemmel bir sabahtı.

En azından, Gwyn hâlâ sihri için endişelenmeseydi öyle olurdu.

İki gün önce, akşam yemeğinden sonra Wells'le araştırmaya geri dönmüş ve “kaybolanı geri getirmeye” yarayan bir kristal oluşturacak bir büyü bulmuşlardı ama bunun tek faydası, Gwyn'in sonsuza dek kaybettiğini zannettiği yeşil Converselerini bulmak olmuştu.

Bu da bir kazançtı ama tam olarak ümit ettiği şey değildi.

Wells denemeye devam edeceklerine dair onu temin etmişti ve Gwyn de bu sözlerle tutunmuştu ama neler olduğunu Vivi'ye ve Elaine'e anlatma vaktinin geldiğinin farkındaydı.

Ama önce Wells'in ilk büyük Graves Glen kutlamasından sağ çıkmasını sağlamalıydı.

Bir gece öncesinden eskiden Kurucular Günü olarak bilinen etkinliğin devasa bir kutlama olduğunu, Cadılar Bayramı sezonunun açılışı sayıldığını ve mevsimin ilk büyük turist akımını başlattığını söyleyerek Wells'i uyarmaya çalışmıştı.

Wells ise o sinir bozucu ukala Ekselansları Gülümsemesini takınıp, “Rica ediyorum, Gwynnevere, endişelenmeyiniz zira kasabamıza akın edecek binbir çeşit konuğa karşı *gayet iyi* hazırlanmış bulunmaktayım,” gibi bir şeyler zırvalamıştı.

Tamam, belki Gwyn biraz abartıyordu ama onun *duyduğu* buydu.

Şimdiyse Muzip Şeyler'deki tezgâhının arkasına yerleşirken bir yandan da Penhallow'un Yeri'nin kapısında şimdiden oluşmaya başlayan sıraya bakıp kendi kendine gülümsedi.

Umarım bol bol çay demlemiştir, Ekselansları.

Sonraki birkaç saat hızla geçip gitti, dükkân müşterilerle dolup taşı, Gwyn arkadan yeni kutular taşımaktan, siparişleri işlemekten ve kristaller hakkındaki soruları cevaplamaktan bitap düştü ve on sularında kaşlarını çatıp saate bakmaya başladı.

Sam bugün Kahve Kazanı'nda olacaktı ama Parker'la Cait nerelerdeydi? İşten kaytarma huyları yoktu ama kutlamalar sırasında o kadar çok şey olup bitiyordu ki belki de dikkatleri dağılmıştı. Ama Gwyn'in bunu düşünüp endişelenecek vakti yoktu çünkü kapıdan sürekli birileri giriyordu, sonra da bir çocuk plastik balkabağı teşhirine çarparak hepsini şangır şungur yere düşürdü.

Öğlen olurken nihayet mola verme fırsatı bulan Gwyn kapiya on beş dakika sonra döneceğini belirten bir tabela astı.

Sokaklar tıklım tıklımdı; havada patlamış mısır, karamel ve elma kokusu vardı ve Gwyn karşı dükkâna yollanmadan önce bir patlamış mısır topu kaptı.

"Evet, hoş geldini— Ah, Tanrıçaya şükür, senmişsin."

Gwyn, Wells'i sinirliyen görmüştü, kaygılıyen, keyifliyen ve şehvete kapılmışken görmüştü ama ilk kez telaşlı olduğunu görüyordu ve itiraf etmeliydi ki bu durum epey hoşuna gitmişti.

"Seni uyarmıştım," dedi, Wells'in bir sürü çay fincanını tabaklara yerleştirip elindeki demlikle hepsine çay koyduğu tezgâhın arkasına doğru salına salına yürürken. Wells'in yanında çay kutuları ve paketlenmeyi bekleyen bir kristal yığını vardı.

"Evet, evet, herkes bir doz Ben Sana Demiştım almayı pek sever zaten," diye tersledi Wells. Gwyn'se sırtarak mısır topundan bir parça kopardı ve adamın ağzına tıktı.

Wells mısırı çiğnerken hâlimden memnun bir ses çıkardı, etrafa bir göz attıktan sonra çabucak eğilip Gwyn'in kulağının

arkasına minicik bir öpücük kondurdu ve Çay Görevi'ne geri döndü. "Benim için şu kristalleri paketsen zahmetlerinin karşılığını *en iyi* biçimde veririm."

"Ooo, erotik rüşvet, en sevdiğim şey."

Mısırı bitiren Gwyn ellerini çırparak temizledi ve Wells'in istediğini yaptı, ardından birkaç müşterinin siparişini işledi ve yazarkasanın yanındaki poşet stokunu tazeledi.

"Beklentilerimin de ötesinde," diye yorum yaptı Wells ve eserine baktıktan sonra kaşını kaldırıp göz kırparak Gwyn'in omzunu okşadı.

Gwyn, "Yerinde olsam su içmeyi ihmal etmezdim," deyince Wells homurdanır gibi bir sesle güldü ve pazarlıklarının kendisine düşen tarafını fazlasıyla yerine getireceğini temin eden bir bakışla Gwyn'i uğurladı.

Gerisin geri caddeye çıkan Gwyn her günü böyle yaşamının neye benzeyeceğini düşündü. Graves Glen Günü'nü değil tabii –öylesi banka hesabını çok mutlu ederdi ama akıl sağlığı için aynı şeyi söyleyemezdi– Wells'le çalışmayı kastediyordu. İkisinin birbirlerinin dükkânına uğrayıp yardım etmesini.

Bir ekip gibi.

Bu düşünce içini ısıttı, hem de hiç ummadığı kadar. Hissettikleriyle öyle sarhoştı ki kilitli dükkân kapısının önüne toplanmış Yavru Cadıları neredeyse görmeyecekti.

Cait ve Parker'a bakıp, "Neredesiniz siz?" diye sordu. "Ve Sam, sen niye Kahve Kazanı'nda değilsin?"

Üçüne daha yakından bakınca yüzünü buruşturdu. "Siz iyi misiniz? Hepiniz biraz–"

"Yirmi saattir ayaktayız ve hiçbir doktorun tavsiye etmeyeceği kadar çok Red Bull içtik," dedi Sam. "Ama galiba bir şeyler bulduk, Glinda. Sihrinle ilgili yani."

Gwyn gözlerini kırıştırarak kapıyı açtı ve gençler telaşla içeri daldılar. Hepsinin ağır kitaplarla doluymuş gibi gözükken çantalar taşıdığını fark etti Gwyn, üçü de heyecan ve kafeinin

etkisiyle kıpır kıpırdı. “Tam olarak ne buldunuz?” diye sorduğu sırada içeriye insanlar girmeye başlamıştı bile.

Sam başını iki yana salladı. “Daha söylemek istemiyoruz ama yakınız. Cidden çok yakınız. Depoyu kullanabilir miyiz?”

Gwyn etrafına bakınıp iç çekti. Dükkânda yardıma ihtiyacı vardı ama bu üçünün yardım edecek hâli olmadığı belliydi. O yüzden tamam der gibi başını salladı ve eliyle perdeyi işaret etti. “Gidin bakalım. Ama ateş yakmak yok!”

Dükkânı hızla aşip arka tarafta gözden kayboldular, Gwyn de kalabalığın saldırısına karşı kendini hazırladı.

Yirmi bin kadar plastik balkabağının ardından Muzip Şeyler günü resmen tamamlayıp kapandı. Gwyn hayatı boyunca hiç bu kadar yorulmadığından emindi. Genellikle Vivi burada olur ve yardım ederdi, hatta böyle uzun bir gün boyunca ayakta kalmasına destek olmak için ara sıra bir çay büyüğü de yapardı. Hiç yardım almamak ve hiç sihri olmaması bir kadını gerçekten yoran şeylerdi.

Kapının üzerindeki kuzgunu duyunca Gwyn, sırf içeri giren her kimse onu aynen dışarı fırlatabilmek için sihrinin geri gelmiş olmasını diledi.

Ama gelen yalnızca Wells’ti, o da Gwyn kadar bitkin görünüyordu. Gwyn ona doğru yürüdü ve yorgun bir inilti eşliğinde kendini Wells’in kollarına bıraktı.

Wells yere yığılıyormuş gibi yapsa da ona sarılınca Gwyn gülerek kollarına daha da sıkı tutundu.

“Esnaf olmanın ne kadar hoşuma gittiğini söylemiştim ya hani?” dedi Wells. “O başka bir bendi. Aptal bir ben. O zamanlar çok gençtim.”

“Turist sezonundaki turist kasabasına hoş geldin,” diye yanıtladı Gwyn. Wells şakağına bir öpücük kondururken sakalı yüzünü gıdıkladı.

“Öğrenecek çok şeyim var belli ki.”

“En azından Güz Şenliği’ne hazırlanmak için bir haftan var,” diye hatırlattı Gwyn.

Wells inleyerek tavana baktı. “Aziz Bugi’nin taşakları aşkına, bir kasabada kaç tane şenlik olabilir ya? Stant kurulacak olanı diyorsun, değil mi? Ürünlerimizi dışarıda satacağımızı?”

“Hı hı. Ve karamelli elmalı turtalar olanı. Sırf o turtalar bile yorgunluğumuza geliyor, inan bana. Hem kostüm de giyiyoruz.”

Wells başını kaldırdı, gözleri kısıldı. “Numara mı yapıyorsun? Ben büyücü cübbesiyle aptalın teki gibi gözükürken sen normal giysilerinle mi çıkıp geleceksin?”

“Eminim büyücü cübbesiyle harika görünüyorsundur,” diye karşılık verdi Gwyn. Başını kaldırıp Wells’in çenesine belli belirsiz bir öpücük kondurduğunda adamın elleri Gwyn’in kalçasını daha sıkı kavradı.

Wells yanıt olarak, “Eminim sen büyücü cübbesini *çıkarınca* harika gözüküyorsundur,” dediğinde Gwyn gülümseyerek kaldırdığı kollarını Wells’in boynuna doladı.

“Şimdiye kadar ağzından çıkan en vıcık vıcık laf bu oldu, özellikle de tüm bu giysilerin altında nasıl görüldüğümü *gayet iyi* bildiğini düşünürsek.”

Wells sırtıttı. “Yine de etkilendin, değil mi?”

“Birazcık,” diye kabul etti Gwyn ve gülümsemesi iyice büyüyen Wells onu öpmek için başını eğdi.

Ama hamlesini tamamlamasına fırsat kalmadan depoya açılan perdenin arkasından ani bir hava akımıyla beraber duman kokusu yayıldı.

Wells’e arkasını dönen Gwyn iç çekti ve elinden tuttuğu adamı peşi sıra sürükleyerek dükkânın diğer tarafına gitti.

“Ateş yakmak yok demiştim,” diyerek perdeyi açtı, loş odaya girerken Wells de hemen yanındaydı.

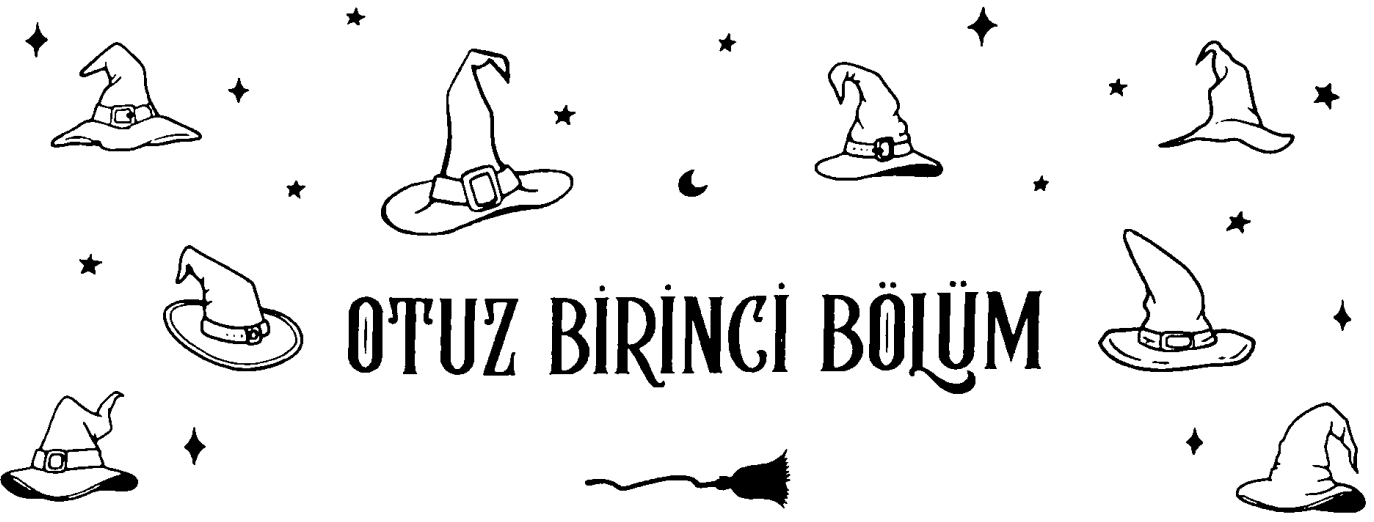
Sam, Cait ve Parker yerde çember şeklinde oturmuş, önlerine tebeşirle rünler çizmişlerdi, mumlar eriyordu ve Gwyn,

LANETLİ ÖPÜCÜK

Wells'le beraber içeri girince üçü birden tek bir varlıkmış gibi dönüp gözlerini ona diktiler.

Gwyn şaşkınlık yüklü bir ses çıkardı. “Ne–” diyerek konuşmaya başladı ama sonra ona bakmadıklarını fark etti.

Wells'e bakıyorlardı.

Wells gözlerinden ateşler saçarak ona dönen üç düşmanca yüze şaşkınlıkla bakıp gözlerini kırıştırdı. Bu üçünü son gördüğünde beraber gülüşüp şakalaşıyorlardı.

Şimdiyse hepsi bağırsaklarını deşmekten memnun olacak gibi gözükiyordu ve Wells, bu değişikliğe sebep olacak ne yaptığını bilmiyordu.

Gwyn öne çıktı ve eli onunkinden ayrılırken, “Ne oldu?” diye sordu.

“Evet, kutlamayla ilgili bir gaf falan mı yaptım?” diye sordu Wells ellerini cebine sokarak. “Çünkü yaptıysam—”

“Sorun sensin be adam,” dedi Sam ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturarak. “Gwyn’in güçlerini kaybetmesinin sebebi sensin.”

Bu öyle beklenmedik –öyle *absürt*– bir cevaptı ki Wells resmen inanamayarak güldü. “Ne?”

Ama başka kimse gülmüyordu ve Gwyn’e Yavru Cadılardan ibaret meclisi için bol bol takılsa da o dakikada her biri gözüne çok yetişkin göründü. Çok ciddi.

Ve ona çok ama çok kızgın.

“Siz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Gwyn. Neyse ki onun yüzü de Wells’inki kadar allak bullaktı. Ama Wells’e az önceki kadar yakın durmuyordu. Sam eğilip yerden deri ciltli, ağır bir kitap aldı ve onu Gwyn’e uzattı.

“Eski bir büyü, yapması da gerçekten çok zor. Yani, gerekli tüm malzemeleri bulmak bile yıllar alır,” dedi Sam, Gwyn’in gözlerini kısarak okuduğu sayfaya parmağıyla vurarak. “Başta

buna hiç bakmadım bile çünkü bu tür bir büyüü kim yapabilirdi ki? Ama sonra Parker yüzüğe atıf yapıldığını gördü ve başka bir büyüü hatırladı.”

Bu kez Parker ayağa kalktı, mum ışığında ağırbaşlı bir ifadeyle diğer kitaplardan birini uzattı. “Bulmamız bu yüzden bu kadar zor oldu. *İki* büyü birleştirilmiş. Ben de yüzük kullanmakla ilgili olana baktım, bunu işte o zaman buldum.”

Sayfadaki bir şeyi işaret etti ve Wells, Gwyn’in gerildiğini, gırtlığının hareket ettiğini gördü.

Gwyn başını kaldırıp ona baktı, yüzü resmen maske gibiydi.

“Yüzüğün,” dediğinde Wells başını eğip eline, babasının mühür yüzüğünün durduğu yere baktı. Mücevheri mum alevinde siyah gibiydi ama öyle uğursuz bir yanı yoktu, yüzükten yayılan herhangi bir güç de hissetmiyordu.

“Bu mu?” dedi itham edilen elini kaldırarak. “Bu... altı üstü bir aile yadigârı, büyü değil. Nesillerdir ailemizde. Eğer bir cadının güçlerini alabilecek olsaydı şimdiye dek yapardı.”

Gwyn tek kelime etmeden kitabı ona uzattı.

Kitabı alan Wells ellerinin titrediğini fark etti. Öfkeyle, evet – Gwyn’in gücünün kaybolmasıyla ilgisi olabileceğini düşünmeleri bile saçmalıktı. Ama aynı zamanda korkuyla da. Bunu hiç çekinmeden itiraf edebilirdi.

Gwyn’in gözlerindeki o uzak bakış...

Yazıyı okumak zordu, İngilizce ve Galce birbirine girmiş, dar satırlara sığdırılmıştı ama işte orada, sağ köşedeki eke bir yüzük çizilmişti.

Wells’in parmağındaki yüzüğe çok benzeyen bir yüzük.

“Hayır, bu... bu hiç... Anlamıyorum–”

“Yüzüğü sana kim verdi, Wells?” diye sordu Gwyn. Orada öylece dikiliyordu, iki yanında Parker ve Sam, ayağının dibindeyse yüzünde diğerleri kadar taşlaşmış bir ifadeyle oturan Cait vardı ve Wells gırtlığından gerçek bir paniğe çok benzeyen bir şeyin yükseldiğini hissetti.

“Babam,” diye itiraf etti.

“Seni buraya, Gwyn’in sihrini çalmaya göndermeden hemen önce,” dedi Sam. Wells bir eliyle kafasını ovuştururken başını iki yana salladı.

“Hayır. *Hayır*. Gelmeye ben gönüllü oldum. Doğrusunu söylemek gerekirse babam Graves Glen’e gelmemi bile istemedi. Yüzük bir iyi niyet göstergesinden fazlası değildi.”

“Onu bana ver.”

Gwyn elini uzattığında Wells hiç tereddütsüz yüzüğü çıkardı ve onun avucuna bıraktı. Sonuçta bütün bunlar bir hataydı. Gwyn’in öğrencileri iyi çocuklardı ama hâlâ çok gençlerdi, hâlâ hata yapmaya meyillilerdi ve bu da bir hataydı. Koca bir hata, tıpkı Morgan’ın suçlu olduğunu düşündükleri zamanki gibi.

“Gwynnevere,” diye konuşmaya başladı ama Gwyn çoktan arkasına dönmüştü.

“Kesin olarak öğrenmemizin yolu var mı?” diye sordu Gwyn, Sam başını sallayarak onayladı ve çembere geri döndü.

“Seni beslemek için büyümümüzü kullanabiliriz ama sadece birkaç saniyeliğine,” dedi. “Gerçi o da yetecektir.”

Gwyn başını salladı ve diğerleri tekrar yere otururken çemberin ortasına doğru yürüdü.

Sam başka bir mum yaktı, Parker yere başka bir rün çizdi ve mum alevleri titreşirken Cait kelimeleri mırıldanmaya başladı.

Gwyn gözlerini kapatmış, diğer üçü el ele tutuşurken Wells’in yüzüğünü önünde tutarak oturuyordu. Biraz zaman aldı ama sonra Wells yavaş yavaş nabız gibi atan büyüyü hissetti, üç gençten yükselip Gwyn’de odaklanıyordu. Wells’in gözlerinin önünde Gwyn’in kızıl saçları yüzünden arkaya savruldu, sanki biri bir kapıyı çarparak kapatmıştı.

Ve yüzük ışıldamaya başladı.

Önce gümüş halka, sonra ortasındaki mücevher karanlık bir ışıkla yanıp söniyordu ve Wells aniden elinde keskin bir acı hissetti, sanki yanmış gibiydi.

Eline baktı, işte oracıkta, yüzüğün az evvel olduğu yerde ince siyah bir çizgi belirmişti.

Çizgi teninde yılan gibi kayarken Wells dehşetle izledi, başını kaldırıp baktığında Gwyn de gözlerini ona dikmişti.

“Yemin ederim,” dedi Wells kalbi gümbür gümbür atarken, sersemlemiş gibiydi. “Tüm varlığım üzerine yemin ederim ki hiçbir şey anlamıyorum.”

“Olan şu, baban sana kadim bir kan büyüyle lanetlenmiş, başka bir cadının soyunun gücünü yavaş yavaş tüketen bir yüzük verdi,” dedi Parker, bakışları karanlıktı. “Muhtemelen Gwyn ve ailesinin sihrinin *sizinkinin* yerini almasına öfkелendiği için.”

“Hayır,” dedi Wells başını iki yana sallayarak. “Babam birçok şey olabilir, kabul, ama bu... bu şeytani bir şey. Babam gururludur, kendini beğenmiştir ve nazık biri olduğu da söylenemez ama *bu* değildir.”

Bardaki o geceyi, babasının ne kadar çökmüş görüldüğünü düşündü. Çok üzülse de Graves Glen’e gideceğini söylediğinde Wells’in kararını kabullenmişti. Ona evlat diye seslenmiş ve yüzüğünü, Wells’in hayatı boyunca babasının parmağında gördüğü yüzüğü çıkarıp vermişti.

Bundan fazlası, Wells’in göremediği bir şeyler olmalıydı.

“Gwyn,” dedi bu kez ve Gwyn ona doğru döndü ama o güzel gözleri boş bakıyordu, kollarını kendine dolamıştı. “Lütfen. Bana inanmalısın.”

“Bilmediğine inanıyorum,” dedi Gwyn ifadesiz bir sesle. “Asla böyle bir şey yapmayacağına inanıyorum. Ama evet, Wells, babanın seni bir silah gibi doldurup ailemi yok etmek için buraya gönderebileceğine de inanıyorum.”

“Onu tanımıyorsun,” diye ısrar etti Wells. “Söylüyorum ya, bu... burada başka bir şey var. Morgan hakkında yanılmıştık, yine yanıyoruz.”

“Yanıldığımızı sanmıyorum,” dedi Gwyn.

Wells odanın diğerk tarafına doğru yürüdü, Gwyn'e dokunmak istiyordu, Gwyn'e dokunmaya *ihtiyacı vardı*, bunu beraber çözebileceklerini ona göstermeye ihtiyacı vardı.

Ama Gwyn geriledi ve Wells'in elleri iki yanına düştü, aralarında koca bir okyanus vardı sanki.

Bu kez omzunun üzerinden Sam'e bakarak, "Sihirini yüzükten kurtarmanın, Gwyn'e geri vermenin bir yolu var mı?" diye sordu.

Sam başını iki yana salladı, gözleri ışıldıyordu ve Wells kızın ağlamamak için kendini zor tuttuğunu fark etti.

"Hayır. Sihir yüzükte değil. En başta büyüyü yaratan kan kimin soyundan geliyorsa onda. Ve bir tür sikik lanetli nesne olmadan sihri birinden çekip başka birine aktarmak epey zor bir iş."

"Tabii."

Wells öylece dikildi, düşünüyor ve hislerini yok saymaya çalışıyordu çünkü az önce kalbinden bıçaklanmış da kanı yerdeki tebeşir rünlerin üzerine damlıyormuş gibi hissediyordu.

Olanlar onun suçuydu, dolayısıyla düzelten de kendisi olmalıydı.

Ve başlamak için düşünebildiği sadece bir yer vardı.

İpek yeğinin cebine uzandı, parmakları yanında taşıdığı Seyahat Taşı'nın etrafına kapandı. "Her şeyi düzelteceğim, Gwyn," dedi. "Söz veriyorum."

Galler'e, evine, Simon'a odaklandı.

Ve her şey kararırken Gwyn ile üzgün gözleri ortadan kayboldu.

Galler'de gecenin geç saatleriydi ama neyse ki Wells'in babası hiçbir zaman normal saatlerde yatmazdı.

Başı dönerek ve midesi bulanarak aniden Simon'ın kütüphanesinde belirdiğinde babasını her zamanki yerinde, Dwenini-aid'in kayalık tepelerine bakan devasa bir pencerenin altındaki büyük harita masasının başında buldu.

İçerisi her zamanki gibi loştu ve Wells sendeleyerek ilerleyince babasının kalın kaşları çatıldı.

"Llewellyn?"

Babası cübbesini hışırdatarak masanın arkasından çıktı ve Wells bu odada yaşadığı yüzlerce, binlerce başka ânı hatırladı. İlk başarılı büyüğü için babasının onu tebrik etmesi, onu Penhaven'a göndereceğini söylemesi, amcası öldüğü zaman barın başına geçmesini istemesi.

Neredeyse tüm önemli görüşmelerine bu oda sahne olmuştu ve şimdi, belki de karşılaştığı en önemli sorunla uğraşırken burada olması ona doğruymuş gibi geliyordu.

"Baba," dedi. "Bir şey oldu. Graves- Glynn Bedd'de."

"Ağır ol, evlat, ağır ol," dedi Simon ve Wells'i sakinleştirmek için uzandı ama Wells elini savuşturdu.

"Ben iyiyim. Ama fazla vaktim yok. Sana sormam gereken-"
Yüzüğün.

Sözcük dilinin ucundaydı ama Simon'ın eli hâlâ öne uzanmış durumdaydı ve tepelerinde sallanan demirden ve geyik boynuzundan avizenin solgun ışığı babasının parmağındaki mühür yüzüğünden yansıdı.

Wells ayaklarının altındaki zemin yavaşça kayıyormuş gibi hissetti ve Simon ona doğru bir adım daha attı.

İrkilerek geri çekilen Wells bakışlarını babasının gözlerine dikti. “O yüzüğü bana verdin sanıyordum,” dediğinde Simon eline baktı.

“Ah,” dedi parmaklarını açıp kapatarak. “Bakıyorum da seninkini takmıyorsun.” Simon başıyla Wells’in elini işaret etti. “Birileri durumu çözdü mü? Kafaları çalışıyor, kabul etmek gerekir. Ama boş ver, evlat. Yüzük görevini tamamladı sanıyorum.”

Simon arkasını dönmeye başlamıştı bile. Wells donakaldı, kulakları uğulduyordu.

“*Gerçekten* sendin,” dedi Wells ve sesindeki şaşkınlıktan nefret etti. Bir parçasının hâlâ kardeşlerinin babası hakkında yanıldıklarına, babasının bundan daha iyi bir adam olduğuna inanmak istemesinden nefret etti.

Bundan daha iyi bir *baba* olduğuna inanmak istemesinden.

Simon ellerini önünde kavuşturup Wells’in bakışlarına karşılık verirken kaşları çatıldı.

“Ne yani, düşmanlarımıza acı getirsin diye yüzüğü başka birinin lanetlediğini mi zannettin?”

O homurtulu kahkahalarından birini attı. Wells bu kahkahayı kendi ağzından da duymuştu ve bir daha asla ama asla böyle gülmemeye yemin etti.

“Sen... o yüzüğü bana Jonesların gücünü tüketmem için verdin,” dedi, her şey apaçık ortada olmasına rağmen hâlâ doğru olduğunu kabullenmek istemiyordu.”

“Evet ama bu kadar çabuk yakalanacağını hiç düşünmemiştim. Ağır ağır işlemesi ve aylar, hatta yıllar alması gerekiyordu.”

“Birkaç hafta aldı,” dedi Wells ruhsuzca. “Ve içlerinden yalnızca birinin gücünü aldı.”

Simon’ın kaşları kalktı. “O her kimse ona gerçekten çok yaklaşmış olmalısın. Bu büyü mesafeyle işler, yani o kişinin yakınında ne kadar çok bulunursan o kadar güç alırsın. Yani,

daha doğrusu *ben* alırım.” Wells’in omzuna keyifli bir yumruk attı.

“Yıllar sonra ilk kez bu kadar güçlüyüm ki bu da iyi bir şey çünkü sihrimizi o kasabaya geri taşımak biraz zahmetli olacak.”

“Beni kullandın,” dedi Wells. “O gece bara geldiğinde gitmeye gönüllü olacağımı biliyordun. O yüzden geldin. Her şeyin benim fikrim olduğunu düşünmeme izin vermen gerekiyordu çünkü ne yapacağını bilseydim asla bu işin bir parçası olmazdım. Ama iyi, sadık Llewellyn, seni gururlandırma fırsatına karşı koyamadı.”

“O kadar da incinmiş gibi davranma, evlat,” dedi Simon sert bir sesle. “Yapılması gerekeni yaptım. Üstelik o cadı müsveddelerinin doğruyu söylediğini ne biliyoruz? Gryffud Penhallow güçlü bir büyücüydü. Aelwyd Jones gibi bir kadının sihrini almaya ihtiyaç duymazdı. Okuduğum kadarıyla kadın üçüncü sınıf bir cadıdan fazlası değilmiş. Hayır, tüm bunlar o Jones cadılarının gücümüzün kontrolünü ele geçirmek için oynadığı bir oyundan başka—”

“Kes sesini.”

Wells bağırılmamıştı. Zaten hiçbir zaman sesini yükselttiği olmazdı, hâliyle babasına bağırması da söz konusu olamazdı. Ama babasının sözünü de asla kesmemişti ve Simon’a daha önce asla şu an baktığı gibi bakmadığı da kesindi.

Ve belki o bakışı, belki de sesindeki bir şey yüzündendi ama kaşları iyiden iyiye çatılsa da Simon sustu.

“Rhys haklıydı,” diye devam etti Wells. “Aelwyd Jones’un ruhu haklıydı. Evet, Gryffud’un sihri vardı ama Aelwyd’inkini de aldı ve Graves Glen üzerinde Jones ailesinin de bizim kadar hakkı var. Hatta daha da fazla çünkü orayı yuvaları yaptılar. Senin yaptığın—”

“Gerekliydi,” dedi Simon. O anda Wells bunun geri dönüşü olmadığını anladı.

Gwyn'in mum ışığıyla aydınlanan yüzünü, ona kendini kapatmasını, sert bakışlarını düşündü bir kez daha.

Ne zaman Gwyn'in yakınında olsa, ona dokunsa, onu öpse damarlarından sihrini çekip alıyordu.

Utancından neredeyse nefesi kesilecekti.

Babasını asla affetmeyeceğini biliyordu ama daha da önemlisi, kendini affedebileceğini hiç sanmıyordu.

"İşe yaramadı," dedi bu kez. "Gwyn gücünü kaybetmiş olabilir ama annesininki yerli yerinde duracak. Vivi'ninki de. Ve bu olanlardan sonra Rhys seninle bir daha asla konuşmayacak. Bowen da. Bu kez... bu kez çok ileri gittin."

Simon elini sallayıp duyduklarını savuşturdu. "Hepiniz de pek dramatikleştiniz," dedi ve Wells kendini o kadar parçalanmış hissetmeseydi, üzerinde büyücü cübbesi olan bir adamın böyle laflar etmesinin pek cesurca olduğu söyleyerek karşılık verebilirdi.

"Zamanla," diye devam etti Simon, "anlayacaksın. Bir adamın ailesinin mirasını korumak için neler yapması gerektiğini göreceksin."

"Bu ailenin korumaya değer hiçbir yanı yok," diye yanıtladı Wells ve arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Babası, "Nereye gidiyorsun," diye sorunca durdu, bir zamanlar memnun etmek için yanıp tutuştuğu bu adamla yüzleşmek için döndü.

"Açıkkası bilmiyorum," diye yanıtladı. "Ama bu siktiğimin yerinde bir saniye bile kalmayacağım."

Simon'ın yüzünde şimşekler çaktı. "Benim karşımda böyle konuşmaya cüret etme, evlat."

Ama Wells çoktan yürümeye başlamıştı.

Wells'in Muzip Şeyler'in deposunda havaya karışmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti.

Gwyn'in sihrini kaybetmesinin nedenini öğrenmesinin üzerinden.

İçinden gelerek gülümsemesinin. Ya da gülmesinin.

Ya da yataktan çıkmasının.

Sorun şu ki, insanın kalbi kırıldı diye dünya dönmeyi bırakmıyordu. Gwyn kendine hep bunu söylemişti ve daha önce her ayrılığı çabucak atlatmıştı. Bu kez de aynısı olacağını söyledi kendi kendine.

Böylece her sabah yataktan çıktı, kahvaltı hazırladı, Sör Purrcival'ı besledi, dükkânı işletti ve Wells'in bilmeden yaptığı şeyi düzeltmenin yollarını aradı.

Tüm bunları, göğsünde bir torba dolusu kırık cam varmış gibi hissederken yaptı.

İşte bu kısım yeniydi. Geçmişte mümkün olduğunca çabuk normale dönmek Gwyn'in kendine özgü sihriydi, kalp kırıklığını her tür büyüden daha çabuk tamir ederdi.

Ama bu kez öyle olmadı.

Niye geri dönmemişti? O gece Wells'e soğuk davrandığını kabul ediyordu ama sihrini kaybetmesinin nedeninin âşık olmaya başladığını düşündüğü adam olduğu ortaya çıkınca insanın bunu hazmetmek için biraz zamana ihtiyacı olurdu.

Ve evet, Wells'in çabucak babasını savunmaya geçmesine sinirlenmişti ama Wells'in sadık biri olduğunu iyi biliyordu – hem lanet olsun– kim babasının “biraz ters bir adam” olmayı geçip doğruca “güç meraklısı bir canavar” mertebesine ulaştığına inanmak isterdi ki?

Yine de canı acımişti. O anda Wells'in ona inanmasını istemişti ama inanmamıştı.

Belki de inanmamıştı.

Ne olursa olsun, Gwyn yine de o gecenin ilerleyen saatlerinde Wells'in kapısında belirmesini beklemişti ama... belirmemişti.

Geri mi dönmüştü? Gerçeği öğrenmiş ve Gwyn'in bir daha onu görmek istemeyeceğini mi düşünmüştü?

Babası kaybolmuştu da onu mu arıyordu?

Yoksa –aslında bu, yalnızca gece geç saatlerde, uyuyamadığında zihnine sızan bir düşünceydi– her şey bir plan mıydı? Wells başından beri ne yaptığını biliyordu ve görevi tamamlanınca siktir olup gitmiş miydi?

Gwyn bunun doğru olamayacağını iliklerinde hissediyordu ama Wells'in yokluğu uzadıkça o ses de gitgide yükseliyordu.

Biz bir ekip olmalıydık, diye geçirmişti aklından Wells gittiğinden beri belki de bir milyon kez. Bu sorunu beraber çözmeliydik.

İşte, gerçekten de meselenin özü buydu. İşler zorlaştığında, pisleştğinde Wells kaçmıştı ve şimdi, Güz Şenliği için kurduğu standın arkasında otururken Gwyn'in gözleri Penhallow'un Büyü Dükkânı standı olması gereken boşluğa kayıyordu durmaksızın.

Muzip Şeyler'de dikilip büyücü cübbeleri hakkında atıştırlarken bedenine sarılan kollarını hâlâ hissedebiliyordu; ne kadar mutlu olduğunu, orada şakalaşıp öpüşerek, planlar yaparak Wells'le dikilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşündü.

Bir kalp atımı sonra her şeyin değişmesi nasıl da imkânsız görünüyordu.

Bu anı gözlerini yaşartınca Gwyn onu aklının bir köşesine itti ve standı yaklaşan bir müşteriye dönerek gülümsedi.

Nihayetinde burası onun yeri idi. Yaptığı şey buydu ve işinde çok iyiydi. Wells Penhallow, Güz Şenliği'nin içine edemeyecekti.

Böylece cadı şapkasını düzeltti ve tepesinde asılı ışıklar akşam esintisiyle salınırken, havaya sonbahar kokusu dolarken paket paket tarot kartı sattı.

Müşteri kalabalığı azaldığı zaman cep telefonunu kontrol etti –böyle ortamlarda telefonunu ortada bırakmamaya çalışıyordu çünkü teknoloji, yaratmaya çalıştığı Cadı Havasını ciddi

bozuyordu— ve cevapsız aramaları görünce şaşırdı. Bir kez Sam, iki kez Cait, bir kez de Parker aramıştı.

İşte bu tuhaftı.

Ama belki de Wells hakkında bir şeyler duymuşlardı.

Onları geri aramak üzereyken birinin adını bağırdığını duydu.

“Gwyn!”

Başını kaldırıp baktığında Morgan’ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Morgan her zamanki ciddi hâinden uzaklaşmış ve turuncu bir bluz, siyah kalem etek ve turuncu siyah çizgili çoraplar giymişti.

Gwyn gülümseyerek telefonunu bıraktı. “Bakıyorum da temayı benimsemişsin!” diye seslendiğinde Morgan kollarını kaldırıp poz verdi.

“Graves Glen’deysen...” diye yanıtladı ve Gwyn başparmaklarını kaldırıp onayladı.

“Aslında,” diye devam etti Morgan, standa yaklaşırken, “bana yardım edebilir misin? Tavan arasındaki bütün o şeylerin arasında aslında büyüğü *ya da* korkunç olmayan bir tablo buldum, onu arkadaşım Charlotte’un standına bağışlayabilirim diye düşünüyordum.”

Gwyn, Charlotte’u uzaktan tanıyordu, Kahve Kazanı’nın hemen aşağısındaki küçük sanat galerisini işleten, cadı olmayan bir kasabalıydı.

Standın arkasından çıkarken, “Tabii,” dedi. Panayırın bu tarafı şimdilik durgundu, gecenin bu saatinde çoğu insan yemek sıralarına girmişti ve Gwyn de fırsattan istifade bacaklarını biraz esnetebilirdi.

Morgan hızlı hızlı yürüyordu, öyle ki Gwyn uzun bacaklarına rağmen ona yetişebilmek için koşturmak zorunda kaldı. Tepelerindeki gökyüzü karanlıktı, bulutlar süzülüyordu ve panayırın sesi gitgide uzaklaşırken Gwyn hafifçe ürperdi.

“Arabanı Kuzey Carolina’ya falan mı park ettin?” diye sordu.

Morgan güldü ama sesi tiz ve bir parça gergindi.

“Kusura bakma. Az kaldı.”

Gwyn omuz silkti. “Niye yardım istediğin anlaşılıyor,” diye seslendi Morgan’a. “Tabloyu ta buralardan taşımak cidden dert olurdu.”

Morgan cevap vermedi ve Gwyn ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Burada çimenler daha uzundu, Gwyn durup etrafa bakınırken ayak bileklerine sürünüp ıslatıyordu. Derken hissettiği şeyin sadece gecenin serinliği olmadığını fark etti.

Büyüydü.

Çok fazla büyü.

Bir kez daha, “Morgan,” diye seslendi ve işte o zaman Morgan arkasına döndü, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Biliyor musun, hiç sihrinin kalmaması cidden yazık oldu, Gwyn,” dedi. Gwyn göz ucuyla karanlık bir figürün yaklaştığını gördü.

Dönüp baktı ve bir başkasını daha gördü. Üçüncüsünü. Dördüncüsünü.

“Ama neyse ki,” diye devam etti Morgan parmakları güç kılıcımlarıyla çatırdarken ellerini uzatıp ona doğru bir adım atarak, “bize sihrin lazım değil. Sadece kanın lazım.”

Bowen'ın dağların tepesindeki barakasında bir hafta kaldıktan sonra Wells, kardeşinin neden böyle olduğunu anlamaya başlamıştı.

Bir kere, lanet baraka her tür medeniyetten kilometrelerce uzaktaydı ve bulunması çok zordu. Wells, Seyahat Taşı'na rağmen, kardeşini ararken günler harcamıştı. Bowen'ın etrafını bir cadıyı oradan oraya sürükleyecek kadar çok efsunla doldurduğunu sonradan öğrenmişti. Ama Wells kararlıydı.

Babasının yaptığını düzeltmeyi bilen biri varsa o da tepedeki barakasına kapanmış, tuhaf ve ezoterik büyü haltlarıyla uğraşan Bowen olmalıydı ve Wells'in aklında artık tek bir şey vardı: Olanları düzelterekti.

Ve bu da lanet olası üç gün boyunca düşe kalka yanlış dağa tırmanmasını gerektiriyorsa varsın öyle olsun.

Kardeşini bulduğunda kaygı ve endişeyle vahşileştiğini hissediyordu ve belli ki öyle de görünüyordu çünkü Bowen onu sadece bir homurtuyla içeri alıp, "Ne halt oldu sana?" diye sormuştu.

Wells tüm hikâyeyi anlatıp bitirdiğinde kardeşinin yumrukları sıkılı, çenesi gergindi ve hemen işe girişmişti.

Baraka küçüktü, içeride bir çift kamp yatağı dışında doğru düzgün mobilya yoktu ve Wells'in eninde sonunda hafızasından silineceğini umduğu bir dış hela meselesi vardı ama Bowen kanalizasyon eksikliğini sihirle telafi ediyordu.

Konuya dair bir kitap varsa Bowen'ın kitaplığında bulunuyordu. Büyü için gereken bir malzeme varsa kitaplıktaki gözlerden birine tıkılmıştı – ki Wells'in görebildiği kadarıyla

kitaplık sonsuz gözden oluşuyordu. Büyüye yer açmak için barakadaki her şeyden kısılmıştı ve sadece birkaç gün içinde, Wells kanalizasyon yokluğunu umursamaz hâle geldi.

Nadiren yemek yiyor, nadiren uyuyordu ve Bowen her an yanındaydı, ikisi beraber kitapları kurcalıyor, başka yüzükleri, başka mücevherleri deniyor, işe yarayacak bir şey bulmaya çalışıyorlardı.

Bowen çözüme yakın olduklarını düşünüyordu. Simon'ın büyüünün iki ayrı büyüünün kombinasyonu olduğunu öğrenince, onu tersine çevirmek için de aynı şeyin gerektiği sonucuna varmıştı.

“Çetrefilli,” dedi Wells’e, barakadaki tek sağlam mobilya olmasının yanı sıra o esnada büyülerle, kitaplarla, kâğıt parçalarıyla kaplı olan devasa masanın başında dikilirken. “Ama büyü de böyle bir şey, değil mi?”

“Bunun için aynı zamanda... kanım da gerekiyor gibi gözüküyor?” dedi Wells, kardeşinin karaladığı şeyi okurken ve Bowen abisinin omzuna pat pat vurdu, karışık sakalının arasından dişleri görünür gibi oldu.

“Aşk acıdır,” dedi.

Wells cevap olarak homurdandı. Tanrı aşkına, belli ki Bowen'ın yanında fazla vakit geçirmişti.

Yine de elini uzattı ve Bowen'ın gümüş bir bıçakla avucunun etli kısmını çabucak çizmesine izin verdi. Kanı küçük, sedefli bir tabağa damlarken yüzünü buruşturdu.

“Bütün bunları nereden buluyorsun?” diye sordu kardeşine, kanı akmaya devam ederken oyalanmaya çalışıyordu.

“Oradan buradan,” diye yanıtladı Bowen her zamanki üslubuyla.

“Sağ ol be,” dedi Wells. “Her zamanki gibi engin bir bilgi kaynağsın.”

Bowen'ın ağzının bir köşesi kıvrıldı. “Dükkânlar,” diye detay verdi. “Diğer cadılar. Sihirli nesneler satan bazı insanlar var, öyle birini tanıyorum.”

“Kulağa tehlikeli– Aah!”

Bowen kesiğin üstüne bir tür merhem sıvarken Wells kardeşine dik dik baktı. Canını fena yakmıştı ama sürdüğü her neyse kesiği neredeyse anında iyileştirdi. Wells elini inceledi, istemese de etkilenmişti.

“Ne zamana hazır olur sence?” diye sordu.

Kardeşi omuz silkerek arkasını döndü. “Böyle şeylerde hiç belli olmaz,” dedi ve dolabına doğru yürüyüp kan dolu kabı gözlerden birine yerleştirdi. “Ona ne zaman döneceğini söylemiştin?”

“Söylemedim.”

Bowen duraksadı. “Ne?”

“Oradan ayrılırken,” dedi Wells, bir yandan büyüü okuduğu için dikkati dağınıktı, “sadece ayrıldım işte. Ve Simon’dan gerçeği öğrendiğimde durumu düzeltmem gerektiğini biliyordum, o yüzden doğruca sana geldim.”

“Yani öylece... siktir olup gittin. Sihrini kaybetmesinin sebebinin senin baban olduğunu öğrenmesinden hemen sonra.”

“Sadede gel, Bowen.”

“Acaba diyorum, senin de olayın bir parçası olduğunu düşünebileceği hiç aklına geldi mi? İşini bir güzel halledip eve, babanın yanına döndüğünü?”

Bu kez Wells duraksadı.

“Ama ben... çözüm bulmadan geri dönemezdim,” dedi çünkü zihnine hâkim olan esas düşünce buydu. Buna o sebep olmuştu ve Gwyn’in sihrini kurtarmadan geri dönemezdi.

“Yine de bir arasaydın?” diye önerdi Bowen. “Mesaj? ‘Selam, boka batmış ailemin kusuruna bakma, bu boktan mevzuyu çözdükten sonra hemen döneceğim’ mesela?”

“Hay sıçayım,” diye mırıldandı Wells bu kez, sakalını sıvazlayarak. Bowen’ın sakalı kadar darmadağın olmasa da ona yaklaşıyordu. “Öyle yapmalıydım.”

“Evet, yapmalıydın,” diyerek başını iki yana salladı Bowen. “Nasıl oluyor da tüm lanet zamanımı burada, görünürde tek bir

kadın olmadan geçirmeme rağmen *ben* bu haltlar konusunda hem senden *hem de* Rhys'tan daha akıllı olabiliyorum? Şunu bana anlatsana, dostum."

"Âşık olmak insanı delirttiği gibi aynı zamanda epey aptallaştırıyor da ondan galiba," dedi Wells, midesinde bir ağırlık vardı.

Gwyn onun geri dönmek üzere gittiğini mi düşünmüştü? Ya da daha fenası, bütün bunların babasının planının bir parçası olduğunu?

"Bak, bu büyüünün mümkün olduğunca çabuk işlemesi gerekiyor," diyerek Bowen'a döndü. "Ben geri dönmeli ve—"

Bir an kardeşine bakıyordu.

Bir an sonra ise Sam, Cait ve Parker gözleri fal taşı gibi, ağızlarıysa birer karış açık kalmış hâlde ikisinin arasında dikiliyordu.

"Ay, *aman Tanrım, bu çok korkunçtu,*" dedi Sam. Arkalarında kalan Bowen kaşlarını çattı.

"Kimin nesisiniz ve dağıma nasıl geldiniz?"

"Kurtadam," diye fısıldadı Cait gözlerini ona dikerek. Sam ise nihayet Wells'e odaklanana kadar bakışlarını oradan oraya gezdirdi.

"Ah, Tanrıçaya şükürler olsun!" diye bağırdı ve bir anda üçü de telaşla Wells'in yanına gittiler, hep bir ağızdan konuşuyorlardı ve Wells onları gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki ne dediklerini bile kavrayamıyordu, ta ki, "Gwyn'i kaçırdı!" lafını duyana kadar.

Çatallanan sesiyle, "Yeter!" diye bağırmasıyla sustular, üçünün de beti benzi atmıştı.

"Ne," diye sordu Wells, kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi atmasına rağmen soğukkanlı davranmaya çalışarak, "oluyor?"

Parker pat diye, "Morgan, Gwyn'i kaçırdı!" deyince kafası karışan Wells bir adım geriledi.

“Morgan mı?” dedi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Yine hepsinin birden konuşmaya başlayacaklarını fark etti, o yüzden görev dağılımı yapar gibi Parker’ı işaret etti. “Sen. Her şeyi anlat.”

Parker endişeyle etrafa bakınsa da dudaklarını yalayıp tamam der gibi başını salladı. “İşte, sen gittikten sonra babanın büyüsünü tersine çevirmenin yollarını aramaya devam ettik. Ve Gwyn’in eşyalarını kurcalarken Morgan’ın dosyasını bulduk.”

“O dosyadan hiçbir şey öğrenemedik ki,” dedi Wells ve Parker başını salladı.

“Biliyorum. Ama dosya üzerinde bunu kullandım.”

Wells’in dosyayı çaldığı gün ellerinde olan metal madalyonu çıkardı. Wells madalyonu hatırlıyordu, üzerindeki büyünün yazılı metinleri içine çekip başka bir yere aktarması gerekiyordu. Gerçi Wells madalyonu kullanmamış, sadece dosyayı almıştı. Parker, “Oyalanıyordum,” diye devam etti. “Cait’in okuduğu kitabı bitirmesini bekliyordum, o sırada madalyonu dosyanın üzerinde gezdirdim, sırf işe yarayıp yaramadığını görmek için. Ama sonra dosyadaki metni başka bir kâğıda aktarınca—”

“Dosya efsunluymuş,” dedi Sam ve bir tomar kâğıdı Wells’in eline tutuşturdu.

Wells dosyayı alıp okumaya başladı, Morgan’ın orijinal dosyasında “uygunsuz büyü” gibi muğlak laflar geçerken bu kez çok daha farklı –çok daha karanlık– bir öykü anlatılıyordu.

“Hasiktir,” diye fısıldadı Wells.

“Bir öğrenciyi neredeyse öldürüyorlarmış,” dedi Cait. “Yani, vampir gibi kanını boşaltmalı falan, sanırım sırf kuvvetli bir cadının soyundan geldiği için. Üniversitenin daha ileri gitmesinin tek nedeni, kızın rızası olmasıymış.”

“Görünüşe göre kız da hepten güçleneceğini falan düşünmüş ama aslında onu kullanmışlar,” diye ekledi Sam.

Wells o anda kendi kanının yerini buz gibi suyun aldığını hissetti. “Ve Morgan’ın Gwyn’i kaçırdığını mı düşünüyorsunuz?”

“Güz Şenliği’ndeki standı boştu ve biri onu siyah saçlı bir kadınla giderken gördüğünü söyledi ama geri dönmemiş. Ve Morgan’ın evine gittiğimizde etrafında böyle koca bir sihirli güç alanı gibi bir şey vardı. İçeri giremedik,” dedi Parker.

“Ne yapacağımızı bilemedik,” diye devam etti Sam, “çünkü Vivi ve Elaine hâlâ yoklar ve biz de bir grup karanlık cadıyla başa çıkacak kadar güçlü değiliz. Ama sonra Muzip Şeyler’in arka odasında bir Seyahat Taşı olduğunu hatırladık.”

“İşte, sana kızgınız falan ama başka kime gideceğimizi bilemedik, o yüzden seni düşündük ve *puff!*” diye tamamladı Cait.

“Bir dakika, *puff* diye öylece dağıma mı geldiniz? Bir seferde?” Bowen karşısındaki üçlüye şüphe ve ilgi karışımı bir ifadeyle bakıyordu ama Wells çoktan harekete geçmişti, kardeşinin masasındaki büyüü işaret etti.

“Sen bunu bitir. Elini çabuk tut. Sonra Graves Glen’de beni bul.”

Bowen başıyla onayladı. “Git, hatununu kurtar.”

“Üçünüz sağ salim geri dönebilecek misiniz?” diye sordu Sam’e.

Sam Seyahat Taşı’nı çıkardı. “Sanırım. Eve dönmek buraya gelmekten daha kolay olmalı.”

“Güzel.”

Wells de kendi Seyahat Taşı’nı çıkardı. Gwyn’i sihirsiz, savunmasız, Morgan’la cadı meclisinin insafına kalmış hâlde düşünmemeye çalışıyordu.

Gwyn’in yüzünü zihninde canlandırdı, taşı elinde sıktı ve aklından tek bir kelime geçirdi.

Evim.

Gwyn karanlık büyü uzmanı sayılmazdı ama etrafında ürkütücü cübbeler giyen bir grup insan dolaşırken siyah taştan bir masaya bağlanmış olmanın iyi bir yere varmayacağından epey emindi.

Üzerinde kullandıkları büyüünün etkisiyle hâlâ sersem gibiydi, yine de bağları denedi ama gümüş zincirler oldukları da düşünülürse pek bir şey yapamaması şaşırtıcı değildi. İç çekerek kendini masaya bıraktı, paniğini bastırmaya çalışıyordu.

Panikleyecek bir zaman varsa tam da o zamandayım, diye mantık yürüttü ama paniklerse düşünemezdi ve düşünemezse bu durumdan kurtulamazdı ama gerçekten kurtulması gerekiyordu.

“Cazibe büyüleri yüzünden kovulduğunuz hikâyesi zırvadan ibaretti, öyle mi?” diye seslendi ve başının arkasında bir yerlerden Morgan’ın kıkırtısını duydu.

“Cazibe büyüleri yüzünden yemekhanede çalışma cezası aldık,” dedi. “Kovulmamızın nedeni kan büyüsüydü.”

“Evet ya, o konuda cidden pek katılar,” dedi Gwyn zincirlerini şangırdatarak. “Nedenini hiç anlamıyorum. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, kan büyülerini hiçbir zaman çekici bulmadım. Yani, birazcık daha güç edinebilir misin? Evet. Ama *aynı zamanda* iğrenç ve süper kötü mü? Yine evet!”

“Anlamamı beklemiyoruz.”

Konuşan Harrison’dı, ayak ucunda dikiliyordu. Adamın arkasında yükselen demir bakireyi görünce, Gwyn tavan arasında olduklarını anladı.

Harika.

“Sihrin yapabileceklerinin sınırı var,” diye devam etti Harrison, “ama ileri gitmeye, kan akıtmaya gönüllüysen o sınır kaybolur. Her şey mümkün hâle gelir. Yoktan koca koca şehirler inşa etmek, evrenler yaratmak.”

“Tabii. Ama kanı akacak olan sen değilsin, değil mi?” diye sordu Gwyn.

“Hayır,” dedi Rosa öne çıkarak, başını eğip Gwyn’e bakarken koyu renkli gözleri şaşırtıcı derecede şefkatliydi. “Ama hiçbirimizin soyunda Aelwyd Jones gibi güçlü bir cadı yok.”

“Sihrini geri almana yardım etmek konusunda samimiydim, Gwyn,” dedi Morgan. “Sihrine sahip olsan daha iyi olurdu.”

“O yüzden beni bu lanet olası tavan arasında takılmaya çağırdın,” dedi Gwyn, belediye binasının önündeki sohbetlerini hatırlayarak.

“Evet. Ama Harrison, ayini Samhain’den önce tamamlamamız gerektiğini keşfetti ve zamanımız azalıyordu. Şimdi, yeni ay sırasında yapmak zorundaydık.” Pencerenin ardındaki karanlık gökyüzünü işaret etti. “Ayrıca sihrin yok olsa bile damarlarında hâlâ Aelwyd’in kanı akıyor. Kanını döktüğümüzde onun gücü bizim olacak. Graves Glen bizim olacak ve gücünü çekebileceğimiz bütün bir kasabamız olunca?” Ellerini iki yana açtı. “Durdurulamaz olacağız.”

“Cidden böyle işlediğini zannetmiyorum,” dedi Gwyn ve Morgan kaşlarını çatarak keskin bakışlarını ona dikti.

“Bu konuda senden daha fazlasını bildiğimizi düşünüyorum, Gwyn. Sen burada turistlere oyuncak satarken biz son on yılımızı sihirle iç içe geçirdik. Dünyadaki en güçlü tılsımlardan bir kısmını topladım, hepsi de bunun içindi.”

Gwyn başını azıcık kaldırıp etrafa göz gezdirdi, tabloları, işkence aletlerine, Wells’le birlikte daha önce gördükleri diğer o dehşet verici şeylere baktı. Bütün bunlar karanlık büyüyle işlenmişti, Morgan’ın şeytani güçlerini besliyordu.

“İstersen önce seni efsunlayabiliriz,” diye önerdi Rosa. “Böylece canın acımaz.”

Gwyn neredeyse gülecekti. Veya belki de ağlayacaktı. “Tabii. Bu... bu şey her neyse, burada değil de dışıdeymişim gibi.”

Morgan nemli ve soğuk elini Gwyn’in alnına koydu. “Çabucak bitecek, söz,” dedi. “Acı vermekten zevk almıyoruz. Ama son seferinde gördük ki çok az kan olmasının hiç olmamasından farkı yok. O yüzden tüm kanına ihtiyacımız olacak.”

Gwyn’in bastırmak için çok uğraştığı korkusu gerisin geri yükselip ürpermesine sebep oldu. Sihri olsa bile bu gruba gücü yetmeyebilirdi, sihri yokken ne olacaktı?

Morgan ve diğerleri yaklaşırken Gwyn gözlerini kapatıp derin nefesler aldı. Rosa’nın vadettiği efsun her neyse, belli ki işe yaramaya başlamıştı çünkü Gwyn eklemlerinin ağırlaştığını, beyninin bulutlanmaya başladığını hissediyordu.

Vivi’yi ve Elaine’i düşündü, sonra Sör Purrcival’ı ve Yavru Cadılarını.

Hatta Wells’i bile düşündü, onu Penhallow’un Yeri’ndeki tezgâhın arkasında gördüğü âni, sonra yatağında ve yanındaki hâllerini. Yumruklarını sıkıp dişlerini gıcırdattı.

Morgan büyülü sözler mırıldanmaya başlamıştı, diğerleri de ona katılıyordu ve Gwyn odadaki büyünün giderek artan çekimini hissedebiliyordu.

Gittikçe kararıyordu.

Aptal cübbeler giyen bu kafası güzel cadılar tanrıçılık oynasın diye ölecekti.

Nah ölürüm.

Bu düşünce o kadar kuvvetliydi ki Gwyn’in gözleri bir anda açıldı, Rosa’nın büyüsünden kaynaklanan rehavet aniden silinip gitti.

Gwynnevere Jones böyle ölmeyecekti.

Büyülü sözlerin mırıltısı devam ediyordu, Gwyn tüm varlığıyla odaklandı ve parmaklarını oynattı.

Bir kıvılcım cevap verdi.

Minicikti, neredeyse yok gibiydi ama yine de *oradaydı* ve içi delice bir neşeyle dolarken Gwyn sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

Sihrimi kimse benden alamaz, diye düşündü, zihni tamamen berraktı. O benim. Ve hâlâ burada.

Gerçekten de oradaydı. İçinde hızla aktığını, kanından çıkageldiğini hissedebiliyordu ve bir kez daha parmaklarını oynattığında ortaya çıkan şey sadece bir kıvılcım değildi.

Ateşti.

Wells aniden Morgan'ın evinin hemen önündeki arazide ortaya çıktığında altüst olan midesi bulanıyordu.

Ama bu kez Seyahat Taşı yüzünden değildi.

Daha önce burada algıladığı büyüdeki yanlıslık hissi kuvvetlenmişti, nabız gibi atan bir bozunma vardı ve sendeleyerek ilerleyen Wells dişlerini sıktı.

Etraf karanlıktı, Wells bileğine bir göz atınca saatin sabahın üçü olduğunu gördü.

Efsun saati.

Kafasındaki acıya rağmen kendini zorlayarak ilerledi ve göz ucuyla Sam, Cait ve Parker'ın yere yuvarlandıklarını gördü. "Geride durun!" diye bağırdı.

Evi çevreleyen sihirli engelden bahsederken yalan söylememişlerdi. Bariyer güçlüydü, Wells odaklanmaya ve zihinsel olarak zayıf noktalar aramaya başladı. Beyni durmaksızın *Acele et, acele et, Gwyn içeride, acele et, diye tekrar ederken bir yandan da engelde gedik açmasına yetecek kadar çok büyü biriktiriyordu.*

Bariyerde sağlam bir patlama yaratmasına yetecek gücü toplamıştı ki muazzam bir gümbürtü duyuldu, onu kırılan cam

sesi takip etti ve Wells dehşetle başını kaldırıp baktığında evin en üstündeki pencereden dışarıya alevler fışkırdığını gördü.

Engeli nasıl aştığı ya da eve nasıl girdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir an gözlerini aleve dikmişken bir an sonra evin içindeydi, tavan arasına çıkan merdiveni paldır küldür tırmandı ve kapıyı savurup açtı.

Gördüğü ilk şey Gwyn'di; muhteşem, harikulade Gwyn. Şükürler olsun ki hayattaydı, siyah taş bir masanın üstünde dikiliyordu ve öne uzattığı elleri parılıyordu. Wells öyle rahatlamıştı ki neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti.

O sırada Gwyn'in o lanet olası Harrison götüyle karşı karşıya olduğunu fark etti, adam elindeki çivili topuzu ona doğru sallıyordu.

Wells'in güç alanını parçalamak için kullandığı patlama, Harrison'a yönelttiğinin yanında solda sıfırdı. Harrison geriye savrulup duvara çarparken Gwyn döndü ve Wells'i gördü.

Sonra gülümsedi.

Wells o gülümsemeyi her yerinde hissetti. O gülümseme kadar parlak bir gün doğumu bile olamazdı.

Ama Wells'in onu hayranlıkla izleyecek vakti yoktu çünkü Rosa elinde sımsıkı tuttuğu dehşet verici bir tür Orta Çağ kılıcıyla üstüne geliyordu. Wells eğilerek yolundan çekildi ve kadını püskürtmesine yetecek kadar büyü toplamaya çalıştı.

Fakat bitkindi, uzaklarda geçirdiği vakit onu tahmin ettiğinden daha fazla yormuştu, ayrıca Gwyn'i sapasağlam görmek dikkatini dağıtmıştı ve Rosa'ya o kadar odaklanmıştı ki Gwyn, "Wells!" diye bağırana kadar arkasındaki Morgan'ı görmedi bile.

Her şey ağır çekimde oldu. Morgan dişlerini gösteriyor, çılgın bakışlı gözleri ve elindeki gümüş hançerle ona doğru uzanıyordu.

Galiba beni gerçekten bıçaklayacak, diye düşündü Wells, sanki her şey başka birinin başına geliyor gibiydi. Derken bir

ışık patlamasıyla beraber Morgan geriledi, hançer tangirtıyla yere dūřerken kolunu kavradı.

Ellerini hâlâ indirmeyen Gwyn, Wells'in yanında bitti ve Wells, Morgan'ın cübbesinin kolunu görebiliyordu; kumaş tu-tuşmuştu, kadının eli kıpkırmızı ve çatlak atlaktı. Öfkeyle Gwyn'e bakan Morgan sendeledi.

O anda duvarın dibine sıralanmış sandıklardan birine takıldı, sertçe düştü ve sandığın paslı kilidi parçalanarak gümbürtüyle yere çarptı.

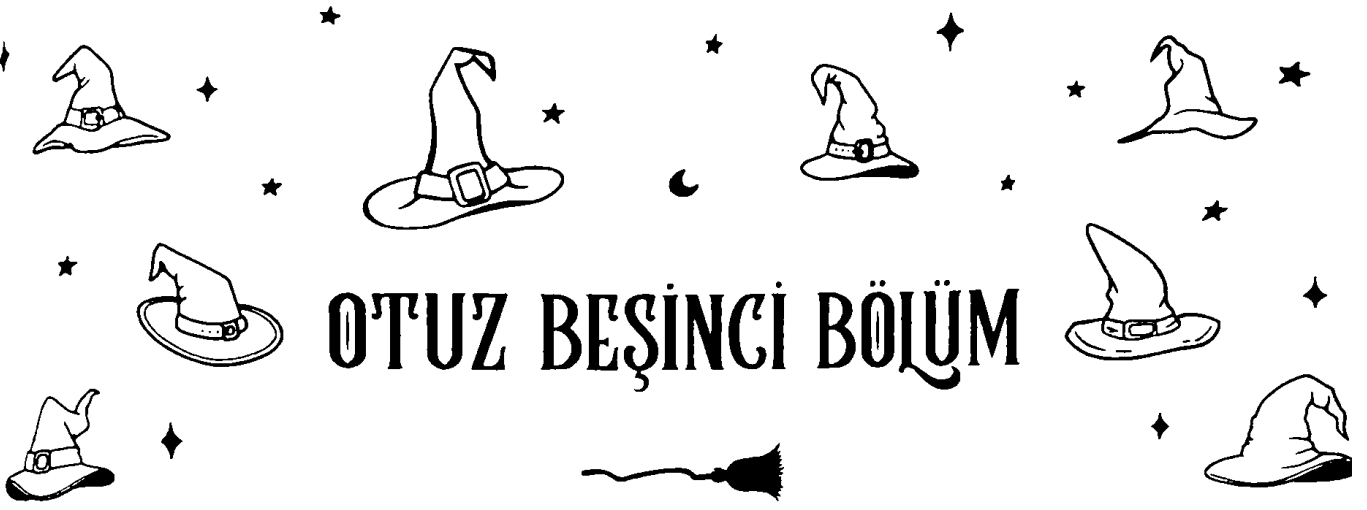
Bir an için her şey durdu, duyulan tek ses Morgan'ın acı içinde nefes almasıydı, ardından sandığın kapağı bir ulumayla aniden açılıverdi.

Wells, Morgan'ın çığlık attığını duydu. Sanki tavan arasında aniden kasırğa çıkmıştı, Wells'i gözlerini kapatmaya zorlayan sert bir rüzgâr esti; Gwyn'i kendine çekip göğsüne bastıran Wells'in kemikleri uğuldayan rüzgârın gücüyle âdeta sarsılıyordu.

Ve sandığın kapağı, Wells'e devasa bir çeneyi anımsatarak at diye kapandı.

Tavan arası sessizdi. Hareketsizdi.

Morgan ve diğerleri gitmişti.

“Cidden, tüm bu olay korkunç büyülü zimbirtıları niye evinizde öylece ortalıkta bırakmamanız gerektiği konusunda sağlam bir ders oldu,” dedi Gwyn, yanında Wells ve etraflarını sarmış Sam, Cait ve Parker’la beraber Morgan’ın evinden uzaklaşırlarken. “Umarım siz üçünüz bunu unutmazsınız.”

“Yani o şey onları... öylece yuttu mu?” diye sordu Parker ürpererek. Wells iç çekip ellerini ceplerine soktu.

“Tam da öyle değil. Morgan’ın sahip olduğu o şeyin bir Ruh Kapanı olduğunu sanıyorum. İnsanları başka boyutlara çeker ve orada hapseder. Nahoş bir şey.”

Sam, “Yenilip yutulmak kadar nahoş değil,” dediğinde Gwyn ona katılmadan edemedi.

Parker, “Siz ikinizi niye içine çekmedi,” diye sorunca Wells omuz silkti.

“Ruh Kapanları negatif enerjiden beslenirler diye hatırlıyorum ve o cadı meclisinin ruhunda bol bol negatif enerji vardı. Hepsini alıp bitirdiğinde... doydu sanırım.”

Morgan ve meclisinin ona yapmaya çalıştığı şeylere rağmen Gwyn ürpertisini bastıramadı.

“Eh,” dedi espri yapmaya çalışarak, “en azından Burning Man’e gittiğim o yıla rağmen ruhumun hâlâ görece lekesiz olduğunu bilmek güzel. Ha, bir de kendi kâküllerimi kestiğim yıla rağmen. Aslında, 2011’le 2014 arasındaki tüm yıllara rağmen.”

“Ama esas büyük haber,” dedi Cait, ıslak çimlerin üstünde resmen hoplayıp zıplıyordu, “sihrinin geri dönmesi!” Wells’e

dönerek, “Kardeşin büyüüyü sana zamanında getirebildi mi?” diye sordu.

Gwyn duraksayıp Wells’e baktı.

Wells’in hâli... yani, o kemik yapısıyla ne olursa olsun yakışıklı bir adamdı ama belli ki çok yorgundu, gözlerinin altında koyu renkli halkalar belirmiş, sakalı uzamıştı ve Gwyn’in bakışlarına zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Hayır,” dedi Cait’e cevaben. “Her şeyi Gwyn kendisi yaptı.”

“Tanrım, Glinda, cidden feci havalısın,” dedi Cait. Sam’le Parker da başlarını sallayıp ona katıldılar ve Sam kolunu Gwyn’in kine doladı.

“Cadı annelerin en iyisi,” dedi. Gwyn güldü, yorgun olsa da mutluydu, yanağını Sam’in parlak saçlarına yasladı.

“Yine de kendinizi tehlikenin göbeğine böyle attığınız için sizi cezalandırmam gerekir. Morgan ve arkadaşları boş yapmıyordu. Bir daha böyle bir şey yapmayacağınıza söz verin.”

“Söz veriyoruz,” diye bir ağızdan cevapladılar. Ama hemen ardından Sam muzip bir ifadeyle Wells’e baktı.

“Biz bir de Galler’e gittik. *Sihirle*.”

“Ve Wells’in ürkütücü kardeşiyle tanıştık.”

“O öyle söylemedi ama, bence oraya sihirle ulaşmamızdan cidden etkilendi.”

Üçü birbirinin sözünü kese kese konuşmaya devam etti, maceralarını Gwyn’e anlattılar ve o da doğru yerlerde gülümseyerek onları dinledi ama gözleri sürekli Wells’e kayıyor, Wells de bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu. Gwyn ona şamarı yapıştırmak, sonra onu öpmek ve nerelerde olduğunu sormak istiyordu; yalnız kaldıkları an tam da böyle yapacağına kendi kendine söz verdi.

Ama Seyahat Taşı sayesinde verandasına çıkan basamakların başında belirdiklerinde o işin beklemesi gerekeceğini anladı.

“Gwyn!”

Vivi ön kapıdan dışarı fırladı, Elaine de hemen arkasındaydı. Onlara sarılmak için basamakları koşarak tırmanırken Gwyn'in kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bir şeylerin yanlış olduğunu anladık," dedi Vivi.

"İkimiz de. Neredeyse aynı anda," diye destekleyen Elaine kızının saçını okşamak için uzandı ve Gwyn kendini bu dokunuşa teslim etti, gözleri yaşlarla yanıyordu.

O korkunç masada yatıp onları düşünürken Gwyn'i hissetmişlerdi. Onlara ihtiyacı olduğunu anlamışlardı ve onun için geri dönmüşlerdi.

"Uzun bir gece oldu," dedi Gwyn, "ve daha da uzun bir hikâyesi var ama ben ancak bir kısmını anlatabilirim, Wells de—"

Ama arkasına dönüp baktığında Wells ortada yoktu.

Doğru hareket buydu, Gwyn'e ailesiyle yalnız kalması için zaman tanımam gerekiyordu, diye düşündü Wells karanlık oturma odasında yalnız başına otururken.

Gwyn onları özlemişti ve annesiyle kuzenine anlatacak çok şeyi vardı. Wells ise Gwyn babasının ne haltlar karıştırdığını anlatırken orada tuhaf bir hâlde oturup kalmak istememişti.

Yani evet. Centilmenlik yapıyordu.

Asil davranıyordu.

"Sik kafalı bir aptal gibi davranıyorsun."

Wells iç çekerek kapıya doğru döndü. Veranda ışıkları açıktı, orada dikilen ve kapı tokmağını zorlayan karaltıyı görebiliyordu. Kapıdaki, "İçeride oturup kendine acılamakla meşgul olduğunu biliyorum, seni dangalak. Kapıyı aç da gireyim," diye seslendi.

Wells, en küçük kardeşinin aklındakileri söyleyene kadar gitmeyeceğini önceki tecrübelerinden biliyordu, o yüzden kalkıp kapının kilidini açtı.

Rhys kapıyı iterek içeri daldı, sinir bozucu derecede iyi dinlenmiş ve mutlu görünüyordu. Wells ona ters ters baktı. “Kendime acıdığım yok. Gwyn’e biraz zaman tanıyorum.”

“Peki Gwyn sana, ‘Zaman istiyorum’ dedi mi? Yoksa her zaman ve sonsuza dek *herkesten* daha iyi bildiğini varsaydığın şeyi mi yapıyorsun yine?”

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni hiç özlememiştim. Bence Vivienne’le sen ikinci, çok daha uzun bir balayına çıkmalısınız. Tercihen doğruca Ay’ın ta kendisine.”

Rhys sırtarak abisinin koluna vurdu. “Ve böyle bir heyecanı tekrar kaçırayım, öyle mi? Hayatta olmaz.”

Yemek odasından bir tangırtı duyulunca ikisi de dönüp baktılar ve karşılarında Bowen’ı buldular, dikildiği yerde hafifçe sallanıyordu ama onun dışında her zamanki huysuzluğu üzerindeydi.

“Rhys,” dedi.

Kardeşi suratını buruşturup topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. “Sen burada ne halt ediyorsun? Dur, yoksa bu bir tür sürpriz müdahale mi? Zavallı piçin teki olduğu için Wells’e müdahale ediyoruz ve kimse bana söylemedi mi?”

İki abisi aynı anda, “Kapa çeneni, Rhys,” dediler ve bir an göz göze geldikten sonra yine Rhys’a baktılar.

“Üçümüz aynı yerde bir araya gelmeyeli en az beş yıl oldu sanırım,” dedi Wells, bu rutini bozmalarının canını sıktığından emin değildi.

“Bir içkiyi hak ettik,” diye mırıldandı Bowen.

Sonunda gördüler ki birden fazla içkiyi hak etmişlerdi. Yalnızca babaları hakkında konuşmaları değil, Wells’in Rhys yokken tam olarak neler olduğunu ona anlatması da gerekiyordu. Morgan’ın ortaya çıkmasından şu an Gwyn’le aralarının ne durumda olduğunu (epeyce düzenlenmiş) bir açıklamasına dek. Her şeyi anlatıp bitirdiğinde, babalarının kaliteli viskilerinden sonuncusu da bitmek üzereydi.

“Babamın dingilin teki olduğunu biliyordum ama,” diye iç geçirdi Rhys, “böyle bir şey yapacağını hiç düşünmezdim.”

“Kasabayı kaybetmek onu zannettiğimizden daha fazla etkiledi sanırım,” dedi Wells, bardağını ellerinde çevirerek. Rhys uzanıp abisinin dizini okşadı.

“Üzgünüm, dostum. Bowen ve ben babamla hiçbir zaman anlaşılamadık ama siz ikiniz yakındınız. Canını acıtmış olmalı.”

Wells, “Hımm,” demekle yetindi ama karşılık olarak kardeşinin bacağına bir yumruk yapıştırdı ve Rhys ona gülümsedi.

“Ee, şimdi ne olacak?” diye sordu Rhys bu kez. “Oğullar babalarını reddedebiliyor mu?”

“Yasal olarak değilse bile manen reddedebilir, orası kesin,” dedi Wells kederle.

Babasını severdi. Bir parçası belki hep sevecekti. İnsanları sevmeyi öylece bırakabilseydik hayat çok daha kolay olurdu fakat Wells işlerin öyle yürümediğini biliyordu.

Ama hayatında Simon gibi bir adama yer yoktu ve Bowen’ın dağında geçirdiği o bitmek bilmez hafta sırasında bunu kabullenmişti. Kardeşleri vardı ve ikisi de birer mankafa olsa da bu onun için yeterliydi.

Yani, neredeyse yeterliydi.

Ama bununla sonra ilgilenecekti. O anda esas mesele babasıydı.

“Babam, *Simon*, artık her zamankinden daha güçlü,” diye hatırlattı kardeşlerine. “Ve bu kasabayı geri alamayacaksa da başka bir planı olduğundan eminim. Belki barla ilgili bir şeyler. Kadim Penhallow sihri hâlâ orada.”

“Babama savaş açmadan önce en azından biraz kestirmeye ve sert bir içkiye daha ihtiyacım olacak,” dedi Rhys, “ama sen varsan ben de varım.”

Wells başını salladı ama Bowen onu şaşırtarak içkisini kafasına dikip ayağa kalktı. “İkinizin de burada halletmeniz gereken mevzular var,” dedi ve Wells’i gösterdi. “Özellikle senin.”

“Aziz Bugi’nin taşakları aşkına, herkesin Wells’in artık-kendine-gelip-işleri-toparlamasını istediği bu yeni dünyaya cidden bayılıyorum ve *ben*—

“Kapa çeneni, Rhys,” dedi Bowen ve Wells bir kez daha, sonra da Bowen bardağını tok bir sesle sehpaya bıraktı.

“Babamla ben ilgilenirim,” dedi Bowen. Wells onun tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordu ama barakasını da gördükten sonra, kardeşinin her türden büyümlü savaşa ziyadesiyle hazır olduğundan şüphe duymuyordu.

“Güzel,” dedi Wells ve Rhys inanmadığını belirten bir ses çıkardı.

“Ne yani, hiç nasihat yok mu? Bowen’in neyi yapması ve yapmaması gerektiğini söylemeyecek misin? Sırf eğlence olsun diye arada bana hakaret etmeyecek misin? Gerçekten değişmişsin.”

Wells en küçük kardeşine bakıp orta parmağını kaldırdı ama Rhys gibi o da gülümsüyordu.

Hatta Bowen bile suratındaki o tonlarca kılın arasında gülümsüyor olabilirdi.

“Eh, o zaman babamız mevzusu hallediliyor,” diye devam etti Rhys. “Ve bir kez olsun hiçbir şeyin içine sışmadım, yani, geri dönmek için o kadar acele ettik ki bagajlarımızı büyüyle taşıırken Georgia *eyaletine* değil de aynı isimli *ülkeye*¹⁴ göndermiş *olabilirim* ama Vivienne durumu anlayacaktır. Sana gelince...”

Abisinin bacağına yine bir yumruk patlatınca Wells iç geçirdi.
Evet, ona gelince.

Bowen onun düşüncelerini okumuş gibi kapıyı (ve Wells’in tahminine göre Gwyn’in kulübesini) başıyla işaret etti. “Yani sihrini kendi kendine geri aldı. Büyü gerekmeden.”

Wells başını evet der gibi sallayınca Bowen homurdandı.
“Duyulmuş şey değil.”

14 Georgia aynı zamanda Gürcistan’ın İngilizce ismidir. —*ç.n.*

LANETLİ ÖPÜCÜK

“Gwyn Jones’la hiç tanışmadın da ondan,” dedi Wells hafifçe gülümseyerek ve Rhys bir kahkaha patlatıp arkasına yaslandı.

“Ah, işte aşkından neye uğradığını şaşırmış bir adamın sesi. O hissi iyi bilirim.”

Wells tartışma zahmetine girmedi. Gwyn’i seviyordu, ona deliler gibi âşıktı. Üstelik bu hâlini herkes apaçık görebiliyordu artık.

Ama bir anda fark etti ki esas bilmesi gereken kişinin bundan haberi yoktu.

Duzenleme

Ny.ozlem

Gwyn, ayin kurbanı olarak ölümün kıyısından dönmesinin gevde kalıp uyumak için iyi bir gerekçe olduğuna karar vermişti, hâliyle ertesi gün Muzip Şeyler'e gittiğinde vakit öğlene geliyordu. Aslında Elaine hiç gelmemesini söylemişti ama evde otursaydı Gwyn huzursuzluktan yerinde duramazdı, bu da hiç iyi olmazdı.

Normale dönmeye ihtiyacı vardı ve dükkânından daha normal hissettirecek başka bir şey yoktu.

Hafta içi öğle saatleri olduğu için kasaba merkezi epey sakindi, Gwyn dükkânın kapısını açarken Penhallow'un Yeri'ne bir göz attı.

Camda *Açık* tabelası asılıydı.

Demek Wells hâlâ buradaydı.

Önceki gece Wells ortadan kaybolduğunda Rhys da onun peşinden gitmişti ve kulübeye geri döndüğünde abisinin hâlâ burada, dağdaki evinde olduğunu doğrulamıştı.

Bu da bir şeydi.

Hem Gwyn için geri dönmüştü. Ve Cait'in dediğine bakılırsa kardeşiyle beraber bir tür geri çevirme büyüsü üzerine çalışıyordu, yani Gwyn haklıydı. Wells, Graves Glen'e işleri düzeltmeden dönmek istememişti.

Ki bu da... Ekselansları için sinir bozucu derecede makul bir hareketti.

Ve şimdi de, şüphesiz, Gwyn'in onu görmek istemediğini varsayarak uzak duracaktı ki bu da sinir bozucu derecede bir

Ekselansları hareketiydi. Tam bir centilmen gibi ilk adımı Gwyn'in atmasını bekleyecekti.

Öyle olsun.

Gwyn ilk adımları atmakta iyiydi.

Muzip Şeyler'e arkasını döndü ve ona ne söyleyeceğini tasarlamaya başlayarak Wells'in dükkânına doğru yürüdü. Onu ne kadar özlediğini ama gittiğinde nasıl incindiğini söyleyecekti, bu kendini cezalandırma şeyini kabul edemeyeceğini ve ona sinirli olup olmadığına Wells'in karar veremeyeceğini söyleyecekti.

Yürüyüş kısaydı ama Gwyn'in gaza gelmesine yetmişti, dükkânın kapısını savurarak açtı ve tepedeki zil gürültüyle çınladı.

"Tamam, şimdi tutup da—" diye başladı ve kafasında kurguladığı o feci görkemli nutuk sis gibi dağılıp gitti.

Wells siyah uzun bir cübbe giymiş, tezgâhın önünde dikiliyordu. Resmî cadı cübbelerinden, Gwyn'in dalga geçtiği türden.

Cübbe resmî ve gelenekseldi ama Wells'in elinde tuttuğu şapka kesinlikle *değildi*. Gwyn'in bazen Muzip Şeyler'de sattığı türden, üzerine gümüş rengi yıldızlar işlenmiş, koyu mavi ve sivri uçlu bir şapkaydı.

Wells'in kanlanmış gözleri Gwyn'i orada dikilirken görünce irileşti, ikisi de ses çıkarmadan birbirine bakakaldı.

Nihayet Gwyn kaşlarını çatarak, "Cübbe giyiyorsun," diye mırıldandı ve Wells başını eğip kendine baktı, sivri uçlu şapkayı hâlâ elinde tutuyordu.

"Evet. Yani... Güz Şenliği'ni kaçırdığımı fark ettim de ve hani konuşmuştuk ya –yani, şakalaşmıştık galiba– benim cübbe giymemle falan ilgili. Ve Rhys dedi ki büyük bir jest yapmam gerekebilirmiş, ben de o yüzden senin oraya böyle gelecektim. Şapka da... yani, komiklik olsun diyeydi? Biraz da küçük düşürücü, hoşuna gideceğini düşündüm çünkü benimle dalga geçmek hayattaki en büyük eğlencelerinden biri gibi geliyor –bozulduğumdan değil tabii– ve ah! Bir de bunu aldım."

Arkasındaki tezgâha uzanıp çok tanıdık görünen bir kadife keseyi çekip aldığıında Gwyn gülme arzusıyla yanaklarının acıdığını hissetti.

“Yani cübbemi ve dalga geçmeye pek uygun şapkamı giyip, yenebilir simli banyo tuzunu alıp senin dükkânına gelecektim; sonra babam bir canavar olduğu, bunun böyle olduğuna en baştan inanmadığım ve *ayrıca* geri döneceğimi sana söylemeden siktir olup gittiğim için yerlere kapanarak özür dileyecektim –özür kısmı epey zaman alacaktı, sana garanti verebilirim– *sonra da* Peri Dili’ni sana verecek ve hâlâ bana kızgın olma ihtimalin olsa da, ola ki beni tekrar öpmek için bir bahaneye ihtiyaç duyarsan bunu sağlayabileceğimi belirten esprili ve dayanılmaz bir şeyler söyleyecektim.”

Wells’in nefesi tıkanmaya başlamış, kulaklarının uçları kıpkırmızı kesilmişti ve Gwyn çok ciddi ve ağırbaşlı bir ifade takınmaya çalışırken o konuşmaya devam etti.

“Ama sorun şu ki cübbeyi giyince birazcık aptal gibi gözüktüğümü fark ettim ve yirmi dört saattir uyumamışken, sadece seni sağ salim bulmanın kemiklerimi titreten rahatlığı ve çay sayesinde ayakta kalırken yapılan bir planın çok akıllıca olmayabileceği aklıma takıldı. Sonra da hayatım boyunca Rhys’i hiç dinlemediğimi düşünmeye başladım ve öyleyse bu kez, sevdiğim kadını geri kazanmaya çalıştığım bu çok önemli anda onun lafına neden uyduğumu sorguluyordum ve bu aydınlanmamın üzerinden ancak üç saniye geçmişti ki sen çıkageldin,” diyerek bu muhteşem monoloğunu nihayet bitirirken sivri uçlu şapkayı yüksek arkalıktaki koltuklardan birine fırlattı.

Gwyn gözlerini kırıştırdı ve Wells göğsü hızla inip kalkarak onu izledi. Wells bir elini kalçasına dayamıştı, saçı darmadağındı ve Gwyn ayakkabılarından birinin siyah, diğerinin lacivert olduğunu fark etti. Sör Purrcival’ı bulduğu geceyle Graves Glen Günü’nde dükkânına adım atıp da onu telaşla fincan fincan

çay hazırlarken gördüğü an arasında bir noktada ona çoktan âşık olmasaydı bile bu uyumsuz ayakkabılar işi hallederdi.

“Tam bir faciasın,” dedi Wells’e. “Yani, sırf şu anda değil, belki varoluşsal bir seviyede.”

Wells başıyla onayladı. “Öyleyim. Genellikle iyi saklıyorum sanırım ama evet, Gwynnevere, gerçek bir enkazdan ibaretim.”

Kalbi hızla atan Gwyn ona biraz daha yaklaştı. “Ben de sanıyordum ki aramızda sorumluluk sahibi olan sensin.”

“Düzmece. Akıllalmaz bir örtbas.”

Gwyn güldü ve o yaklaştıkça Wells’in bakışlarının ısınıp karardığını fark etti. “Bu versiyonunun böyle hoşuma gitmesi tuhaf mı? Sen böyleyken sana Ekselansları bile diyemiyorum.”

“Bana ne istersen diyebilirsin,” dedi Wells ve yüzündeki arzu öylesine barizdi ki Gwyn’in nefesi kesildi.

“Wells, Ekselansları, Karşı Dükkândaki Denyo. Ne istersen,” diye devam etti Wells.

Gwyn zorlukla nefes aldı, bir elini uzatıp Wells’in eline hafifçe sürttü, parmakları bir anlığına birbirine dolandı.

“Peki sana *benim* demek istersem?” diye sordu kısık sesle ve Wells elini daha sıkı kavradı.

“Hayatımın sonuna kadar öyle olurum.”

Gwyn başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. “O zaman, az önce söylediğinde ciddiydin. Benim sevdiğin kadın olduğum konusunda yani.”

Wells yüzünü buruşturdu. “O çığırından çıkmış konuşmamın orta yerinde onu da söyledim, değil mi? Hem özrümü hem de ilanıaşkımı berbat ettim. Aferin bana.”

Ama Gwyn başını iki yana salladı. “Hayır, öylesi daha iyiydi,” dedi ama sonra sırtıttı. “Yani, şu yerlere kapanarak özür dileme şeyisini daha sonra yapmanı istiyorum, hangi kız ayaklarına kapanılmasını istemez ki? Hatta bir de telefonumla kaydedebilirim bence.”

Wells kahkaha olabilecek bir ses çıkardı ve Gwyn derin bir nefes aldı, birleştirdikleri ellerini kaldırıp ortalarında tuttu. “Birinin bana âşık olduğunu söylediğini epeydir duymamıştım. Benim de aynı şekilde karşılık vermemin üzerindense daha da uzun zaman geçti.”

Artık Wells kıpırtısızdı, onu izliyordu ve bu hâli, her nasılsa, vaktiyle söylemekte çok zorlandığı bir şeyi söylemeyi nefes almak kadar kolay bir şeye dönüştürdü. “Ama seni seviyorum, Wells.”

Wells’in parmakları Gwyn’inkilerin etrafında kasıldı, gırtlığı hareket etti ve Gwyn boştaki elini uzatıp Wells’in sakalını hafifçe çekiştirdi. “Ayrıca istediğim şey bu,” dedi. “Büyük jestler değil. Sadece sen. Bütün parçalarınla sen. Facia olan ve ‘ekseriyetle’ gibi şeyler söyleyen parçaların da buna dâhil.”

“Hiç öyle bir şey söylemedim,” diye itiraz etti Wells ama Gwyn’in bakışı karşısında, “en azından sana,” diye düzeltti.

Hâlâ gülümseyen Gwyn başını eğdi ve onun parmaklarını öptü. “Kayıp hayvanları bulan, bana çorba yapan ve *Masterpiece Theatre*¹⁵ seçmelerine katılıyormuş gibi konuşan ama aynı zamanda bir kamyonet kasasında benimle sevişecek adamı istiyorum.”

Bu kez Wells’in boştaki eli hareket etti ve Gwyn’in yüzüne dökülen saç tutamlarını okşayarak geriye çekti. “Ben de seni bütün parçalarınla istiyorum,” dedi. “O güçlü cadıyı ve hak ettiğimde ağzıma etmeyi her şeyden çok seven o kadını istiyorum. Kalbi sihirden bile daha etkileyici olan, bu sayede konuşan kedilerde, Yavru Cadılarda ve tanıştığı herkeste sadakat uyandıran o kadını. Seni istiyorum, Gwyn Jones.”

“Öyleyse önemli olan tek şey bu,” dedi Gwyn, damarlarında ve kalbinde, sihri kadar güçlü bir gün ışığı akıyordu âdeta.

Wells’in öpücüğü de sihirdi, yavaş ve derindi. Bir söz, bir beyan ve bir özürdü. Gwyn hepsini kabul etti, kolları Wells’e

15 1971 yılından beri yayımlanan bir İngiliz televizyon programı. –ç.n.

dolandı, tüm bunların dürüstlüğü içinde vücudu eriyip onun-
kine karıştı.

Ani bir çarpma sesiyle öpüşmeleri yarım kaldı, dükkânın vitrinine baktılar. Sam, Cait ve Parker'dı, yüzlerini neredeyse cama yapıştırmışlardı, Parker yumruğunu vitrine boyayla yazılmış harflerin yanına pat pat vurdu, Sam tezahürat ediyor ve Cait kendinden geçmiş gibi gözüküyordu.

Wells, "Haylazlar," diye homurdansa da gülümsedi. Gwyn de bir yandan elini sallayıp üçünü kışkışlarken diğer yandan gülüyordu.

"Beni seven Yavru Cadılarımı da sever," dedi ve Wells gülümseyerek ona baktı.

"İlk kısmı hayatım boyunca yaptığım en kolay şeydi ama ikincisi biraz zaman alabilir."

"Başlasan iyi edersin öyleyse," diye yanıtladı Gwyn. "Bence o üçü, Jones ve Ekselansları İmparatorluğunun vazgeçilmez bir parçası olacaklar."

Gülümsemeyi sürdüren Wells dudaklarını Gwyn'inkilere sürttü. "Penhallow ve Jones."

Gwyn öpücüğüne karşılık verdi. "Jones ve Penhallow, son teklifim."

"Bunu evde konuşuruz," diye yanıtladı Wells. Ve onu tekrar öperken Gwyn, Wells'in ev derken kulübesini mi yoksa kendi perili köşkünü mü kastettiğinden emin olmadığını fark etti ama zaten önemi yoktu.

İkisi birlikte nerede olurlarsa orası evdi.

TEŞEKKÜR

Bu yazma işini o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, İkinci Kitaplar Her Zaman Baş Belasıdır diyen kadim yazar atasözünü hatırlayacağımı sanırsınız. Ama yine de! Gerçi Wells ve Gwyn'in ne kadar inatçı oldukları da düşünülürse, "Ve Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar"a çıkan yolda beni böyle uğraştırmalarına şaşmamak lazım.

Neyse ki şahane editörüm Tessa Woodward ve muhteşem temsilcim Holly Root durdurulamaz kuvvetler olarak benim yanımdaydı. Tessa, bu kitap sürecindeki sabrın ve desteğin dünyalara bedel ve Holly, Yazarları Uçurumun Eşiğinden Döndürme madalyası verilseydi şu anda evinde altın madalyalarla dolu koca bir odan olurdu. Yayımcılığın çok büyük bir kısmı iyi insanlarla çalışmaya dayanıyor ve sayenizde En İyilerle çalışma şansına eriştim.

Avon/HarperCollins'teki herkese hem bu kitaplardaki destekleri hem de genel mükemmellikleri için teşekkürler.

Her zamanki gibi, ailemin ve arkadaşlarımdan desteği olmadan bunu yapamazdım, gerçekten güçlü bir cadı meclisim var.

Son olarak, Sör Purrcival'ın (HAK ETTİĞİ ÜZERE!) bu kitapların yıldızına dönüşmesini izlemek çok keyifliydi. Sör Purrcival benim iki kara kedimden, 2018 yılında yerel hayvan barınağından sahiplendiğim erkek kardeşlerden yola çıkarak yaratıldı. İkisi de gerçekten büyülü küçük oğlanlar ama kara kediler hâlâ sahiplendirilme konusunda daha çok sıkıntı çekiyor. Bunun, batıl inançlardan fotoğraflarda güzel çıkmayacakları korkusuna (gerçi Instagram hesabıma şöyle bir bakarsanız ne

LANETLİ ÖPÜCÜK

kadar yanıldıklarını görürsünüz!) değin çeşitli sebepleri var. Yani, eğer kedi sahiplenmeyi düşünüyorsanız umarım yerel barınağınıza uğradığınızda Sör Purrcival'ı hatırlarsınız ve evinize kendi Cadı Kediciğinizle dönersiniz!

